

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 81

CENA 8,50 DINARA

NINĐA

SUPER
KONKURS

NINĐE UBIJAJU ČUTEĆI

DEREK FINEGAN

NINDE UBIJAJU ČUTEĆI

Derek Finegan
NINDE UBIJAJU ČUTEĆI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 81 — FEBRUAR 1990. GODINE
Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

NINĐE UBIJAJU ČUTEĆI

Mesec je bio ogroman i crven. I tle obasjano njegovim odbleskom je crveno, sem onde gde su pale duge, potpuno crne senke zupčastih stena što okružuju krater, nalik polusrušenom zidu srednjovekovnog utvrđenja.

Sve to zajedno više je podsećalo na ogromnu i praznu arenu starih Rimljana, mesto gde su se gladijatori borili jedni protiv drugih i protiv razbesne lii divljih zveri pred pomamnom gomilom željnom samo krvi, krvi, krvi...

Ako je u ovoj areni i bilo gle dalaca, oni su bili nevidljivi. I nečujni. A što se gladijatora ti će...

On je stajao u samom središtu džinovskog kruga obeležnog stenama, na glatkoj površini od crvenkastog peska po kome, začudo, nisu ostajali otisci stopala. Vetrovi su davno

pre ovog trenutka zasuli otrov kroz koji je isticala lava, pretvarajući nekadašnji vulkan u glatku arenu, kao stvorenu za novi obračun gladijatora.

Možda i bolju od rimskih. U njenom pesku neće ostati tragovi krvi, jer on već ima boju krvi.

Crna silueta velike ptice raširenih krila na trenutak zakloni mesec i senke potrčase po dnu kratera. Samo na trenutak, po novo bez ikakvog šuma...

Gladijator se ne pomeri. Štaviše, podsećao je ne na živo ljudsko biće, već na paganski kumir istesan od tvrdog crnog drveta, jedno od onih ružnih šumskih božanstava koje su vudu-sveštenici iz džungli Afrike preneli u džungle Amerike.

Nije bilo vetra da dotakne odeću od guste crne svile; to možda ne bi uspelo ni oluji, jer je tkanina bila čvrsto priljub-

ljena uz telo, ocrtavajući svaki mišić.

Lice gladijatora takođe je bilo nevidljivo, prekriveno kapuljačom u kojoj su ostavljena samo dva uska proreza za oči. Oko pojasa ima širok opasač od kože za koji je zataknut dug nož neobičnog oblika. Nisu obične ni korice dugog mača ukoso pričvršćene preko njegovih leđa tako da fino ukrašena drška štrči nad levim ramenom gladijatora.

Šta se to događa?

I gde je ovo čudno i divlje mesto, pod mesecom koji je dva, tri, četiri puta veći od Me seca naše planete?

Ko je gladijator? Kako se tu pojavio?

I protiv koga će se boriti?

Ako je u ovom krateru ugašenog vulkana vreme postojalo, onda je teklo brže nego što smo navikli, jer od trenutka kada su zbivanja počela, ona su se smenjivala u neshvatljivo brzom tempu.

A počelo je pokretom u mrčinim, nazubljenim zidovima kratera. Ne jednim, zapravo, već stotinama pokreta, nalik talasanju površine okeana pod zasto r tame.

Prve zveri uskoro su se pojavile iz tame, njihove šape bešumno su dotakle peščano dno

kratera dok su se, opet bez ika kvog šuma, formirale u čopore. Iskežene vučje čeljusti, oči koje svetle zelenim sjajem vučje gladi, neumorna hitrina s kojom su svi čopori istovremeno krenuli prema svojoj žrtvi u sredini arene.

Možda je svako odsustvo zvuka, kao u međuplanetarnom prostoru, i bilo najstrašnije od svega u ovoj slici. Divlji vukovi su kao aveti leteli po glatkoj površini, njihove šape nisu poma k le ni jedno jedino zrnce crvenog peska, za njima nije ostajao oblak fine prašine.

Figura od crnog drveta ostade nepokretna, sve dok čeljusti najbližih vukova nisu gotovo dotakle njegove noge, do časa kada su se oštri očnjaci već sladi o čekivanim ukusom toplog ljudskog mesa.

Mač dugog sečiva izlete, takođe bešumno, iz korica. Njegovo sečivo blesnu crvenom munjom koja u trenutku osvetli okolinu.

More... more surih vučjih leđa koje potpuno ispunjava krater...

Oštrica mača opisa pun krug i prostor oko čoveka u crnom se raščisti. Glatko odsečeni delovi vučjih tela, glave, šape, vi lice, poleteše u vazduh, lagano

se obrćući kao da prkose Zemljinoj teži.

Nije bilo tragova tamne vučje krvi po pesku, iako se mač neprestano dizao i padao, pokrivajući pesak osakaćenim telima zveri.

Na stotine ih je palo u intervalu koji ljudi van ovog kratera nazivaju jednom desetinom sekunde. Ali su nove hiljade priticale, nalik potopu koji se nezadrživo sliva niz nazupčeni bedem od kamena...

Isti takav bedem od mrtvih vučjih tela sada se uzdizao oko čoveka sa mačem, ali su zveri i dalje neumorno pristizale, verujući se preko ostataka svojih mrtvih saplemenika.

Ali je i mač, sada potpuno crven, takođe neumorno opisivao svoje krugove i nova i nova tela podizala su bedem sve više: sve dok nije dosegao visinu očiju svog branioca.

Još stotinak tela, pretvorenih u neprepoznatljive komade vučjeg mesa. Zid je rastao tako brzo da se njegov porast mogao pratiti golim okom. Vukovi su stizali do njegovog vrha već su se morali bacati naniže, u tamni bunar ispunjen zadahom krvi.

I sve ih je više u istom trenutku padalo naniže da bi se srelo sa smrtonosnom oštricom.

Bio je to sada pravi potok tela koji će, pre ili kasnije, ispuniti prostor unutar bedema, sahranjujući pod sobom i čoveka i njegov mač.

Da li je taj trenutak došao?

Poslednji zamah mačem probi telo vuka od čeljusti do repa, ali ostade u njemu, pritisnut težinom novih pet, deset, trideset vučjih tela. A nova i nova tela neprestano padaju, kao bešumni vodopad...

Krik. Još samo krik...

— AAAAAHHH!

A onda... tišina...

— Les? Les. za ime boga, šta se dogodilo?

Čovek otvori oči i praznim pogledom pređe po okolini.

Polutama. Kroz zavese na otvorenom prozoru srebrnasta svetlost Meseca. Šum talasa i oštri, prijatni miris bliskog okeana.

Devojka. Zabrinuto lice nad njim. Ogromne, ogromne tamne oči u kojima mesečina sija srebrnim iskricama...

— Leslie... reci mi...

On sporo, umorno prelazi rukom preko čela mokrog od znoja.

— Onaj san — kaže promuklim šapatom. — Onaj isti san... ponovo...

Devojka se uspravlja, naga i lepa, zabacujući hitrim pokre-

tom dugu kosu unazad. Ruka joj se pruža prema prekidaču stone lampe.

— Ne... ne svetlo...

Ona poslušno povuče ruku na trag.

— Reci mi... kako je izgledalo ovoga puta?

— Ovoga puta — on sklopi oči, dozivajući iz memorije nepouzdanе tragove svoje more.

— Ovoga puta su bili vukovi... ogromne, gladne zveri sa razja pljenim čeljustima... hiljade i hiljade vukova...

— Isto mesto?

— Da, potpuno isto. Krater ugašenog vulkana, okružen zupčastim stenama, ogromni Mesec nad njim. I opet nije bilo nikakvog šuma...

— Nijednog?

— Ne. Kao... kao nemi film.

— Ni sada nisi primetio ništa što bi ti pomoglo da odrediš gde je to mesto?

— Ne... Uostalom, ko zna da li takvo mesto uopšte postoji, Sumilko...

— U pravu si — uzdahnu devojka. — Bilo je... strašno?

On se blede osmehnu.

— Ti znaš da se ja ne bojim smrti, devojčice, ali ovo... Ubi jao sam ih na stotine, sve dok se oko mene nije stvorio bedem od mrtvih vučjih tela. A onda

su sa tog bedema, odozgo, počeli da padaju kao talas. Probudio sam se kad sam osetio očajne na žili kucavici i shvatio da ću u sledećem trenutku umreti...

Ona ustade, još jednom zabacujući kosu unazad. Divna devojka, sitna i krhka, ali sa raskošnim oblinama kalkvih se ne bi postidela nijedna zvezda slobodnih filmova.

— Ipak... to je samo san, Les...

— Samo san — odvrati on kao eho. — Ali... opet... nika da mi se to još nije dogodilo otkako sam postao... ovo što je sam...

— I još nikada nisam videla tvoje telo tako oblikovano znojem — klimnu ona glavom. — Dođi, da siđemo do okeana...

On se takođe diže sa postelje, hitrim i skladnim pokretom svog krupnog, mišićavog tela. Prihvatajući ruku devojke, on izađe za njom na usku verandu, gotovo nadnetu nad okean.

Silazili su strmom stazom koja je vijugala među stenama, osećajući na licima sitni vodeni prah koji je blagi vetar nosio sa talasa. Noć je bila topla, kao što su uvek noći u Kaliforniji u ovo doba godine.

Držeći se za ruke, oni se bez oklevanja baciše u vodu sa

stene visoke desetak stopa. Kada su ponovo izronili na površinu usne su im bile spojene.

— Ovo je dobro — šapnu devojka. — Okean čisti... spira sve brige sa nas...

Igrali su se dugo u vodi, kao dvoje dece. Njihova tela približavala su se i udaljavala, doticala čitavom površinom, stapala u čvrst zagrljaj, raskidan trenutak kasnije da bi se ponovo osetilo uzbuđenje očekivanja sledećeg dodira.

Njihova vlažna tela mirisala su na okean kada su se uzverali na još toplu stenu. Devojka lako vrisnu kad se on snažno zari u nju, ali je to bio vrisak zadovoljstva, ne bola.

Videlo se da se dobro pozna ju, ali su sada vodili ljubav kao da to čine prvi put: žurno, silo vito, boreći se da što pre utaže plamen koji ni voda okeana ma ločas nije uspevala da ugasi. Sitno telo devojke nestajalo je pod telom muškarca i ponovo izranjalo ispod njega, njeni udovi kao zmiie su se obmotavali oko njegovih.

Doživeli su vrhunac u istom trenutku i ona još jednom duboko uzdahnu, slepo tražeći usnama njegove usne.

Dugo su ležali na toplom kamenu, osluškujući šum talasa

koji su milovali obalu pod njima...

— Idemo? — šapnu devojka najzad.

— Hladno ti je?

— Ne... ti treba da spavaš...

— Uskoro će i jutro. Ova noć je izgubljena, Sumiko...

Njene malo kose japanske oči blistale su kad mu je usnama dotakla obraz.

— Nije još. Vratićemo se u krevet... a onda učiniti ovo isto... na pristojan način, kao stari bračni par...

On se nasmeja.

— Nisam siguran da se to s tobom uopšte može izvesti na pristojan način. Jednog od ovih dana moraćeš da mi ispričaš gde si naučila sve ono što pokazuješ u krevetu...

— Uglavnom s tobom, matori jarče. Sem toga, prirodno sam talentovana.

— To se i vidi. Ako ikada ostaneš bez novca, uvek možeš otvoriti školu za talentovane početnice, zar ne?

Uspeli su se strmom stazom kojom su maločas i sišli i zastali na travnjaku pred kućicom od drveta sagrađenom ispod litice visoke gotovo stotinu stopa.

— Bolje? — šapnu devojka.

— Mnogo bolje.

Ona iskosa baci pogled na njegovo lice. Vilice su mu bile stisnute, tako snažno da je jedan mišić nad njima podrhtavao od napora.

— Nikada još nisam videla da to činiš, Les...

— Šta?

Ona položi osetljive prste na njegovu vilicu. — Ovo...

— To... oh... ne znam...

Pribila se uz njega, obavijajući mu ruke oko vrata. Koža joj je bila hladna i sveža, ali su bradavice njenih dojki pekale kad ga je dotakla.

— Idemo u krevet — šapnu ona. — Vodićemo opet ljubav i onda dugo spavati... a zatim...

— Zatim?

— Zatim ćemo pokušati da ra- zrešimo tajnu tvojih snova... nindo!

*
* *

Kada se prenula iz sna, otkrila je da je sama u postelji i da je sunce već vrlo visoko na nebu.

Nije se trudila da nešto obuje dok je izlazila na verandu. Skriveni kutak obale, četiri ili pet milja južno od vrtloga San Franciska, bio je poznat svega

nekolicini ljudi, a većina njih nikada se više neće ni vratiti na ovo mesto.

Ninde, uostalom, moraju živeti povučeno i neupadljivo. I u samoći.

U redu, čovek koga voli već je prekršio jedan od zakona ninducia time što je sebi dopustio ljubav. I prijateljstvo. Ali, on i nije bio običan ninda. Pre svega zato što nije Japanac.

Da li je, pre mnogo godina, sensei Tanaka svesno učinio ono što je učinio? Da li je znao da je drevnoj veštini potrebna sveža krv druge rase i drugih pogleda na svet kada je u svoju školu primio iscrpljenog mladića sa još svežim ranama iz Vijetnama?

Devojka zamišljeno odmahnu glavom posmatrajući prizor pred sobom.

Lesli je meditirao, u klasičnom položaju koji su Zapadu prvi predstavili indijski fakiri. Sedeo je na glatkim daskama verande, sa licem prema beskrajnom okeanu.

Znala je da su mu oči sklopljene, ali i da je on potpuno svestan njenog prisustva. Zato se i sama spustila na pod, tiho, da ga ne bi ometala u razmišljanju.

Pod svetlošću sunca njena koža imala je onu neponovljivu

nijansu starog toplog porculana. Jagode drskih bradavica nje nih dojki štrčale su navise kad ih je izložila suncu, sklapajući oči i zabacujući glavu unazad.

Vreme je teklo. Sporo. U ritmu sa talasićima koji su pod njima milovali obalu, odmicali se od nje i ponovo vraćali na novi poljubac...

— Opet — dopre do nje Lesliejev glas.

Ona otvori oči.

— Opet si sanjao?

— Da. Ti snovi sada mi dolaze sve češće...

— Isto mesto?

— Isto, mesto, isti Mesec, ista grobna tišina. Samo što me ovoga puta nisu napali vukovi, već zmije. Hiljade otrovnih zmija, Sumiko... i...

— I?

— Buđenje je došlo nekoliko trenutaka kasnije. Osetio sam kako mi se zubi zarivaju u kožu, kako se otrov kao rastoplje no olovo širi mojim venama... i kako mi ledena ruka smrti steže srce...

Ona je široko raširenim očima posmatrala igru mišića na tom preplanulom licu sa tamnoplavim očima. Ne, nije bilo straha na njemu.

— Bilo je još nešto... — do dade ninda sa oklevanjem. Ok-

levanje nije bilo nalik na njega.

— Još nešto?

— Da. U ranijim snovima ni sam se sećao sadržaja onih prethodnih. Ovoga puta sam znao šta će se dogoditi, mnogo pre nego što su zmijurine stigle do mene... Znao sam da ću umreti.

Devojka se strese od iznenaodne hladnoće.

— Ne znam — šapnu. — Ne znam, ne znam, ne znam...

— Znaš li legendu o Noburiju, Sumiko?

Tišina. Devojka lagano klimnu glavom.

— I Noburi, najveći ninda epohe Tenšan, sanjao je o svom umiranju pre nego što ga je ninda Osagi sa planine Hie izazvao na dvoboj, je li tako, Sumiko?

— Da, tako je. Samo što je Noburi pobedio u tom dvoboju...

— Jeste. Pobedio je Osagija, ali je smrt ipak došla po njega. Vulkan se otvorio da ga proguta u trenutku kada je trijumfalo podigao svoj okrvavljeni katan prema nebu, prkoseći pre dskazanju bogova.

— V... vulkan?

— Da, vulkan. Legenda, istina, kaže da je zemlja otvorila usta puna vatre da ga proguta,

ali ta metafora je potpuno razumljiva, zar ne?

Ona pokuša da se nasmeje, ali joj grč iskrivi divne, pune usne.

— Nećeš mi reći da veruješ u pretnju bogova, Les?

— Ne, neću. Ali, čovek ipak nije samo ono što se vidi spolja. Ti i ja to već veoma dobro znamo. Možda u nama samima postoji nešto, neki biološki časovnik, koji nam otkriva koliko je vremena još preostalo do smrti.

Ona lagano okruži pogledom unaokolo.

— Pogledaj, Les... Zar je ovo vreme i mesto da se govori o smrti?

— Nije — odgovori on osmehom, naglo se uspravljajući na noge. — Idemo u grad.

— U grad? Zašto?

— Mislim da nam je Tabasko Pit neophodan. Čovek kome su obe noge uvek čvrsto na zemlji pravi je partner za razgovore o natprirodnom, zar ne?

— U pravu si — i njeno lice ozari osmeh. — Samo da se istuširam, može?

— Svakako. Ta spavalica teško da je još ustala, ne moramo nikud da žurimo.

Desetak minuta kasnije njih dvoje se smestiše u niski, br-

zi »porše«, jedino vozilo čija je brzina odgovarala fantastičnim refleksima ninde.

Na ovom mestu, zapravo, brzina je mogla biti samo mana tih kola, jer se uska staza, usečena u liticu nad okeanom, pešla u cik-cak prema vrhu stene. Svaka krivina bila je tako oštra da bi se malo koji vozač uopšte usudio da krene tom stazom, a oni najbolji — i najhrabriji — verovatno bi se trudili da svaku od tih krivina savladaju tek iz nekoliko pokušaja, svesni da se u jednom trenutku prednji ili zadnji deo kola mora naći nad ambisom.

Ninda je, međutim, tu stazu mogao provesti i zatvorenih očiju, prosečnom brzinom od četrdesetak milja na čas, iako bi se pri tom svakom gledaocu kosa morala dići na glavi. Nekoliko minuta kasnije »porše« bezbedno izbi na vrh litice i uski asfaltni put koji je sledećih nekoliko milja vodio paralelno sa auto-putem 35, duž same obale okeana.

Punu brzinu, naravno, razvio je tek kada se našao na samom auto-putu. Istočna traka, koja vodi u grad, bila je manje opterećena od zapadne, tako da se svega nekoliko minuta kasnije pred njima u izmaglici ukazaše bregovi na kojima

je 1776. godine počeo da niče grad nazvan San Francisko.

— Znaš li gde je Pit? — upita Sumiko kada su bili već duboko u gradu.

— Koliko sam shvatio onu njegovu sinoćnu telefonsku poruku, trebalo je da svrati u noćni klub »Frimont«. Ako je otišao tamo stigao, onda ćemo ga naći na Embarkaderu, šta misliš?

— Kod Betsi Gruman? To sam i sama odmah pomislila — nasmeja se devojka, srećna što su konačno napustili jutrošnje tmurne teme. — Ona se stvarno dopada Pitu, zar ne?

— Zamerićeš mi što opet po minjem bogove, ali mora da su je bogovi stvorili upravo po Tabbaskovom ukusu. Videla si je: visoka, krupna, sa crvenom kosom i zelenim očima. Prava irska veštica. Ponekad se uplašim za našeg prijatelja, časna reč!

Ninda je u međuvremenu već odabrao Market strit kako bi dijabolno presecao grad i izbio na obalu Zaliva, duž koje vodi ona duga i uzbudljiva ulica koju su stanovnici San Franciska još davno nazvali Embarkadero. Pristanište.

— Ona živi u jednoj od ovih zgrada? — upita Sumiko kad ninda skrete desno, da potraži

mesto za parkiranje na samoj ivici keja.

— Odmah iza one zgrade u ranom kalifornijskom stilu. Ne ko je tu nekada podigao stambeni blok, ali mislim da je izgubio novac na tom poslu. Ti stanovi su sada tako loši da retko ko pristaje da živi u njima... a oni koji bi želeli uglavnom se i ne trude da plaćaju stanarinu...

— Mislila sam da ona bolje zarađuje u »Frimontu« — podiže devojka obrve. — Ili joj se ovaj kraj jednostavno sviđa?

— Ovo drugo, pre. Idemo.

Njen pogled isprati njegove hitre prste koji na trenutak dotaknu kožni opasač i pojedine delove sportske odeće.

— Opasnost? — prošaputa.

— Nikad se ne zna — ninda sleže ramenima, pružajući devojci ruku kako bi bezbednije prešli široku ulicu punu teških vozila.

— Haragei?

— Čuti... za sada...

Zaobišavši zgradu na drugoj strani ulice, njih dvoje nađu se u uskom prolazu između nje i susedne građevine, šestospratne gluposti sivih zidova i sa najmanje dve stotine prozora.

— Bože! Zar ovakvo nešto postoji na samo korak od Embarkadera! — začudi se Sumiko.

— Kao što vidiš, postoji — osmehnu se ninda. — Idi jedan korak iza mene, Sumiko.

— Ali... haragei?

— Da, sada već deluje. Neko je pogodio da ćemo ovde doći da potražimo Pita...

Haragei je neobično japansko ime za jedno odista neobično osećanje. Ili bolje rečeno pre dosećanje, jer su ninde, zahvaljujući dugom vežbanju, u stanju da predosete opasnost.

To možda ima veze sa gotovo potpunim jedinstvom ninde i njegove okoline. Njegovo biće tako se stapa sa svim oko sebe da i najmanja promena u tom spektru signala što u svakom trenutku dopiru do čula ninde biva registrovana u njegovoj podsvesti. Ako takva promena najavljuje opasnost, počinje da deluje haragei, upozoravajući nindu da bude oprezan.

Sve ovo, međutim, nije se pokazalo u isgledu i ponašanju ninde, jer su njih dvoje i dalje savršeno mirno koračali prema mračnom ulazu u zgradu. Stakla na vratima bila su još davnno razbijena, pružajući pogled na prljavo predvorje i praznu kabinu predviđenu za portira.

Bez oklevanja, ninda odgurnu vrata i zastade na njima, na izgled opušten. Svaki mišić nje

govog tela, međutim, bio je napet i spreman na reakciju.

Hol je bio potpuno prazan, i usko stepenište koje vodi naviše. Jedini šum čuo se od komadića hartije koje je promaja no sila po prljavom betonskom podu.

Ninda načini još jedan korak. Signali harageija postajali su sve jasniji i jasniji i on je sada sa potpunom izvesnošću znao da će napad doći sa mračnog stepeništa.

Kretao se potpuno bešumno, pogleda uperenog naviše, prema zavoju stepeništa. Njegova čula tako su oštra da će naslutiti svaki pokret mnogo pre nego što opasnost postane realna.

Još samo korak do stepeništa. U podsvesti haragei neprestano bubnja svoju nemu opomenu...

Dajući devojci rukom znak da se skloni u stranu, ninda podiže nogu da zakorači na prvi stepenik, a onda...

U mrtvoj tišini, koja je podsećala na atmosferu viđenu do sada samo u njegovim noćnim morama, ogromna zver izlete iz zavoja i baci se prema njemu sa vrha stepeništa.

Razjapljene vučje čeljusti, očnjaci sa kojih kaplje bela pena... sve je to utoliko užasnije

što je već viđeno u strašnim snovima!

Gotovo siguran da će za prvom zveri, baš kao i u snu, doći čitav čopor vukova, ninda steže zube i potmulo zareža, kao razjareni tigar. Njegove noge bile su raširene, obe ruke podignute da dočekaju ogromnu zver i zadrže njen nalet.

Ninda oseti kako mu dve teške šape padoše na ramena, ali su se i njegove šake sklapale oko vrata vuka. Osećajući na licu smrdljivi dah zveri, on načini oštar, precizan pokret i nešto kvrcnu u vratu pokrivenom debelim, ostrim krznom.

Sa očima uprtim u vrh stepeništa, ninda odbaci od sebe mrtvo telo. Sumiko priguši uzdah straha, svesna da i najmanji šum u ovom trenutku može omesti koncentraciju ninde i izložiti ga opasnosti ako dođe do novog napada.

— Hajde — reče on tiho. — Ništa se više neće dogoditi...

Znala je da se može osloniti na njegovo predosećanje. Zaobišla je još uvek razjapljene čeljusti zveri na podu i pohitala za njim uz stepenice.

— Ovako je napornije — reče ninda, pružajući joj ruku — ali me zbog nečega ne privlači ideja da uđemo u lift.

— Les... šta znači ovo? Kako se ta životinja ovde stvorila?

— Još ne znam... ali mislim da ćemo uskoro otkriti... Znaš, ovakvo nešto sviđa mi se mnogo više od snova u kojima sam nemoćan...

— Misliš da je sa Pitom sve u redu?

— Da. Sve ovo nema veze s njim. Kao ni sa tobom. Ja sam jedini kome su upućene sve te nerazumljive pretnje...

Na trećem spratu ninda zastade da osmotri obe strane dugog, prašnjavog hodnika. Zgrada je bila tiha, gotovo kao jedna od onih davno napuštenih gradova kojih je pun američki Zapad.

— Haragei? — upita Sumiko ponovo.

— Ne, nije. Razmišljam samo o onome što bi moglo biti sledeće na redu.

— Misliš, kao u snu?

— Da. U snu su posle vukova na red došle zmije... a ovo proketo mesto je hladno kao zmija...

Vrata im je otvorio Tabasko Pit.

— Hej! — zaurlao je iznenađeno. — Šta ovo, do đavola, znači?

Lesli ga prijateljski pljesnu po nagom ramenu i Pit se izmače da ga propusti. Onako kako je stajao, njegova široka ramena potpuno su zatvarala okvir vrata. Visok gotovo sedam stopa, bez napora je unaokolo nosio svojih dve stotine funti kostiju i mišića.

Na telu preplanulom od sunca imao je samo šarene pantalone sa nogavicama do kolena, ali tu njegovu pojavu nipošto nije činilo smešnom, uprkos ve selom pogledu otvorenoplavih očiju i dugoj plavoj kosi zalizanoj sa čela unazad i sada pričvršćenoj trakom.

— Šta se dogodilo, ortak? — upita on, spuštajući se u fotelju postavljenu nasred dnevne sobe. — Nešto loše, čim si odlučio da dođeš ovamo, i to sa curom!

Lesli pređe pogledom po dnevnoj sobi. Uređena sa mnogo više ukusa i novca nego što je očekivao.

— Gde je Betsi? — upita.

— U kupatilu. Do đavola, Sumiko, otiđi da je opomeneš... Ta mačka prosto uživa da šeta gola unaokolo, a sad kad ste vi tu, mislim... Oh, do đavola!

Betsi Gruman odista je volela da šeta gola po stanu. Nimalo čudno, jer je imala šta i da pokaže, bar kad je reč o uživanju za muške oči.

Duge, skladne noge, divno izvajani kukovi, ravan trbuh i uzan struk sa dve krupne, ali prave i šiljate dojke, a nad svim tim privlačno lice zrele žene, sa punim rumenim usnama, zelenim irskim očima i ko som one nijanse crvene boje koju hemija još uvek ne može da kopira.

— Hej! — reče ona toplim, malo promuklim glasom, nimalo zbunjena svojom golotinjom. — Zašto mi, do đavola, nisi rekao da su stigli gosti?

— Nisi mi dala vremena — isceri se Tabasko, gutajući je očima. — Čuj, mala, divno izgledaš, ali... znaš već...

Ona sleže ramenima i vrati se u kupatilo. Nekim čudom, njeno telo obavijeno vlažnim peškirom postade još uzbudljivije i privlačnije nego trenutak ranije dok je bilo potpuno nago.

Ceremonija upoznavanja bila je kratka, jer su Lesli i Sumiko već znali mnogo toga o Betsi Gruman, a i ona o njima. Mnogo, naravno, sem onog glavnog — da je Lesli Eldridž, neupadljivi stanovnik San Fran-

ciska, zapravo smrtonosni japa nski ninda...

— U redu — reče Tabasko otpijajući sa zadovoljstvom dug gutljaj ledenog piva iz tek otvorene konzerve. — Čemu mogu da zahvalim za ovo prijatno iznenađenje, ortak?

— Pre toga jedno pitanje za tvoju prijateljicu? — osmehnu se Lesli. — Da li neko od stanara u ovoj zgradi gaji vukove?

— Vukove? — zelene oči Betsi Gruman zaškriše. — To je neka šala, a?

— Na žalost, nije — uzdahnu Sumiko. — Pravi divlji vuk je napao Leslija na stepeništu...

— Vuk? — Pit nabra obrve. — Siguran si da nije bio veliki pas, ili...?

— Viđao sam ponekad vukove — osmehnu se ninda. — Ovo je stvarno bio vuk, uveravam te.

— Prokletstvo, i vama se, kao i Pitu, uvek događaju neobične stvari — uzbudi se Betsi. — Ali vuk... ne, ne verujem... A što se stanara tiče, jedva i da poznajem većinu njih.

— Znam da u ovoj zgradi ima pacova — dodade Tabasko — ali nijednog vuka stvarno nisam video. Ortak, stvarno se ne šališ? Ne, ne šališ se, to se vi-

di... Vuk?! Neka sam proklet stotinu puta!

— Verovatno ćemo ga videti kad budemo silazili — sleže Lesli ramenima. — Onda se možeš uveriti i sam. A sada, da pređemo na stvar zbog koje smo i došli. Da li ste vas dvoje raspoloženi za mali izlet?

Betsi i Pit se sporazumeše jednim pogledom.

— Kuda idemo? — upita Tabasko. Njegov pogled zapravo je pitao nešto sasvim drugo: »Šta se ovde, do đavola, događa, ortak?«

— Sasvim svejedno. Sausalito, Tiburon, Mil Veli, jezero Tahoe... izaberite sami!

— Sausalito! — rekoše njih dvoje u glas. — Ali da se vratimo do večeri — dodade Betsi Gruman. — Ja radim, do đavola!

— Neka onda bude Sausalito — klimnu Lesli glavom. — Doručak ovde ili na trajektu?

— Na trajektu — predloži Betsi. — Žuri mi se da izađem iz ovog apartmana, pošteno da priznam. Trčim da se obučem!

Nje nestade u susednoj prostoriji i Pit otrže sa njenog tela pogled pun divljenja i obrati se Lesliju.

— Ortak, šta se događa?

— Ne znam. Jednostavno, po trebno mi je tvoje društvo.

— Moje društvo? Siguran si? Biće gužve?

— Ne znam. Događaju se čudne stvari i želim da govorim sa tobom.

— Taj vuk, a?

— Vuk je sitnica u čitavoj priči. Pre upozorenje, nego prvi napad. Čućeš kasnije sve detalje, važi?

— Važi — uzdahnu Tabasko ispijajući pivo do kraja. — Idem onda i ja da se obučem... i da znaš, ortak — zabrinuo si me!

Sumiko i ninda se pogledaše kad su ostali sami i prsnuše u smeh.

— To je ono o čemu sam ti govorio — objasni ninda. — Pitu se, recimo, nikada ne bi moglo dogoditi da sanja onakve snove... a naročito da posle njih lupa glavu onime što je sanjao!

— Osećaš se bolje?

Ninda napreže mišiće.

— Mnogo bolje. Borba sa onim vukom, alko se to uopšte može nazvati borbom, uverila me je da je stvarna opasnost ipak mnogo manja od onoga što sam video u snovima...

— A i pogled na figuru Betsi Gruman je pomogao, je li?

— A zašto i da ne? — nasmeja se Lesli. — Iz te žene gotovo zrači životna energija. Nisi ljubomorna?

— A kada sam bila? — uzvratila ona pitanjem. — Znaš onu staru žensku izreku: nije važno gde muškarac ruča, ako dođe kući na večeru?

— Bez žurbe: kod nas je tek doručak na redu. Misliš da ćemo je dugo čekati?

— Ne mislim. Do đavola, sa onakvim tenom i kosom ne mora da gubi vreme na šminku i češljanje, a što se odeće tiče, stajace joj dobro što god obuće!

— Ipak si malo ljubomorna — Lesli dohvati ruku devojke. — I to je dobro. Nedostatak ljubomore obično otkriva ravnodušnost... ili tako bar kažu. Ah, ona stiže!

Betsi Gruman izađe iz sobe, graciozno njišući kukovima utegnutim u uske farmerke. Bez žurbe je zakopčavala tanku svilenu bluzu pod kojom su se sasvim jasno videle njene nape te bradavice.

— Ja sam spremna — objavi. — Gde je ona lenština, Tabasko?

— Stižem — brundao je plavokosi džin. — Neće biti kiše, a?

— Ne, neće — osmehnu se ninda, ustajući. — Međutim, mislim da ste nešto ipak zabravili... kupaće kostime...

— Kupaće kostime? — razrogači oči Betsi Gruman. — Šta je to?

— Glupo pitanje! — sleže ninda ramenima. — Hajde, krećemo...

Izašao je prvi u hodnik, praćen podozrivim Pitovim pogledom. Bili su prijatelji i najbliži saradnici u borbi protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali već godinama i oštrom Tabaskovom oku nije moglo promaći ponašanje prijatelja.

Bilo je, istina, razloga za to. Prvi slabašni signali harageija ponovo su uznemirili podsvest ninde...

— Nećemo liftom? — šapnu Pit približavajući se Lesliju.

— Ne.

— U redu. Betsi, sačekaj da ti nešto kažem...

Tabasko zastade sa ridokosom, ostavljajući nindi više prostora na uskom stepeništu, za slučaj da novi napad odmah usledi... Sumiko, i sama pravi majstor borilačkih veština, držala se iza njega i malo po strani, spremna da i sama interveniše ako to bude potrebno.

Ništa se nije dogodilo sve dok nisu izbili na poslednji niz stepenica, onaj koji se spuštao u polumračno predvorje.

Sivog vučjeg tela nije bilo na prašnjavom betonu.

— Gde je taj vuk? — šapatom upita Tabasko. — Neko ga je pokupio?

— Možda. Samo... ne vidim više nikakvih tragova na podu...

— Nikakvih? Hmm...

Ninda se osmehnu.

— I Sumiko ga je sasvim do bro videla, Pite. To nije bio san. Bacio sam ga na pod upravo ovde i jasno se sećam kako je teško telo otklizalo po betonu, ostavljajući za sobom jasan trag.

— Možda... ali tu više niče ga nema, ortak...

— Sasvim u skladu sa onim što mi se ovih dana događa — klimnu ninda glavom. — Osta nite tu, vas troje. Ja idem napred.

Spustio se na pod hola i op-hoda po ledu koji svakog časa može popustiti pod njegovom težinom. Haragei mu je sugerirao upravo takvu mogućnost: ako novi napad dođe, doći će nekud... odozdo...

— Les! — vrisnu Sumiko iza njega.

Upozorenje, zapravo, nije ni bilo potrebno, jer je haragei, mnogo stotih delova sekunde ranije, upozorio nindu na napad.

Beton iza njega odista se otvorio, ali otvor ni u kom slu-

čaju ne bi mogao propustiti nje govo telo u podzemlje. Otvor je bio upravo toliki da iz nje ga izroni pljosnata glava zvečarke sa razjapljenim ustima!

Obrćući se na prstima leve noge, nalik igraču koji izvodi komplikovan baletski korak, ninda munjevito zamahnu desnom nogom. Pokret je bio tako brz da se niz položaja njegovog tela na mrežnjačama posmatrača slio u jedan jedini, kao na mnogo puta ubrzanom filmu.

Zvečarka ima fantastične re flekse, to znaju svi stanovnici predela u kojima ona živi. Veoma je malo ljudi koji su hitri nom uspeli da izbegnu njen udjed...

Ovoga puta, međutim, zvečarka je bila spora, užasno spor a. Vrh prstiju u mekoj obući pogodio je njen vrat pre nego što je dospela da okrene glavu; udarac je bio tako snažan da čitavo telo zmije izlete iz uskog otvora i doslovno se zal epi za suprotni zid.

— Prokletstvo! — zastenja Betsi Gruman, držeći se za želudac. Njene ogromne zelene oči bile su uprte u telo koje je lagano klizilo niz zid, ostavljajući za sobom uski krvavi trag.

Ninda se baci na kolena, pokušavajući da zaviri u otvor iz kojeg je trenutak ranije izronila otrovna zmija. Usudio se, štaviše, da zavuče i prste, opipavajući ivice.

Ništa drugo, sem nevelike okrugle rupe u betonu. Sloja koji je do tog trenutka skrivao rupu od pogleda jednostavno je nestalo!

— Idemo! — reče ninda kratko, uspravlajući se. — Sada će sve biti u redu...

— Čekaj malo! — Betsi zadrž a Pitovu ruku. — Ko... ko nam garantuje da se iz poda neće pojaviti još koji gmizavac? Boga mu... ako te zmije mogu da stignu dovde, stići će i do mog stana!

— Neće — umiri je Lesli. — Takve stvari događaju se samo meni i Pitu, sećaš se. Kad nas nema u blizini potpuno si bezbedna, Betsi!

Ridokosa se malo histerično nasmeja.

— Baš fino od tebe što si mi to objasnio, Eldridž... Da nije to možda pokušaj da me otkaiš iz ekipe? Neće ti uspeti, odmah da te upozorim: ni stotinu zvečarki nije dovoljno da me natera da odustanem od Saselita!

*
* *

— I tako se ti tvoji ružni snovi ostvaruju — zamišljeno reče Tabasko, crtajući znakovite pitanja po čistom belom pesku na kojem su ležali on i njegov prijatelj.

— Da. Srećom, na manje je živ način, što govori da ni moji nepoznati neprijatelji nisu tako jaki u praktičnim stvarima kao u sferi snova — osmešnjava se ninda. — To me umiruje... ali ne mnogo...

Njih dvojica ležali su na uskom pojasu peska malog zatona sa tri strane okruženog zelenilom. Sausalito je bio dva naestak milja južnije od njih i, pošto su obišli veseli gradić, iznajmili su čamac da bi prošli plažu na kojoj će moći da razgovaraju neuznemiravani radoznalim pogledima.

Dve potpuno nage devojke plivale su samo nešto malo dalje, neprestano privlačeći njihove poglede, uprkos ozbiljnosti sa kojom su razgovarali.

— I šta sada očekuješ da ti kažem, ortak?

— Ništa određeno — sleže ninda ramenima. — Možda samo da me ubediš kako je ovaj pesak pod nama čvrst i bezbedan...

— I da glava nikakvog čuda višta neće izroniti iz zaliva da pojede naše ženske — uzdahnu Tabasko. — Mogu ti to reći, ali...

— Ali?

— Stvar je u tome što u to više ni sam ne verujem posle one zvečarke koja je izronila iz tvrdog betona, Les.

— Drugim rečima, oblast na tprirodnog nije tvoja jaka strana, zar ne, Pite?

— Ne. I nikada nije bila. Volim probleme koji se mogu rešiti umerenim naprezanjem mozga i sa nekoliko udaraca pesnicom. Duhovi, demoni i ružni snovi koji se ostvaruju stvarno nisu moj fah. Hmmm... znaš ko mi sada pade na pamet?

— Ko?

— Madam Kornelija Tiso. Ni si čuo za nju.

— Sem ako to nije ona madam Tiso iz muzeja voštanih figura. Ne, nisam čuo. Zašto?

— Ta dama nema nikakve veze sa voštanim figurama, bar koliko ja znam. Umesto toga, bavi se snovima. Tačno u ponoć počinje njen program na stanici KCH, čudi me da ga nijednom nisi čuo. Uobičajen sistem, slušaoci zovu telefonom i pričaju svoje snove, a ona im onda te snove tumači.

— Do đavola, Pite, nećeš mi valjda predložiti da je pozovem i ispričam joj svoje snove?

— Ne, ne... Hmm... što vi še razmišljam, ideja mi se čini manje smešnom.

Pit se glasno nasmeja.

— A meni, opet, sve smešnjom. Nemoj zvati prokletu madam Tiso ako nećeš, Les. Želiš li da ovu noć spavam u vašoj kući? Sa Betsi ili bez nje?

— Ne, hvala. Suviše je naporno silaziti u sitne noćne sa te onom stazom, Pite. A naročito kada je u kolima pored te be žena kao što je Betsi.

Čutali su neko vreme, oslušujući veseli smeh devojaka.

— Hajdemo u vodu — predloži ninda. — Ko zna, možda mi plivanje pomogne da ove noći izbegnem te more?

— Samo još nešto da te pitam... Šta savremena nauka misli o indukciji snova?

— Indukciji snova? Nisam siguran da se savremena nauka time uopšte bavi.

— Trebalo je da pitaš Sumiko. Ta mala je pravi rudnik neobičnih informacija. Meni se čini da sam u svoje vreme negde pročitao nešto o tome, Les.

— TI, pročitao? Nisam znao da naučni časopisi izlaze kao stripovi?

— Ja UMEM da čitam — do stojanstveno odvratila Tabasko — ali je moja nesreća u tome što u svakom trenutku umem da nađem nešto zanimljivije od prажnjavih knjiga. Ovo, na primer...

Visoka crvenokosa, mlečnobe le puti i oniska, ali još uzbudljivije građena crnka, sa kožom boje porculana, izlazele su iz vode. Obasjane suncem, na tamnoplavoj pozadini površine Zaliva, izgledale su kao dve na ge boginje koje su sišle sa Olimpa da se malo našale sa slabim smrtnicima.

Čak i ninda, naviknut na gvozdenu kontrolu svakog mišića svog tela, oseti kako mu se grlo steže od uzbuđenja. Uostalom, ovde se smeo prepustiti svojim osećanjima, haragei već satima nije emitovao svoje signale, što je značilo da neposredne opasnosti nema u skoroj budućnosti i da...

Šta? Šta se dogodilo?

Oči ninde sklopiliše se instinktivno, brzinom za koju bi svaki stručnjak tvrdio da je nemoguće velika. Dogodilo se to u trenutku kada je plavo nebo južno od njega, iznad sada nevidljivog grada, naglo pobelilo, kao da ga je osvetlio snop džinovskog reflektora.

Ali kapci nisu pomagali, jer je nestvarno bela svetlost bila tako intenzivna da je pekla mrežnjaču i kroz njih. Otvarajući usta, ninda ispusti dug krik upozorenja, istovremeno se bacajući potrbuške na pesak i pokrivajući rukama glavu.

Znao je šta sledi posle tog prvog užasno kratkog bleska bele svetlosti; svako od nas vi deo je bar jednom na filmu dejstvo atomske eksplozije...

Najpre će naići talas usijanog vazduha, noseći sve pred sobom i pretvarajući trenutno u pepeo sve što dotakne. U času kad se oblak eksplozije raširi u pećurku, nad onim što je nekada bio San Francisco, počće da padaju prvi radioaktivni otpaci.

I padaće još dugo i dugo, go dinama, raznošeni vetrom, po okeanu i kontinentu pored njega...

Rat? Rusi? Kobna greška nekoga čiji je prst u pogrešnom trenutku bio na pogrešnom dometu?

Svejedno... ovo je kraj, u svakom slučaju... svi oni preblizu su centru eksplozije da bi mogli računati sa više od ne koliko sati života...

Još uvek urlajući u uzaludnom protestu bića nemoćnog

da se suprotstavi iskonskim silama, on ustade, šireći ruke i stežući pesnice, kao da svojim golim grudima želi da zaustavi udarni talas koji je preko Zaliva hitao ka njima.

Otvorio je oči. Nije više važno šta će mu se dogoditi...

Na samo nekoliko koraka pred njim, voda Zaliva je ključala. Ono što su do maločas bila dva divna ženska tela u deliću sekunde pretvorilo se u sodebe nalik očerupanim strašilima, sa čijih je ogolelih kostura vreli vetar nosio krupne komade kože i mesa.

Vrisnuo je još jednom, kao zver uhvaćena u zamku i instinktivno uzmaknuo korak unazad. Ne bez razloga: pravo na njega išlo je džinovsko stvorenje, crno kao noć, šireći ugljenisane ostatke mesa na kostima ruku. Na licu bez očiju zjapila je crvena rupa usta iz koje kulja mlaz svetlocrvene ljudske krvi.

— Ne! — vrisnuo je, osećajući kako vreli vetar i sa njegovih kostiju otkida komade kože. — Ne! Ne! Neeee!

Pao je na kolena i zario unakažene šake u pesak. Ovo je kraj... nema više sile na ovoj planeti koja može izmeniti ono što se dogodilo... Čak i neshvatljivo velika energija koju u te

lu skriva svaki ninda smešna je u poređenju sa energijom atomske eksplozije...

— Les! Čoveče, šta ti je?

Ne, neće otvoriti, oči, iako više ne oseća udar vrelog vetra na licu i telu. Taj glas... ne želi da vidi ugljenisano lice Tabasko Pita, bez obzira što ovaj još uvek može da govori, da...

— Les! Dragi?

Prijatno sveža i meka koža žene koju voli... Šta se to, do đavola, događa s njim?

Otvorio je oči, stežući zube, spreman na šok ponovnog susreta sa užasom koji se maločas dogodio.

Tabasko Pit stoji pred njim, namrštenog čela. Sumiko je tu, obavlja mu ruke oko vrata. sasvim jasno oseća dodir hladne i vlažne dojke na svojoj mišici... Naga crvenokosa boginja još uvek stoji u vodi do kolena i zbunjeno ga posmatra...

— Les... šta ti se dogodilo?

Ninda nemo odmahnu glavom, s naporom se uspravljajući. Ogroman napor bio je po potreban i da bi rastavio stisnute vilice i pesnice ruku...

— Halucinacija — reče promuklo. — Samo privid...

— Privid... čega?

Pogled ninde i protiv njegove volje odluta prema plavom nebu nad gradom i Zalivom.

— Video sam... atomsku eksploziju — reče. — I ne samo video... osetio sam na koži vrelinu udarnog talasa... voda je ključala, drveće gorelo, a vas troje...

— Atomsku eksploziju? — Sumiko ga je zabrinuto gledala. — Zaista?

— Do đavola, videli ste kako sam reagovao — slabašno se osmehnu ninda. — Po svim propisima... ne da bi mi to pomoglo da je zaista došlo do eksplozije...

Tabasko Pit pređe rukom preko lica potpuno mokrog od znoja.

— Prepao si me onim svojim vriskom — priznade. — Samo, ortak, bolje da mi nisi pominjao šta si video u toj tvojoj halucinaciji...

— Zašto?

— Zato što... — pogled Tabasko Pita takođe se podiže prema nebu nad gradom. — Zato što ti tvoji snovi i halucinacije imaju lošu naviku da se pretvaraju u stvarnost...

* *

— KCH, San Francisco — govorio je topli, senzualni glas

žene iz zvučnika radio-aparata. — Još samo nekoliko sekundi do ponoći... a ponoć na našim talasima određena je za vaše snove i madam Korneliju Tiso... Ako sanjate, pozovite telefon 332-6600... 332-6600, za vaše snove i madam Tiso...

Glas zameniše odmereni udarci zvona koji su otkucavali ponoć. Držeći ruku na slušalici telefona, Sumiko upitno pogleda nindu.

— Želiš li da pozovem?

On sleže ramenima.

— Zašto da ne?

Osmehnuvši se, Sumiko počela da bira brojeve. Morala je pokušati nekoliko puta pre nego što je dobila vezu, jer je u međuvremenu madam Tiso već počela razgovor sa prvim slušaocem.

Poluzatvorenih očiju, ninda je osluškivao glas žene, pokušavajući da na osnovu toga stvori i sliku o njoj. To nije pre više teško za onoga ko za sobom ima obuku u ninducuu.

Pre svega, mnogo je mlađa nego što je mislio. Dubok, kultivisan glas, veoma bogat rečnik... Kad je čuo njeno ime mislio je da će imati posla sa matorom vešticom koja zabavlja slušaoce tumačeći snove onako kako to već vekovima rade Ciganke.

— Les, preuzmi vezu — prošaputa Sumiko. — Telefon zvonii...

Osmehnuvši joj se, on podiže slušalicu aparata postavljene na zid pored fotelje u kojoj je sedeo.

— KCH — reče glas devojke na centrali.

— Želim da se uključim u program sa madam Tiso — reče Leslie.

— Ostanite na vezi — izrecitova devojka svakako već mnogo puta izgovorenu rečenicu.

— Madam Tiso će vam se javiti čim završi sa sagovornikom koji je trenutno u programu. Budite strpljivi, molim vas! Hvala!

Lesli klimnu glavom, pokazujući pokretom ruke Sumiko da nije potrebno da snima razgovor. Ninde, uostalom, imaju fantastičnu memoriju, i svaki bitan detalj razgovora koji će uslediti ostaće urezan u Lesliejevom pamćenju sve dok to bude potrebno.

Ako uopšte bude potrebno, naravno. Veoma su mali izgledi da će madam Kornelija Tiso moći da mu pomogne...

— Halo? — javi se poznati glas u slušalici. Iz zvučnika radio-aparata dopirala je sada samo muzika.

— Madam Tiso?

— Da, ja sam. Izvolite?
— Oprostite... ali, koliko ću jem, mi još nismo u programu — nasmeja se Leslie.

— Ne, nismo. I nećemo biti pre nego što doznam osnovne stvari o vama. Ime, zanimanje, godine starosti i slično... Spremni ste da mi to kažete?

— A kako znate da vam neću dati izmišljene podatke, ma dam Tiso?

— Objašnjenje je prilično dugo — nasmeja se sada i žena čiji se glas sve više dopadao nindi — ali nekako znam. Veruj te mi.

— U redu. Moje ime je Eldridž. Leslie Eldridž.

— Ah, najzad!

— Molim?

— Mister Eldridž, verovali ili ne, ali cilj čitave ove operacije na radiju bio je da se sretnem sa vama!

— Čekajte malo! Nećete valjda reći da...

— Upravo to! — glas je sada bio odsečan, gotovo zapovednički. — Neću vas uključiti u program, jer su vaši snovi nešto posebno, mister Eldridž. Možemo li se videti posle programa? Odmah posle tri, pred zgradom KCH. Znaete gde je?

— Znam. Ugao Folsom i Sedme ulice.

— Tačno. U tri sata onda,

mister Eldridž. I... prijatne snove!

Gledajući u Sumiko, Leslie spusti slušalicu.

— Sve čudnije i čudnije — reče.

— To je rekla i Alisa kad je prošla kroz ogledalo? — osmehnula se Sumiko. — Leslie... zašto ne bismo nekud otišli?

— Otišli? Kuda?

— Ne znam. Okean je ogroman, bez obzira na sva moderna prevozna sredstva. I u njemu je na hiljade malih ostrva...

— Da... shvatam šta želiš, Ninda u penziji zar ne?

Ona obori pogled.

— Rekla sam glupost — prošaputa, — Oprosti...

On priđe da je zagrli, saginjući se duboko nad krhko telo devojke.

— Pogrešila si zato što me voliš — reče nežno. — Uostalom, to je jedan od razloga zbog kojih je ljubav zabranjena nindama. Osećanja iskrivljuju sliku sveta, a iskrivljena slika sveta neizbežno dovodi do grešaka kakve ninda sebi ne sme dopustiti. A ni žena koja voli nindu. Ne zaboravi: greška iz ljubavi može ubiti isto onako brzo i sigurno kao mržnja!

— Ne... ne ljutiš se na mene?

— Ludice! — prošaputa on, privlačeći je uz sebe. — Dođi. ima još puno vremena do tri sata...

— Ići ćeš?

— Naravno da ću ići. Zar ta dama nije rekla kako odavno čezne da me vidi. Štaviše, taj program uveden je na radiju samo zato da bi došla do mene. Koji muškarac može da odbije takav poziv?

Ona se veselo nasmeja.

— Onda se nadam da ta dama Tiso ima bar pedeset godina i izbočene zube! Les, ti joj veruješ?

— Da je sve organizovano da bi me upoznala? Posle ovoga što se događa u poslednje vreme — verujem!

— Ne mislim na to... Da li ti reč zamka nešto govori?

— Biću spreman. Nemoj sada misliti na to, Sumiko.

— Mogu li onda da mislim o ostrvu u južnim morima? To pli vetrić, tiha muzika, talasi koji udaraju u beli pesak žala...

— Slušao sam reklamne poruke turističkih agencija, devojčice. Zar misliš da bih zaista mogao da pobegnem od svega ovoga?

Ona podiže oči svetle i vlažne od iznenadnih suza.

— Ne želim da zauvek pobe

gneš, Lesli, ali... nikad još nisam osetila ovakav strah za tebe. Kad sve ovo prođe, može mo...

— Kad sve ovo prođe, više nećeš znati da li pored sebe imaš nindu ili sasvim običnog muškarca mučenog strahovima. Što je još gore... to ni ja više neću znati...

Njegove ruke nežno su svlačile svileni kimono sa njenih ramena. Uzdahnula je i smestila se udobnije u njegovim rukama kada joj je vrhom jezika dotakao najpre jednu, a zatim i drugu bradavicu.

— Les...

— Ne govori sada ništa, devojčice... voli me...

— Dragi, moraš štedeti energiju. To što se događa... ohh...

Zatvorio joj je usta poljupcem i istovremeno snažno prodro u nju. Nekoliko dugih trenutaka nisu se ni pomerili, ali je želja u njima neprestano rasla, kao nezadrživi talas plime.

Daleki istok je od početka istorije znao više o ljubavi od Zapada, možda i zato što se narodi Istoka nikada nisu stideli svojih tela i svojih želja. Mnogo pre nego što se na Zapadu pojavila prva slika nage žene, poznavao ci u Kini, Indiji, Japanu raspolagali su čitavim zbirkama bogato ilustrova

nih udžbenika iz veštine ljubavi.

Njih dvoje su ih takođe poznavali, ali sama ljubavna tehnika nije dovoljna da oboje dovede do onog vrhunca koji svi priželjkujemo, a tako retko, retko dostižemo. Iskreno osećanje, želja da ono drugo biće uživa više, i još više, bitan su uslov da ljubav postane ono što treba da bude...

I ono što može biti.

Ništa nije zabranjeno kada se tako voli. Nema dela tela voljene osobe koji sme ostati nedostupan telu njenog partnera. Nema zakona koji bi zabranjivao ovo ili ono, u ime praznih pojmova kao što su prisojnost ili moralnost...

Prošlo je više od sata pre nego što je zajednički promukli krik objavio noći da je ljubav još jednom doseegla svoj vrhunac. Možda im se to i učinilo, ali je izgledalo kao da su okean i vetar na trenutak zaćutali, iz poštovanja prema događaju koji predstavlja večiti trijumf života u prirodi.

— Lesli... vreme je...

— Još uvek misliš o madam Tiso? Nemoj... ove noći se neće ništa dogoditi.

— Lažeš me — reče Sumiko. Tiho, nepokretnog lica. — Ne možeš to znati, Les!

— Ne, ne lažem. Znaš da me moja predosećanja nikada ne varaju. Možeš mirno spavati kada odem.

Ustala je sa ležaja i otišla u pravcu kupatila. Sitna i krhka, ali uspravnih leđa i podignute glave, kao kraljica.

Znao je da je povredio, ali joj nije smeo reći istinu. Još ne.

Uzdahnuo je i kroz prozor pogledao u noć nad okeanom. Noć mračna i bez meseca.

Noć za duhove i demone. Ne ma naroda na svetu koji ne zna legende o njima.

Čovek se ponekad zapita za što? Mora da se, nekada davno, dogodilo nešto što se urezalo u kolektivno pamćenje ljudske rase i ostalo da živi u pričama o naptrirodnim bićima koja samom svojom pojavom izazivaju strah.

Da li se to, možda, još uvek događa?

Razmišljao je o tome dok je gotovo praznim gradskim ulicama vozio prema zgradi radio-stanice KCH. Ne baš prijatna tema pred susret sa neobičnom i zanimljivom ženom, ali mu je instinkt govorio da je put kojim je pošao pravi put za razrešenje zagonetke u kojoj se našao...

Bio je spreman na sve. U du

goj vreći od crne svile, nemarno položenom na sedište pored njega, nalazi se kompletna oprema jednog ninde. Kostim, oružje, pribor za čiju pomoć može savladati gotovo sve prepreke koje tajanstveni protivnik postavi pred njega.

Skrenuo je u Ulicu Folsom i smanjio brzinu, oštro motreći dugi niz vozila parkiranih sa obe strane prazne ulice. Tri sata ujutru u ovom delu San Franciska su mrtvo vreme. Tamo dalje, duž obale i u Kineskoj četvrti, noćni život ključa svojim punim zamahom.

Pred zgradom na čijem je krovu, pored gomile antena, treperio raznobojni naziv KCH, bilo je dosta slobodnih mesta za parkiranje, ali se on odlučio da još jednom obiđe čitav blok i skrete desno, u Sedmu ulicu.

Haragei čuti, ali on još ne zna da li je to dobar ili loš znak. U svim onim strašnim snovima, i pre nego što je počeo da halucinira, danas u Sasualitu, haragei je čutao. Sasvim logično, jer mu zapravo ni kakva opasnost nije ni pretila...

Šta, međutim, ako sada počne nova halucinacija? Da li će biti u stanju da shvati upo-

zorenje harageija ako ga u isto vreme neko napadne?

Još jednom se vratio u ćutljivu Ulicu Folsom i drsko zaustavio »porše« pred širokim stepeništem zgrade radio-stanice. Sat mu nije bio potreban, čulo za vreme koje ima svaki ninda u stanju je da razluči čak i stote i desete delove sekunde.

Tri sata i dva minuta. Madam Tiso će se svakog trenutka pojaviti na izlazu iz zgrade.

Da. Kroz mutno staklo nazire se pokretna silueta. Ona dolazi.

Ona?

Silueta se čudno kreće. Nije tako zamišljao madam, Korneliju Tiso...

Vrata se otvaraju. Ne, to ne može biti ona.

Duga bela kosa i brada, uspravan stas, jedva nešto malo povijena ramena, karakteristični mek i nečujan hod. To može biti, samo...

Sensei Tanaka!

Ne, to ne može biti, prokletstvo! Sensei Tanaka je mrtav, već godinama!

Ninda steže vilice. Njegova desna šaka, sama od sebe, klizi

prema crnoj vreći i u njen otvor, dohvatajući dršku katana, dugog samurajskog mača.

— Zar ćeš dići mač na mene, sine moj? — pita sensei Tanaka. Da, to je njegov glas, tih i šušlav, starački. Njegove oči veselo svetlucaju, kao onda kada je mladi učenik iz Amerike pogrešno upotrebio jednu dugu japansku frazu.

— Učitelju... ja... ja...

— Ostavi mač — glas starca sada zvuči zapovednički. — I seti se Deva Sanzana, sine moj!

— Deva Sanzan, učitelju? Ali...

— Eldridž? Vi ste Eldridž?

Ninda odmahnu glavom, kao bokser koji posle jakog udarca pokušava da rastera maglu pred očima.

Okruglo lice, sa jako kratkom crnom kosom. Velika usta sa punim usnama, dva ogromna tamna oka koja ga ozbiljno posmatraju. Žena koja se sa trotoara naginje prema njemu je visoka i vitka, ali pod lakim mantilom ne može razabrati sve oblike njenog tela.

— Madam Tiso — upita nesigurno. — To ste vi?

— A ko bi drugi bio? Šta je sa vama? Spavate?

— Ne — osmehnu se ninda, bacajući vreću sa oružjem u prostor iza sedišta i otvarajući

vrata. — Izvolite... Dogodila se jedna od onih stvari o kojima želim da govorim sa vama...

— Onda ste ipak zadremali — odvrati žena veselo, zavlazeći duge, elegantne noge u prostor ispred sedišta i zatvarajući vrata za sobom. — Ja sam stručnjak za snove, sećate se? Kuda me vodite?

— Kud god želite.

— Onda u moj stan — reče žena bez oklevanja. — Zna li gde je Ulica Fern?

— Na Nob Hilu — odgovori ninda bez oklevanja. Plan San Franciska, pouzdan do najmanjih detalja, bio je urezan u njegovu memoriju. — Sa koje strane želite da stignete tamo.

— Iz Ulice Livenvort je najzgodnije — sleže ona ramenima. — Dobro poznajete grad. Ima ljudi čak i u susednom bloku koji nikada ne bi umeli da vam kažu gde je Fern.

— Nemojte im se čuditi. Ko liko kuća svega ima, osam ili devet, u toj ulici?

— Sedam. Po tri sa svake strane i jedna na vrhu. Do nje se stiže samo drvenim stepeničama.

— I to je vaša kuća?

— Da, to je moja kuća. Mislim da će vam se dopasti.

Žena je brbljala, kao da su se prećutno sporazumeli da ne

pokreću temu zbog koje su se sastali sve dok ne stignu u njen stan. Lesliju je to dobro došlo. bilo mu je potrebno vreme da sebi objasni malopredašnju halucinaciju...

Tanaka, njegov učitelj ninđucua. Čovek koji je umro pre više od deset godina!

Deva Sanzan. tri sveta planinska vrha... kakve veze oni imaju sa ovime što se njemu. Lesliju, sada događa?

Prateći samo krajičkom svesti čavrljanje mađam Kornelije Tiso i odgovarajući jednosložnim rečima, on počeo da kopa po svojoj memoriji, prikupljajući podatke o Deva Saznanu. Sve drevne japanske legende uključene su u znanja koja se prenose učenicima škola ninđucua. S razlogom: sensei Tanaka uvek je ponavljao da svaka takva legenda u sebi krije dragoceno zrno istine i iskustvo koje nindži može dobrodoći u nekoj specijalnoj situaciji.

Deva Sanzan... to ime pominje se u nekoliko legendi. I o legendi o Toriju, na primer.

Tori, koga su još zvali i...

Gospodar misli!

— Niste baš razgovorljivi, El dridž? — reče žena iznenada. Krajičkom oka on je već bio opazio da se ona sklupčala kao mačka na sedištu pored njega i

da ga pažljivo proučava pogledom.

— Ne. nisam. Oprostite...

— Vaši snovi vas, izgleda, jako muče? — upita ona, sada sasvim ozbiljnim glasom.

— Ne samo snovi. Danas sam doživeo već dve halucinacije. U potpuno budnom stanju. Druga se dogodila maločas, upravo u času kada ste vi naišli. Govorio sam sa čovekom koji je već davno mrtav.

— To vam se često događa?

— Naprotiv. Do danas nisam verovao da se meni takvo nešto uopšte može dogoditi...

Ona duboko uzdahnu i klimnu glavom. Lesli iskoristi priliku da iz neposredne blizine, pod snažnim svetlima Ulice Livenvort, malo bolje osmotri njeno lice.

Visoke jagodične kosti, glatko lice, ali ipak lice koje pokazuje zrelost te žene. Trideset, trideset pet godina, iako izgleda puno mlađa.

Te duboke, zagonetne oči. najzanimljivije su na licu...

Kao dva duboka tamna jezera, slična onima u podnožju...

U podnožju Deva Sanzana!

— Sledeća ulica desno — tiho reče žena. — Na žalost, ne možemo kolima do samog stana. Ostavićete ih u podnožju stepenica.

— To nije baš jako udobno rešenje, zar ne?

— Ne, nije, ali ja volim kretanje. Namerno sam uzela tu kuću, da bih sebe naterala da nekoliko puta dnevno siđem i popnem se stepenicama — namješta se žena.

— Ne plašite se kada se sami vraćate noću kući?

— Hteli ste da pitate nešto drugo, zar ne, Eldridž? Da li živim sama? Odgovor je — da. Živim sama. I ne plašim se. Bar ne onih uobičajenih opasnosti koje prete usamljenim ženama u gradu.

— A neobičnih opasnosti?

Ona ga ozbiljno pogleda.

— O tome ćemo govoriti kada stignemo...

Pažljivo osmatrajući prostor pred sobom, Leslie skrete u usku Ulicu Fern. Visoke živice i ograde od kovanog gvožđa odvajale su kuće u njoj od kolovoza prekrivenog glatkim, čistim asfaltom.

Pravo pred njim, drveno stepenište uspinjalo se uz strmi breg. Drveće na njegovom vrhu zaklanjalo je podnožje visokih zgrada na Nob Hillu tako da se činilo da osvetljeni vrhovi hotela »Fermont« i »Mark Hopkins« lebde u vazduhu.

— Čekajte — reče tiho nonda polazeći šaku na ruku že-

ne koja je načinila pokret da izađe iz kola.

— Šta se dogodilo?

Njegov pogled bio je uprt prema mračnoj silueti kuće na vrhu stepenica. Haragei ga nije varao, neko je silazio niz stepenice.

Sada su se čuli i koraci. Tri krupna i teška čoveka, pod čijom težinom kroka i škripi vremenom nagriženo drvo.

— Kada izađem — šapnu nonda — pređite na mesto vozača. Ako se meni nešto dogodi, upalite motor i bežite. U redu?

Njene oči nisu pokazivale ni traga straha. Samo je mirno klimnula glavom, stežući donju usnu pravilnim belim zubima.

Ne skidajući pogled sa stepeništa, nonda dohvati mač u koricama iz svoje crne vreće i lagano se uspravi, prelazeći gipko kao mačka na još toplu haubu motora.

Stežući korice mača levom rukom, on prstima desne ruke iz skrovišta pod opasačem izvučče šuriken. Šestokraka čelična zvezda, sa ivicama oštrim kao žilet, bila je topla od dodira njegovog tela. Ako ga haragei ne vara, uskoro će čelik biti zagrljen i pokvašen i toplom ljudskom krvlju...

Naravno, ako tri siluete koje je sada već naslućuje na ste-

peništu pripadaju ljudima. Po sle svega što se dogodilo, ne bi ga nimalo iznenadilo da pred sobom ugleda iskežene demonske maske, spodobе koje je nemoguće ubiti običnim čelikom!

Oni silaze, bez žurbe, jedan po jedan, jer im širina stepeništa ne dopušta da hodaju uporedno.

Šireći noge, ninda traži bolji oslonac na glatkom, toplom limu. Svetlost iz Ulice Liven-vort osvetljava donji deo stepeništa i on će uskoro sasvim dobro videti svoje protivnike...

Prvi stiže na osvetljeni deo. Suženih očiju ninda proučava svaki detalj na njemu i način njegovog hoda i držanja.

Japanac, u tradicionalnom ki monu za borilačke veštine, bosi nogu. Krupan i natropečno visok i snažan, ali hoda lakoćom i sigurnošću velike mačke. BISENTO, široki mač na vrlo dugoj dršci, nešto nalik srednjo vekovnoj halebardi u Evropi, nosi sa lakoćom koja odaje poznavanje veštine upotrebe tog nezgrapnog i užasno opasnog oružja.

Lice čoveka koji u obe ruke nosi bisento bez izraza je. Na njemu nema ni traga nikakvim osećanjima...

Drugi protivnik je...

Ako je pojava Japanca sa bi

sentom ipak obična stvar, jer Kalifornija je puna Japanaca od kojih mnogi znaju kako se upotrebljava i starinsko oružje njihove domovine, ovaj drugi je odista pravi anahronizam...

Kratka zelena dolama, šeširić sa dugim perom na glavi i visoke čizme od meke kože, recimo, ne bi ga učinile upadljivim u Šervudskoj šumi, među slobodnim strelicama Robina Huda. Ovde, u San Francisku, na samom kraju dvadesetog veka, takav kostim bio bi smešan kad čovek ne bi u rukama imao veliki luk od tvrdog drveta na čijoj tetivi već labavo drži oslonjenu dugu strelu.

Treći...

Kao da je sišao sa filmskog ekrana, iz priče o profesionalnim vojnicima našeg vremena. Uniforma zaštitne boje, visoke čizme, glatko obrijana glava, prazno lice sa tankim čvrsto stisnutim usnama. I njegovo oružje je savremeno; potpuno nova automatska puška M-1 koju nosi sa lakoćom dobrog poznavaoца.

— Bože — šapuće žena iza njega — šta se to događa?

Nema sada vremena da joj odgovori. čak i kada bi to umeo. Oni su sa svakom stepenicom sve bliže, a oružje koje nose u rukama već sada može

postati opasno. Naročito ta puška.

Još desetak stepenica i oni će sići na asfalt. Vreme je da proveriti od kakvog su materija la načinjene te neobične spodobе!

Sva oružja koja se bacaju iz ruke imaju nezgodnu osobinu što će prvi neophodni pokret upozoriti protivnika šta mu se sprema. Ovo pravilo, međutim, ne važi za ninde i za šurikene, jer su oni gotovo do savršenstva doveli tehniku bacanja pravih šestokrake zvezde gotovo neprimetnim pokretom zgloba šake.

Ruka ninde ostade opuštена uz desni bok, samo se pokretoše zglob i prsti desne šake.

Šuriken zviznu kroz vazduh, kao razljučena osa. Bez obzira na tako kratak zamah, silina kojom on pogađa svoj cilj je užasna kada ga baci pravi majstor.

Dva susedna kraka čelične zvezde pogodiše pod samu bradu čoveka sa puškom, jer se on još uvek nalazio dobrih desetak stopa iznad ninde. Verovatno u polutami nije ni primetio hitri pokret kojim je šuriken bio lansiran, jer ne učini nikakav pokret da ga izbegne.

To, uostalom, i nije bilo moguće na ovom rastojanju. Čelični kraci zariše se odozdo, ki dajući na svom putu koren jezika i oštro se zarivajući u kičmeni stub.

Zabacivši glavu unazad, pogođeni čovek raširi ruke i stro pošta se na stepenice, snažno lupivši potiljkom o drvo. Čitavo stepenište zatrese se i zaskripa pod njegovom težinom.

Kao da se baš ništa nije dogodilo, prva dvojica nastaviše da silaze. Jedini nov pokret bio je pokret strelca koji je pažljivo namestio svoju strelu na tetivu i počeo da zateže luk, zastajući u mestu.

Ninda sačeka da raznobojno pero strele gotovo dotakne uho strelca, a onda jednim jednim hitrim pokretom istrže katana iz korica.

Plemeniti čečlik zašušta, režući vazduh na svom putu; nimalo slučajno, srednjovekovni pesnici upoređivali su taj šum sa zvukom koji izaziva udaljeni cunami, džinovski okeanski talas koji će se uskoro sručiti na obalu, rušeći sve pred sobom...

Tetiva zazvoni u istom trenutku i strela siknu kao razljučena zmija. Činilo se da ništa više na ovom svetu ne može zaustaviti pernati projektil us

meren pravo u široka prsa ni-
nde!

Katana blesnu u polutami.
Samo pravi japanski ninda po-
seduje dovoljno hitrine i konce-
ntracije da se od strele izba-
čene sa rastojanja od svega dva
desetak stopa može zaštititi us-
kim sečivom svog mača.

Čelik zveknu o čelik i duž
sečiva mača poleteše sitne pla-
vkaste iskre. Zujeći i trepereći
dugim stablom, strela pade na
asfalt, odbijena sigurnim po-
kretom ruke sa mačem.

Ponovo kao da se baš ništa
nije dogodilo, strelac dohvati
novu strelu iz tobolca okačenog
na leđima. U međuvremenu Ja-
panac sa bisentom stigao je do
asfalta, i sada je načinio dug
korak napred, zamahujući ho-
rizontalno svojim nezgrapnim
oružjem.

Kao u igri, ninda poskoči,
propuštajući široko sečivo ispod
povijenih nogu. Dobro je poz-
navao tehniku borenja bisen-
tom i znao šta će biti sledeći
pokret Japanca: pokušaj da obr-
tanjem šaka u zglavku vrati
teško oružje po istoj putanji i
bar izbaci protivnika iz ravno-
teže udarcem pljoštimice po ce-
vanicama.

Grčeći telo u vazduhu, ninda
se obrte, naglo ispružajući no-
ge u trenutku kada je bisento

ponovo prohujao ispod njega.
Činilo se kao da prkosi zakonu
gravitacije i to na trenutak zbu-
ni strelca.

Izbacio je strelu samo delić
sekunde kasnije nego što je bi-
lo potrebno da pogodi željeni
cilj. Ne da bi ga pogodio, jer je
ninda već bio spreman da izbe-
gne strelu, ali svojim okleva-
njem potpuno je uništio sve
izgleda da preživi...

Nalik tigru koji se bez šuma
baca na svoju žrtvu, ninda se
stvorila na asfaltu, propuštajući
sledeću strelu visoko iznad svo-
je glave.

Bisento se već dizao odozdo
naviše, dugim i snažnim pote-
zom koji će mu razdvojiti telo
na dve simetrične polovine ako
ga pogodi među raširene noge.

Ali, neće pogoditi; odskoči-
vši elastično u stranu, ninda
propusti oštricu pored svog le-
vog lakta i zakoraći napred,
pružajući ruku sa mačem.

Lice Japanca, međutim, osta-
de bezizrazno i kada mu se vrh
katana kroz rebra zari u srce,
smrska ga i iznese njegove ko-
madiće kroz otvor u leđima. Po
vlačeći ruku sa mačem natrag,
ninda se ukloni sa puta debo-
lom mlazu krvi koji šiknu iz
presečene aorte.

Gore, na stepenicama, stre-
lac u zelenom hladnokrvno je

nameštao treću strelu na tetivu. Kao na sportskom strelištu, gde mete nikada ne uzvraćaju udarce...

Noseći katana poprečno pred sobom, ninda mu pođe u susret. Njegove oči pažljivo su pratile pokret kojim se vrh strele lagano spuštao prema njegovim grudima.

Sada!

Na ovako malom rastojanju svaki pogrešan pokret može biti koban i zato su najbolji u pravu pokreti u koje se ulaže najmanje snage. Ujedno, to su i najhitriji pokreti, jer svaki veći utrošak energije zahteva i više vremena, čak i kod nindži.

Uvijajući se u hod, ninda obrte gornji deo tela, tako da mu vrh strele gotovo dotače odecu. Osluškujući fijuk kako se gubi u daljini, ninda zakorači na prvi stepenik.

Kao automat, strelac je stavljao sledeći projektil na tetivu. I njegovo lice bilo je bez izraza, koncentrisano na posao koji obavljaju hitri i spretni prsti.

Ruka sa mačem. međutim, bila je brža. Ili strelac možda nije umeo da proceni na kojem rastojanju katana može biti opasan. Hitar kao ujed zmije, katana se zari u donji trbuh žrtve i nezadrživo krete naviše,

gotovo do grudne kosti. Pogođeni se presavi u struku, ispuštajući luk i strelu; nema čoveka koji neće načiniti instinktivan pokušaj da obema rukama zatvori rupu na trbuhu iz koje kao vodopad ističu njegova creva...

Ninda sačeka da i poslednja žrtva klone na stepenice, zalivajući drvo svojom krvlju, a onda duboko udahnu.

Pa, ova trojica su bar bili ljudi. Obični ljudi koji se mogu ubiti. Krv koja teče ima miris ljudske krvi; ljudski je i zadah prosute utrobe strelca u zeleonom...

*
* *

— Te šale — promrmlja žena dok su se uspinjali stepenicama postaju sve nerazumni je...

— Šta ste rekli?

— Ništa — Kornelija Tiso odmahnu glavom. — Nije važno... sve to je deo priče koju tek treba da vam ispričam, Eldridž...

Ninda klimnu glavom, koncentrisan na okolinu, iako je haragei ćutao u njegovoj podsvesti. Katana mu je još bio u desnoj ruci, dok je levom nosio njegove korice i vreću sa ostalom opremom ninde.

Kuća pred kojom su zastali bila je podignuta na zaravnjenoj terasi Nob Hila. Niska, prostrana građevina od starog drveta, obrasla puzavicama i subtropskim rastinjem raskošnog mirisa. Prijatno mesto, oaza prirodne svežine, gotovo u samom središtu bučnog i smrdljivog grada.

— Udite, Eldridž — reče žena iza njega. — Vrata nisu zaključana. Sem toga, ove noći više ništa se neće dogoditi...

— Sigurni ste u to, Kornelija?

— Potpuno.

Ona se vešto provuče pored njega i dotače prekidač na zidu. Iz nevelikog predvorja troja vrata vodila su na tri strane, ali ona pođe pravo napred.

Sledeća prostorija zahvatila je najveći deo kuće, a čitav njen suprotni zid bio je od stakla, kroz koje se pružao pogled na vrh Nob Hila i dalje prema Rašn i Nort Biču.

Upalivši svetlo, Kornelija pođe duž staklenog zida, navlačeći neprozirne zavese od pliša. Ninda iskoristi to vreme da dugim pogledom ureže u memoriju svaki detalj te neobične prostorije.

Kako je nazvati, pre svega?

Salon... hram... vežbaonica... biblioteka?

Po jedan deo odaje odgovarao bi svakom od tih imena. Kožna salonska garnitura kraj savremenog bara u jednom uglu... Kip nekog paganskog božanstva uz jedan zid, pred njim nešto nalik oltaru sa tragovima pepela na kamenoj površini. Čitav jedan ugao potpuno je prazan, ali gole daske na podu pokazuju tragove upornog vežbanja, dok samo malo dalje polovinu zida zahvata veliki regal, potpuno ispunjen knjigama.

— Svida vam se?

On odmahnu glavom.

— Ne... ali mi mnogo govori o vama, Kornelija...

— Podeljena ličnost, zar ne?

— nasmeja se ona zvonko. — Kao što vidite, bar je tamo. Odaberite svoje piće i sačekajte me. Sve moje ličnosti u ovom trenutku žele jedno isto: vreo tuš i mnogo sapuna!

Nestala je iza vrata postavljenih uz regal sa knjigama, odakle se uskoro začu šum vode.

Odbacivši vreću sa opremom i mač na kožni divan, ninda najpre priđe regalu, prelećući pogledom preko naslova knjiga u njemu.

Nije naišao na ono što je očekivao. Ako se ova madam Tiso bavila okultnim naukama, onda je njena stručna literatura

bila negde drugde. Sve ove knjige ovde govorile su o čovekovoj psihi i funkcionisanju njegovog mozga. Ozbiljni, debeli tomovi, na engleskom, nemačkom, francuskom... i kineskom jeziku...

On osetljivim vrhovima prstiju dotače nekoliko najbližih knjiga. Ne, ovde nisu samo za ukras, ili da impresioniraju po setioce. Te knjige su čitane, neke od njih i mnogo puta.

Što se, opet, nimalo ne slaže sa paganskim kumirom u suprotnom uglu. Njegovo ružno drveno lice sa ogromnim, izbačenim usnama, izdaleka podseća na Afriku, ali je telo oblikovano rukom majstora kome bi Daleki istok pre mogao biti po stojbina.

Na kamenjoj ploči pred njim hrpa pepela potiče od spaljenog cveća. Lesli još nije čuo za kult koji svojim bogovima žrtvuje ono što svi narodi sveta smatraju lepim...

Prešavši još jednom pogledom po ogromnoj prostoriji, on se vrati do salonske garniture i natoči sebi čašu dobrog starog francuskog konjaka. Dugo ga je grejao među šakama pre nego što je otpio prvi gutljaj.

Šum vode u susednoj prostoriji prestade. Trenutak kasnije Kornelija Tiso se pojavi na

vratima, energično trljajući mokru kratku kosu velikim peškirom.

Kućna haljina na njoj bila je ozbiljna, duga i strogo započvana na grudima. Njeno vitko telo, međutim, delovalo je uzbudljivo čak i u tom pogrešno odabranom komadu garde robe.

»Daje mi do znanja da sada nismo muškarac i žena«, pomišli ninda proučavajući pogledom ozbiljno lice žene. »Pa, u redu. Nisam ni došao ovamo da bih pošao s njom u krevet. do đavola!«

Spustila se na divan daleko od njega, nemarno odbacila peškir na pod i pružila ruku prema kutiji sa cigaretama na staklenom stočiću kraj divana. Lesli joj zapali dugu egipatsku cigaretu prijatnog mirisa i ona šumno uzdahnu, izbacujući čitav oblak dima prema tavanici.

— U redu — reče. — Sada možemo da pređemo na stvar... Šta za vas znači ime Tori, Eldridž?

— Tori? Zavisi od konteksta...

— Mislite da još nije vreme da odbacite masku? — nasmejao se Kornelija kratko. — Mi znamo, na primer, da ste vi ninda. Jedinu Amerikanac kome

je to ikada uspjelo da postane. zar ne?

— Ko je to »mi«, Kornelija?

— Nisam počela od početka — klimnu ona glavom, prinoseći cigaretu usnama. — Greška. Međutim, Tori je ime koje ću često pominjati, pa sam htela najpre da raščistim sa tim. Ko ntekst je, naravno. Japan. I ni-nducu. Eldridž.

— Onda znam. Tori. Gospodar misli.

— Da. to je on. tamo u onom uglu.

Pogled ninde odluta prema drevnom kumiru.

— To Tori? Ne... video sam njegov lik u jednom japanskom hramu.

— Rasprava o tome odvući će nas daleko — ozbiljno reče žena. — Posvetimo za sada pažnju samo njegovom nadimku. Gospodar misli.

— Legenda kaže da je Tori mogao da nametne svoje misli drugima i učini da vide ili čuju ono što on vidi i čuje, iako se nalaze na milje daleko od njega — objasni Lesli. — Sudeći po naslovima onih knjiga, to je ono što vas, između ostalog, jako zanima...

— Sasvim tako. Telepatija, kako se to danas naziva. Pre-nos misli na daljinu.

— I indukcija snova — seti

se Lesli onoga što mu je Tabasko Pit govorio.

— Uzgredna pojava — reče Kornelija, odmahnuvši rukom sa cigaretom. — Ali, da konačno krenem od početka... Godina će biti 1946. mesto atol Bikini...

— Godina kada su na atolu počele prve probe sa nuklearnim bombama — tiho reče Lesli. — Nastavite...

— U to vreme još uvek se malo toga znalo o posledicama atomskog zračenja i tako se dogodilo da su stanovnici atola i obližnjih ostrva počeli da se razboljevaju od radijacione groznice i umiru od nje i drugih bolesti pre nego što je bilo ko imao vremena da se zbog toga uzbudi. Kada su probe konačno prekinute, bilo je suviše kasno.

Lesli je ćutao. Svaka reč koju ova žena izgovori predstavlja jedan slični komadić ogromnog mozaika koji on mora složiti u celinu, ako želi da preživi. Svaka je reč dragocena, ali ne samo ona; mora zapamtiti kako su njene usne izgledale dok ih oblikuju, kako blešte njene oči, koliko je pokreta rukom načinila dok ih je izgovarala...

— Fizičke promene na njihovim telima i u njima lekari su

umeli da objasne — produži žena zamišljeno. — Pomogli su im koliko su mogli. Čudno, ali je tek punih trideset godina kasnije nekome palo na pamet da istraži da li je došlo i do promena u psihi tih ljudi... a naročito kod dece rođene kasnije od manje ili više ozračenih roditelja.

— Mutacije?

— Da, mutacije. Drago mi je što konačno srećem muškarca koji tu reč ume da razlikuje od reči erekcija — nasmeja se žena. — Oprostite na ovoj maloj šali, Eldridž, jer stvar je odista vrlo ozbiljna. Ukratko, čovek koji je time počeo da se bavi, koristeći se i podacima pri kupljenim u Hirošimi i Nagasakiju, otkrio je da jedan mali broj dece rođene ranih pedesetih godina pokazuje znake neobične psihičke aktivnosti...

— Telepatija?

— Telepatija, telekineza, teleportacija — sleže ona ramenima. — Ta imena ne mogu da obuhvate sve nijanse moći kojima su ta deca, sada već odrasli ljudi, raspolagala. Na nesreću, u uslovima u kojima su živeli, nije bilo mogućnosti da se te moći razviju ili usmere. Najčešće se sve završavalo fatalnim konfliktima između njih i okoline. Ljudska životinja ne

podnosi konkurenciju bića koja bi jednog dana mogla postati njegovi gospodari...

Pogled ninde odluta prema licu kumira u uglu.

— Tori — ponovi tiho. — Ako sam dobro razumeo, jedan novi Tori ponovo je među nama...

— Da, Eldridž. Jedan novi Tori je među nama. I taj Tori je... lud!

Komadić po komadić, mozaik je postepeno dobijao oblike. Na nesreću, ti oblici još uvek daju samo konture slike, a ninda zna da će ona, kada bude kompletna, biti mnogo strašnija nego što je očekivao.

— Ako sam dobro shvatio, Tori, ili kako se već zove, ima veze sa mojim snovima i halucinacijama?

— On se zove Ja Sunari Ivamoto — tiho odgovori žena. — Ime Tori odabrao je kada je shvatio kakvim moćima raspolaže. Majka mu je preživela bombardovanje Nagasakija i to je verovatni uzrok promena koje je doživeo njegov mozak. Ivamoto je danas sigurno najsnažniji telepata na ovoj planeti... što ste, uostalom, već mogli da proverite...

— Kako je on došao do mene, Kornelija?

— Sasvim slučajno. Ili bar tako mislim. Vidite, on se ok-

ružio nindama. iz straha da će ga likvidirati kada se otkrije kakvim moćima raspolaže. Jedan od tih nindi, izgleda, bio je u istoj školi kao i vi, kod se nseija Tanake. On je ispričao Ivamotu o jedinom belom nindi i ovaj se zainteresovao za vas.

— Zašto?

— Koliko sam shvatila. uvređen je što je jedna od najvećih tajni drevnog Japana predata čoveku sa Zapada. Da je Tanaka živ. bez sumnje bi se osvetio njemu. ali kako je on umro. ti si sada jedini na kome može iskaliti gnev. Stvar čini još gorom to što si Amerikanac: njegova fiks-ideja je da Amerika mora doživeti isto ono što je doživio Japan 1945. godine.

— Nuklearni napad? Gospo-
de bože!

— Da — šapnu žena. — Rekla sam... on je lud!

— Može li on to učiniti?

— Kad god zaželi. Na nesreću. veoma mali broj ljudi na ovoj planeti odlučuje da li će već spremno nuklearno oružje biti upotrebljeno. Ivamoto s lakoćom može uticati na mo-
zak jednog od njih i izazvati katastrofu...

— Da li je svestan da nuklearna eksplozija na jednoj stra-

ni može izazvati odmazdu druge strane... i totalno uništiti ovu planetu?

— Jeste. I mislim da je to jedan od razloga što se još uzdržava. On. u stvari, voli da živi... ali...

S velikim naporom volje, ni-
nda spreči talas jeze koji mu se širio telom. Ako je sve ovo što je žena rekla tačno. onda je čitav svet već mesecima. mo-
žda i godinama. na ivici katastrofe i zavisi od hira jednog ludaka!

Udahnuo je duboko, uspos-
tavljaajući ponovo kontrolu nad svojim telom.

— Postoji li način da se Iva-
moto... ubije. Kornelija?

Ona ga pogleda ogromnim o-
čima punim straha.

— Ne znam — šapnu. — Mo-
žda... i to je jedini razlog zbog kojeg se već dugo trudim da vas pronađem, Eldridž... Ako ga iko može sprečiti u nje govoj ludačkoj nameri... onda ste to — vi!

*
* *

Pobledele usne Sumiko s na-
porom se pokretoše.

— On... on se jednostavno igra s tobom... sa nama svi-
ma?

— Da — klimnu ninda gla-

vom. — Svestan je svoje užasne moći i lakooće s kojom može uticati na druga ljudska bića. To ga bez sumnje jako zabavlja... za sada...

Tabasko Pit lupi pesnicom desne o otvorenu šaku leve ruke.

— Ortak, kada ćemo ga zgrabiti?

— Kad smislimo dobar način da to izvedemo... i ostanemo živi, Pite.

— Da li Kornelija Tiso zna gde je on?

— Najčešće da. On često dolazi u njenu kuću i primorava je da pali cveće pred njegovom figurom od drveta. Lud je, rekao sam vam. Nije veliki problem pronaći ga, već približiti mu se, a da on to ne zna.

— Zbog nindži koje ga čuvaju? — Tabasko Pit napravi ružnu grimasu.

— Ivamoto je u stanju da pročita misli svakog čoveka u krugu od najmanje pedeset jardi ako to želi — strpljivo objasni Lesli. — Samo po sebi, to nije problem, jer postoje mnoga oružja većeg dometa. Ne volja je što on nije sam: tu su, osim trojice nindži — telohrani telja, još i Tahua i Teori.

— Do đavola — progundava Tabasko — u ovoj zemlji je već odista previše stranaca sa čud-

nim imenima. Trebalo bi da postoji zakon protiv toga, a?

— Oni su sa Bikinija, Les? — upita Sumiko.

— Da. Tahua ima tek dvadeset godina, ali je već gotovo do savršenstva razvila moć teleportacije. Kornelija Tiso mi tvrdi da se ona u deliću sekunde može preneti na rastojanje od tri milje, a da se ozbiljno ne napregne. Kada je u formi, naravno; Ivamoto je stvorio roba od nje uz pomoć kokaina i sada plaća za to; pod uticajem droge, ona nije u stanju sebe da prebaci od kreveta do kupatila.

— Dakle, ni oni ipak nisu savršeni — isceri se Tabasko. — A taj drugi tip, Teori?

— Stariji je petnaestak godina od devojke, a njegova specijalnost je telekineza: manipulacija predmetima na daljinu. Ta veština nije toliko opasna po nas; sve dok predmeti koje pokreće snagom svojih misli nisu oštri noževi... ili šipke dinamita, na primer...

— Boga mu! — uzdahnu Tabasko. — Znači li to da, dok mi ovde sedimo, nasred ovog tepiha odjednom može iskrsnuti šipka dinamita sa zapaljenim fitiljom i... Les!

Ninda je već bio na nogama, odbacujući se iz fotelje u kojoj

je sedeo i pružajući ruke prema predmetu koji se iznenada materijalizovao tačno na mestu koje je Tabasko Pit pokazivao.

Pao je čitavim telom preko njega, pokrivajući ga grudima. Ako je to stvarno paklena mašina, možda će to biti dovoljno da umanji efekte eksplozije i poveća, bar za Sumiko i Pita, šanse da ostanu u životu.

— Les, ne! — vrisnu Sumiko.

Sekunde su otkucavale u užasno sporom ritmu. Jedna po jednu. Njih troje su ostali u istom položaju, nemoćni da izgovore i jednu jedinu reč...

Odmahnuvši glavom, Lesli se konačno uspravi i dotače nogom uredno zamotan paket, obavijen još i šarenom trakom sa velikom mašnom.

Sumiko šumno udahnu vazduh i opusti se. Tabasko Pit počeo da psuje, tihim, monotonim glasom...

— Još jedna Ivamotova šala — reče ninda. — Tek koliko da nam dâ do znanja da nas drži na oku i zna šta mu spremamo...

— ON je... negde u blizini? — razrogači oči Tabasko.

— Sigurno. Kako bi inače drugaije tempirao da se ovaj paket ovde pojavi upravo u ča-

su kad si ti pomenuo sličnu mogućnost. Pite?

Tabasko steže pesnice i skoči na noge.

— Zašto ne bismo pošli odmah da ga zgrabimo? — reče kroz zube.

— Ja bih najpre otvorio paket — reče ninda, osmehujući se. — Možda je u njemu nešto zanimljivo.

— Možda — sleže Pit ramenima. — Nešto zaista zanimljivo. Živa zvečarka ili... ne, ne... neću da kažem ono što mislim, do đavola!

— Otvoriću ga — reče Lesli, podižući paketić na sto. Nije bio težak, najviše funtu, funtu i po.

Ispod ukrasne hartije nalazio se drveni kovčez u obliku kocke. Brava nije bila zaključana i ninda bez napora podiže poklopac.

— Prokletstvo! — zastenja Tabasko, odmičući se korak unazad. — Prokleta mu duša! Po hiljadu puta!

Unutrašnjost kutije bila je postavljena belom svilom, stvarajući tako pozadinu za odsečenu glavu žene, sa otvorenim krupnim i tamnim očima i vrlo kratkom crnom kosom...

Glavu Kornelije Tiso!

— Oh, Les — prošaputa Sumiko. — Les...

Osetljivi prsti ninde skliznuše po mramorno belom obrazu mrtvog lica.

— To nije ona — reče. — To nije Kornelija...

— Nego?

— Samo vešto načinjena maska — uzdahnu ninda. — Pogledajte sami...

Sumiko priđe bliže, ali plavokosi džin odvrati pogled na drugu stranu. Odsečena glava lepe žene, pa makar i veštački načinjena, nije bila prizor koji bi ga mogao privući.

Vrativši glavu u kutiju, ninda je pažljivo zatvori, a onda ostade nepokretan, zagledan u poklopac. Pit se vrati iz kuhinje sa konzervom piva u ruci, a Sumiko se tiho spusti na svoje mesto. Oboje su već bili naučili da ga ne uznemiravaju kada razmišlja.

— Ne mogu vam reći šta sam smislio... za svaki slučaj. Ako je Ivamoto još u blizini, onda to već svako zna, ali ako nije, ne želim da mu još i pomognem, otkrivajući svoj plan. Pite, skoči u kola, pođi do najbliže marine i potraži nam jedan brz gliser.

— Gliser? Plovimo nekuda?

— Videćeš. Da, još nešto: pozovi Betsi Gruman, ako si raspoložen, da nam se pridruži. Sumiko, dođi, idemo do obale...

Njih dvoje spustili su se hitro niz strmu obalu dok se Tabasko još borio sa vijugavom stazom koja će ga izvesti na put.

— Misliš da smo ovde van Ivamotovog domašaja? — prošaputa Sumiko, oprezno se osvrćući.

— Nadam se da jesmo. Kako stvari stoje, ona tvoja ideja sa ostrvom u Tihom okeanu i nije loša, znaš. Sem što je to malo predaleko za moj ukus...

— Imaš bolju ideju?

— Da. Načinićemo sami sebi ostrvo. Na gliseru. Ako smo dovoljno daleko od obale, ne moramo se bojati Ivamota i njegovog tandema sa Bikinija.

— Zašto onda ne pozoveš i Korneliju Tiso, Les? Ona ti može pomoći da smisliš neki plan... poznaje ga bolje nego svi mi, zar ne?

— U pravu si... To sam i želeo, ali me je pogled na ovu glavu u kutiji upozorio da je ne izlažem opasnosti. Pretnja je vrlo jasna: Ivamoto će je uništiti ako još jednom pokušam da je vidim.

— Ali, to ipak nije učinio, iako svakako ima razloga. Nisi bio baš jasan dok si opisivao odnos njih dvoje, Les...

— Ne, nisam. Ona je Ivamotova ljubavnica, Sumiko. Jed-

na od ljubavnica, bolje rečeno, jer ovaj uzima i Tahuu kad je poželi. Ili primorava Korneliju da legne sa Teorijem, bez obzira što zna da joj je on odvratan.

— Ne razumem zbog čega je nije eliminisao čim je pokušala da stupi u vezu sa tobom?

— Ona je potrebna Ivamotu. Ne kao Tahua i Teori, svakako, ali ipak potrebna. Vidiš, ona ih je zapravo spojila u trio. I naučila Ivamota kako može razviti i ojačati svoju moć...

— Ona? Ali...

— Nije bila svesna posledica — osmehnu se ninda. — Ra doznalost naučnika, ili kako to već možemo nazvati... Kada je shvatila šta će se dogoditi, bilo je prekasno. Ivamoto, međutim, misli da mu je ona još potrebna i zato je štedi. Za sada...

— Uvek se može predomisli ti, zar ne? I ona to zna.

— Svakako zna. Štaviše, mislim da se pomirila sa mogućnošću da se svakog trenutka umreti. Jedino do čega joj je stalo sada je da zaustavi Ivamota.

— Onda je pozovi. Doći će. Ona znatno povećava naše izgleda na uspeh, Les...

— Kako da ne? — gorko se osmehnu on. — Sa jedan pre-

ma milion, na jedan prema de vet stotina hiljada, recimo...

— To i nije tako loš odnos, zar ne? Oni imaju svojih slabih tačaka. Ta devojka ne može bez kokaina. A Teori? Šta je sa njim?

— Satirijaza.

— Satirijaza? — podiže obrve Sumiko. — Gle, gle! Sad shvatam zašto ga Kornelija Tiso ne voli jako mnogo. Momak koji je u stanju da te povali svih pola sata brzo dosadi ženi...

— A naročito kada je ružan kao greh i pljuvačka mu neprestano curi iz usta. Tako mi ga je Kornelija opisala. Sa vidljivim gađenjem na licu. Tačno je, Ivamoto ima prilično problema sa svojim specijalistima i to se može iskoristiti... ako želimo da platimo cenu.

— Kakvu cenu?

On nežno obgrli uska ramena devojke.

— To još ne znam, devojčice. — Ali budi spremna na to da će cena obračuna sa Ivamotom biti vrlo, vrlo visoka...

*

* *

— Deset milja od obale — reče Lesli Korneliji Tiso. — Misliš da je to dovoljno?

Ona sleže ramenima. Stajala je sasvim napred, sa uživa-

njem se izlažući strujanju vazduha izazvanim brzim kretanjem glisera. Vetar joj je priljubio tanku bluzu uz grudi i Leslie i protiv svoje volje zadržao pogled na njima.

»Nosi prsluče«, pomisli, »iako joj ni najmanje nije potrebno... Zar je moguće da još ima žena koje jednostavno ne žele da uzbude muškarce?«

— To se nikada ne zna — reče žena. — Ivamoto me uverava da prostor ograničava njihove moći, ali nikada nije određen kada se radi o stvarnoj veličini tih granica. Ipak, mislim da smo ovde bezbedni... sve dok na vidiku nema nikakvog drugog broda...

Klimnuvši glavom, Leslie isključio motor i gliser nastavi da juri po površini okeana nošen samo sopstvenom inercijom.

Ispod palube izroni glava Ta basko Pita.

— Stajemo li to, ortak? Možemo na palubu?

Cerio se, jer su se on i Betsi zavukli pod palubu čim su isplivili, pod izgovorom da sinusi ridokose ne podnose vetar. Sada su već izleteli na sunce, ona u minijaturnom belom kupaćem kostimu, on samo sa komadom raznobojne tkanine oko kukova.

Lesli primeti neodobravajući pogled Kornelije Tiso.

— Tebi nije vrućina? — upita sa osmehom.

Lice žene, međutim, ostade strogo i napeto.

— Ne, ne — odgovori brzo. — Zaista nije.

— Sumiko će ti pronaći neki kostim ako želiš. Sunce je danas veoma jako.

— Možemo li da predemo na ono zbog čega smo došli ovamo hladno reče ona. — Ja nemam previše vremena za sunčanje i... ostalo.

— Kako želiš — Leslie se osvrte oko sebe. — Sumiko, ti imaš najbolje oči; uzmi dvogled i osmatraj okolinu. Javićeš čim opaziš bilo kakav brod ili avion u blizini. Pite, ostavi tu jednu devojku da se sunča na miru i dođi ovamo...

Ostavljajući dve devojke na palubi, njih troje siđoše u kabinu. Pod palubom je bilo još toplije i Leslie opazi kako Kornelija pokušava neupadljivo da otre znoj sa čela.

— Moraom doznati još mnogo više o Ivamotu i njegovim pomoćnicima — reče — ako želim da ih zaustavimo. Ja imam jedan plan, Kornelija, a ti ćeš mi reći da li ga smatraš ostvarljivim ili ne... U redu?

— Da, u redu — odgovori ona tiho. — Da čujem...

— Prvo me zanima koliko su Tahua i Teori opasni bez Ivamota?

— Ne, naročito. Hoću da kažem, svakako su veoma opasni, ali je on pravi inspektor svih poduhvata. Njih dvoje jednostavno nemaju dovoljno mašte da iskoriste svoje moći. Ona zbog droge, a Teori... zbog svoje bolesti. Čim Ivamoto nije u blizini, oni se predaju svojim uživanjima.

— Drugim rečima, ni on se ne sme potpuno osloniti na njih?

— Da, tako je. Kažnjava ih veoma često i zato ga se boje.

— Tahui oduzima kokain. A Teoriju?

— Teori je većito željan seksa — tiho odgovori ona, skrećući pogled. — Ivamoto mu ne dopušta da dođe do žena, štaviše, vezuje ga tako da ne može ni da... da masturbira.

— Događa li se to i kada su kod tebe?

— Dosta često — ona se ugrize za usnu. — Otprilike naslućujem šta smerаш, Eldridž, i moram ti odmah reći da to ne može uspeti. Čak i ako se to dogodi, neću imati načina da te obavestim; Ivamoto će odmah pročitati moju nameru...

— Ah — osmehnu se ninda — sada dolazimo na prava pitanja. Da li je i Ivamoto uvek na oprezu? Koliko znam o tome, jednostavno ne bi ni mogao da razmišlja ako bi neprestano primao misli drugih ljudi iz okoline...

— To je tačno, ali on poznaje način da se »isključi«. Ja sam mu pomogla da ga usavrši, radi se o prilično jednostavnim mentalnim vežbama koje...

Zastala je i zagledala se široko otvorenih očiju u Leslija koji se osmehivao.

— Ti... ti misliš da... Zbogga, kako mi to ranije nije palo na pamet?

Tabasko Pit začuđeno pogleda u jedno, pa u drugo, a onda sleže ramenima.

— Ili je meni promakla neka reč, ili se vas dvoje sporazumevate pogledima, do đavola!

— Kornelija je shvatila šta želim da pokušam — odgovori ninda gledajući ženu u oči. — Da li je to izvodljivo?

— Možda... ako on može da postavi blok koji sprečava pristup tuđim mislima... onda to verovatno može i svako od nas...

— A-ha! — dreknu Tabasko. — To znači da radar u glavi našeg japanskog prijatelja neće više biti tako siguran, a?

— Otprilike — klimnu ninda

glavom. — Kornelija, kakav je odgovor?

— Ne znam... Odnosno, znam da ja ne bih bila u stanju za takvo nešto. Ti, Eldridž, moжда... Ono što znam o tebi govori da imaš zaista veliku moć koncentracije, a to je najbitnije u celoj stvari.

— Pristaješ da pokušamo, onda?

Ona odrečno odmahnu glavom.

— Bojim se da ne znaš šta, u stvari, pokušavaš, Eldridž. Iva moto mi je taj proces jednom opisao kao pokušaj da se bujica zaustavi gomilom vlažne gline i golim rukama. Kao da neprestano nabacuješ glinu tamo kud voda izvire, govorio je, samo da bi ona ponovo izbila na drugom mestu... On i ja smo godinama radili na tome, godinama!

— Godine? — prošapta Tabasko Pit. — Toliko vremena nemamo, prokletstvo!

Ninda mu očima dade znak da izađe i Pit odgega napolje, mrmljajući nešto i vrteći glavom.

Ninda položi šaku na uske prste žene koji su se nervozno pomerali po stolu.

— Kornelija, MORAMO pokušati.

Ona povuče ruku.

— Ne diraj me — reče oštro. — Ne, suviše je opasno!

— A šta imamo da izgubimo? Ona je lagano dizala glavu sve dok ga nije pogledala pravo u oči.

— Ništa — odgovori šapatom. — Ali... tako je lepo živeti, zar ne?

— Čudna izjava... kad dolazi od tebe. Moj utisak je da ti naprosto bežiš od života, Kornelija. Zašto?

Ona obori pogled.

— Uvek isti odgovor — reče sa gorčinom u glasu. — Ivamoto. Ponekad se zabavlja time da iz moje memorije izvlači uspomene na muškarce sa kojima sam bila i glasno komentariše sočnije detalje, izazivajući tako Teorija da me... Ta životanja je potpuno luda... Kad završi sa mnom, svaka koščica u telu me boli!

— Ivamoto uživa u tome, zar ne?

— Da nas gleda, misliš? Da... mislim da uživa...

— Još jedna slaba tačka, dakle — osmehnu se Ninda. — Razum i osećanja nikada ne idu zajedno; kada se preda tom prizoru, svakako takođe postavlja blok između sebe i okoline?

— Svakako... nikada još nisam tako razmišljala o tome...

— Razmisli, Kornelija. Sva-ka njegova slabost je šansa za nas.

Ona otrese glavom, ali se u krupnim crnim očima radala iskrica nade.

— Oh, Eldridž, kada bi to bilo moguće...

On joj položi ruke na rame-na, privlačeći je sebi. Znao je da mora savladati najpre njen otpor da bi je pridobio za svoj plan.

Iskusan muškarac zna koji je najbolji trenutak da utiče na ženu. To je onaj trenutak kada ona misli da je potpuno opsednut strašću prema njoj...

— Kornelija! — šapnu. — Želim te... užasno te želim...

Njeno srce udaralo je brzo, oslonjeno o njegov trbuh, upravo onde gde je njegovo uzbuđenje neprestano raslo. Ona mora osetiti taj pokret i reago-vati na njega...

— Ohhh! — naglo se odvojila od njega. — Ne, Leslie... nemoj...

On kleče pred nju, obavija-jući joj ruke oko struka.

— Zašto? Vidim da i ti me-ne želiš, Kornelija!

Disala je ubrzano, poluotvo-renih usta, ali kao da nije pri-mećivala kako njegove ruke kli-ze naviše, prema grudima.

— Ona crna devojka gore...

Njoj se ne bi dopalo ovo što mi radimo, Leslie...

Nije odgovorio. Šake su mu se sklopile oko dveju šiljatih humki naslade i ona zastenja kad ih je nežno stegao. Kroz bluzu i prsluče osećao je kako su joj bradavice napete od že-lje. Njegovi prsti skliznuše u izrez i on hitro otkopča dva naj-viša dugmeta, otkrivajući nje-nu bistu.

— Imaš divne grudi, Korne-lija... Zbog čega ih kriješ od mene?

Nežnim, ali sigurnim pokre-tom, on smače prsluče naniže i njene dojke zadrhtaše, izlože ne njegovom pogledu. Ljubio ih je naizmenično, dodirujući vrhom jezika bradavice, sve dok nije uzdrhtala čitavim te-lom i zarila mu prste u kosu.

— Oh, bože — rekla je ner-vozno. — Nemoj... nemoj sa-da, ovde... Oni gore će...

— Niko neće sići ovamo pre nego što mi izađemo — umiri je on šapatom. — Nemamo če-ga da se bojimo.

Raskopčao joj je bluzu do kraja, spuštajući usne sve niže i niže. Ruke su mu uz duge, butine klizile pod suknju, laga no je zadižući, a onda su mu prsti skliznuli pod svilu njenih gaćica.

Pokidao ih je jednim jedinim

naglim pokretom ruku, tako da nije gotovo ništa osetila pre nego što je ugledala dva komada svile u njegovim rukama.

Nije se pobunila. Naprotiv. Ležala je u fotelji, zabačene glave, ogoljenih grudi, sa zadignutom suknjom i kao opčinje na gledala kako on lagano ot-
kopčava pantalone.

Oči su joj se raširile od iznenađenja.

— Les... Lesli... — prostenjala je. — Oh, daj mi ga! Daj mi ga! Sada!

Kleknuo je i lagano je dotakao tamo gde je najosetljivija. Tiho je kriknula i šćepala ga za kukove, nastojeći da ga privuče što bliže sebi.

Klizio je u nju lagano, dugo, izazivajući drhtaje njenog tela i glasne uzdahe. Promuklo je zastenjala kada je osetila bol, ali ga je i dalje uporno vukla sve dublje u sebe.

Ninđa naglo podiže glavu. Taj šum na palubi...

— Lesli! jasno se čuo glas Sumiko. — Brod na vidiku!

— Oh, boga mu! — prostenja Kornelija. — Oh, boga mu!

On se saže da joj poljubi šljatu malu dojku.

— Drugi put — šapnu. — Uskoro...

Bio je na pola puta do vrata pre nego što je uspela da

odgovori. Kad žure, ninđe umeju da budu fantastično brze...

Gore, na palubi, njih troje se uzbuđeno otimalo oko dvogleda, nagađajući kakav se to brod vidi u daljini.

— Pite! — prekide ih ninda. — Motor! Odmaći ćemo se od njih! Ne želim ništa da reskiram!

— Osetio je izvesnu nelagodnost u času kad je prinosio dvo gled očima, ali to ni izbliza nije podsećalo na hragei. Sem to ga, bilo je veoma važno da vidi kakav im se brod približava, jer...

— Hej! — zaurla Tabasko. — Hej, stani!

Na vrhovima prstiju, ninda se obrte oko svoje ose, već malo povijajući kolena. To je karakteristični položaj iz kojeg se u deliću sekunde može preći i u odbranu i u napad, u zavisnosti od situacije.

Tabasko Pit već je bio u skoku koji je otkrivao da nije zaboravio ništa iz svoje kratke karijere profesionalnog fudbaler. Raširene ruke u sledećem deliću sekunde sklopiće se oko nepokretne figure protivnika, a silina Pitovog zamaha baciće ga na palubu i tu zadržati, pri-
kovanog i nemoćnog da se po-

meri pod težinom njegovog tela.

Ali... šta je Pitov cilj?

U času kad je pogled ninde pao na tačku u prostoru prema kojoj je Pit leteo, tu se nalazilo onisko, vitko telo potpuno nage mlade žene. Delić sekunde za ninde je sasvim dovoljan da jednu sliku, ma kako komplikovanu, urežu u pamćenje i potom je bez žurbe analiziraju...

Kratke, ali lepo izvajane noge, ženstveno široki kukovi, krupne dojke sa tamnim bradavicama, koža one karakteristične nijanse stanovnika južnih mora. Zalepršana crna kosa sprečila je ninđu da uoči svaki detalj lica, ali je ipak stigao da vidi stisnute usne, pljosnat nos, krupne vatrene oči sa upadljivim podočnjacima.

Tahua, bez sumnje. Pitu je preostajalo još dve ili tri stope leta kada je ninda shvatio da je njegov skok zapravo skok u prazno...

Tabasko zareža kao gnevni tigar, jer žene iznenada nestade pred njegovim očima. Ogromne šake sklopiše se u prazno i on jedva stiže da ublaži udar o palubu, udar koji zatrese čitav gliser!

Uzdržavajući se da se ne nasmije, ninda odrečno odmahnu

glavom kad susrete zapanjen Pitov pogled.

— Šta ti je, ortak? — upita zainteresovano. — Kakva je to gimnastika?

Tabasko se zagleda u dlanove, još crvene od sudara sa daskama palube.

— Nemoj mi reći da ti nisi... nisi video...?

— Šta, Pite?

Dve žene su zbunjeno pratile ovaj razgovor. Nijedna od njih nije bila u položaju da vidi nago tamno telo koje je na volšeban način nestalo sa palube.

— Ženu, do đavola! Sasvim golu divljakušu! Nisi video?

— Golu ženu? Pite! — prekorno reče ninda. — Da nisi i ti počeo da haluciniraš?

Kornelija Tiso zadihana je stigla uz stepenice. Lice joj je bilo bledo kao smrt.

— I ja sam je videla! — reče. — Tahua! Stajala je nasred kabine i cerila mi se, prokleta bila! On je u blizini, Lesli! Iva-moto je na tom brodu!

Tabasko pesnicom zapreti Lesliju, s mukom se dižući sa poda. Ovaj mu namignu, dajući istovremeno znak da je bilo do sta šale.

— Zbog čega je dolazila? — tiho upita Sumiko. Pogled joj je bio prikovan na jahtu koja

im se približavala velikom brzinom.

— Bila je pod palubom... bližu motora — prostenja Pit.

— Onda nemoj ni pokušavati da ga pokreneš — sleže ninda ramenima. — Vas dve, Betsi i Kornelija... sidite u kabinu.

— Čuj ti, Lesli Eldridže! — reče oštro. — Ako ste me ti i ovaj grmalj ovde uvukli u neku opasnu igru, imajte bar to liko obzira da me ostavite ovde kako bih videla šta se to, do đavola, zbiva!

— Žao mi je, Betsi... ali stvar odista može postati vrlo opasna!

— On je u pravu! — reče Kornelija kroz stisnute zube. — Idemo dole... iako nam to, kad se sve sabere i oduzme, neće mnogo pomoći, ako...

Betsi ošinu pogledom Tabasko Pita, ali lice ovog drugog bilo je nepokretno. Od Leslija je još pre mnogo godina naučio da u vatri borbe nema vremena za razmišljanje o bezbednosti nekog drugog bića, jer to može samo narušiti koncentraciju i dovesti do onoga što ni jedno ni drugo ne žele...

— U redu — prkosno reče ridokosa. — Neka vam bude... muške svinje!

Sumiko je isprati pogledom

sa osmehom na licu, ali je taj pogled bio pun straha kada se okrenula nindi.

— Les...

— Budimo spremni na sve — sleže on ramenima. — I nadajmo se da Ivamoto još uvek ne želi da nas poubija. Uostalom, do sada je to već mogao učiniti, zar ne? Za Teorija je igra da pod palubu prenese deset funti eksploziva... ili da ubaci vatru u rezervoar za gorivo...

Dok je to govorio, ruke su mu bile zauzete pripremom oružja izvučenog iz poznate crne vreće. Katana, vakizaši, šakeni, čitav onaj mali arsenal smrtonosnih predmeta koji ninde čini tako opasnim protivnicima.

A opet, sve vreme je bio sve stan činjenice da se borba koja sledi neće voditi tako grubim i primitivnim sredstvima. U je dnu ruku, to je i dobro, jer čak ni on ne bi mogao izaći nakraj sa trojicom punokrvnih japanskih nindi istovremeno, ako Ivamoto odluči da ih pošalje na palubu broda.

Ne, sukob koji će početi čim se ljupka bela jahta približi njihovom gliseru vodiće se u sferi mentalnog: njegova volja protiv Ivamotove volje, njegova psihička snaga protiv udružene

psihokinetičke energije troje mutanata...

Izgledi?

Već ih je bio ocenio. Jedan prema milion... ali je to činjenica koja ga neće navesti da se preda. Naprotiv!

Čovek za krmom jahte znao je svoj posao. Načinivši elegantan luk na površini okeana, jahta se zaustavi gotovo uz bok glisera i dva broda ostadoše da se njišu na rastojanju od svega dvadesetak jardi jedan od drugog.

Dovoljno blizu da pogledom može proučavati već poznato okruglo lice sa nesrazmerno debelim usnama, lice drvenog kumira u stanu Kornelije Tiso.

Ivamoto sedi u udobnoj stolici postavljenoj uz ogradu jahte, neodoljivo podsećajući na vladara okruženog svojom svitom.

Tahua i Teori stoje sa obe strane stolice. Ona još uvek potpuno naga, on sa komadom crvene tkanine obavijenim oko kukova. Onizak, krivonog, nesrazmerno širokih ramena i po velikog trbuha, sa kovrdžavom kosom i ružnim licem široko otvorenih usta. Kako je Kornelija i opisala, niz bradu mu se i sada cedi mlaz pljuvačke...

Lesli samo na trenutak zadržava pogled na tri nepokretne

figure korak iza Ivamota i nje govih pomoćnika.

Nisu u crnim kostimima, ali takav stav, naizgled opušten, karakterističan je za ninđe čiji je osnovni zadatak da čuvaju svog gospodara. To što su korak iza njega ne menja stvar; da je Lesli načinio samo jedan preteći pokret, sva trojica bi se u deliću sekunde stvorili između njega i Ivamota, štiteći ovog drugog svojim telima.

Ivamotove oči su upola pokrivena natečenim kapcima, ali i ono što oni otkrivaju govori dovoljno: čovek izuzetne inteligencije i duhovne snage... A te oči: izgledaju kao da će se svakog časa zavrteti kao oni vatreni točkovi koje po nebu ispisuju stari kineski majstori za pripremanje vatrometa...

Grlen smeh. Smeh koji zlokobno zvuči u gotovo potpunoj tišini.

— Lesli Eldridž — kaže Ivamoto. — Učenik senseija Tanake. Njegov najbolji učenik, zar ne?

Lesli se osmehnu. Jošiva, onaj koji stoji tačno iza Ivamota, takođe je bio jedan od boljih učenika senseija Tanake. I jedan od onih koji je od početka do kraja s podozrenjem

posmatrao Amerikanca željnog drevnih tajni njegovog naroda.

Jošiva veoma dobro zna da je Leslie bolji od njega i da u poštenoj borbi, jedan na jedan, nema nikakvih izgleda. Međutim, tu su još dvojica nindži, Ivamotovi aduti za konačnu pobjedu...

— Da, Tori — odgovori Leslie na japanskom. — Sensei Tanaka ukazao mi je veliku čast prenevši na mene deo svog ogromnog znanja.

Ne slučajno odabrao je ime koje je sam Ivamoto uzeo za sebe. Neograničena moć, čini ljude arogantnim i neopreznim. Ivamoto je već ubeđen da je nepobediv i što duže ostane u tom ubeđenju, to bolje!

— Sensei Tanaka je bio mator budala koju je trebalo kazniti za ono što je učinila — zakikota se Ivamoto. — Srećom po njega, smrt ga je stigla pre mene, ali će zato njegov učenik platiti dvostruko...

— Znam da imaš hiljadu načina da me ubiješ, Ivamoto — odvratila Leslie drukčijim tonom. Put kojim je najpre krenuo nije dobar, instinktivno je znao. Ivamotu se ne žuri i želi da se naslađuje mukama svojih žrtava; mora učiniti sve da ga razjari i navede na neki pogre-

šan korak. Međutim, on misli o tome da čovek osuđen na smrt nema šta da izgubi!

Ivamoto podiže kapke, otkrivajući uske tamne zenice, nerazmerno male u odnosu na površinu beonjača. Da, te zenice zaista stvaraju iluziju da se obrću. I ne samo to!

Zagledan u Ivamotove oči, nindža je imao utisak da se one približavaju i šire, postepeno obuhvatajući sve oko njega... oba broda, ljude na njima, okean, Zemljinu kuglu, čitav svet!

*
* *

Sklopio je oči, ali to više nije pomagalo. Slika koju »vidi«, generisana je direktno u njegovom mozgu, a nije stigla preko mrežnjače i optičkog nerva.

Ogromni Mesec na mračnom nebu, neravni cirk kratera, crveni pesak pod nogama...

Leslie steže dršku katana i isuka ga iz korica.

Da li je to stvarno učinio, ili je i taj pokret samo deo iluzije koju novi Tori, Gospodar misli, stvara u njegovom mozgu?

Naprežući svu svoju snagu, Leslie načini korak napred.

Predeo oko njega ostade nepokretan; slika u njegovom mozgu govorila je da se baš ništa nije dogodilo!

To je dobro... Ivamoto je toliko koncentrisan na svoju te lepatsku poruku da je, kao i njegov cilj, potpuno odvojen od realnosti!

Zgrčio je mišiće i sagnuo se. Vid mu nije potreban da načini nekoliko koraka zaleta i kao ptica se vine kroz prostor koji ga razdvaja od drugog broda!

Ivamoto ne bi ni primetio, ali Ivamoto nije sam. Ona trojica već znaju šta će se dogoditi i isprečiće se između njega i svog gospodara.

Pitanje je samo... da li će ga odmah ubiti ili samo pokušati da ga zadrže.

Ovo drugo, svakako. Ivamoto želi još da se igra...

Ahhh!

Vizije vulkanskog grotla pod tamnim nebom nestade. Ivamoto je izgubio prvu rundu!

Otvarajući oči, ninda jednim pogledom obuhvati prizor pred sobom...

Moćni skok poneo ga je tačno tamo kud je i želeo da stigne, u prostor na palubi jahte koji je do maločas zauzimala Ivamotova stolica. Katana u ruci je u pravom položaju i za rio bi se Ivamotu tačno u srce, ali Ivamota, ni njegove stolice više nema tu.

Teleportacija se obavlja tre-

nutno, to je znao. Tahua i Ivamoto, još uvek u svojoj stolici, nalaze se sada na samoj krmi jahte. Teori, koji je bez sumnje naporom volje najpre preneo svog gospodara na bezbedno mesto, unatraske se povlači na svojim krivim nogama, ostavljajući slobodan prostor za trojicu Ivamotovih nindi.

Sva trojica su u pokretu. Sva trojica već imaju mačeve u ruci. Haragei ih je, bez sumnje, upozorio da će Leslie skočiti tre nutak pre nego što su se njegovi mišići zgrčili da to i učine.

Jošiva je ostao u sredini, pognut, malo razmaknutih nogu. Njegov omiljeni stav u početku borbe mačevima, **čudan no kamae**, sa levom nogom izbačenom ispred desne, i drškom katana u visini težišta sopstvenog tela.

Druga dvojica su se razmakli, tako da se Leslie nađe između njih i ograde broda u času kada mu stopala dotaknu palubu. Njihovi mačevi podignuti su u položaj **daijodan no kamae**, nad glavom, spremni da se sruče na cilj pre nego što Leslie uspostavi ravnotežu.

Sada je sve u Ivamotovim rukama. Ako trojici ubica da znak da idu do kraja, borba će uskoro biti završena...

Znao je da može izbeći prvi

trostruki napad mačevima, ali kad ti je protivnik takođe ninda, sve se odvija fantastičnom brzinom, neshvatljivom za obične ljude. Tri mača blesnuše kao munje na olujnom nebu i bar jedan od njih u sledećem pokušaju će pogoditi svoj cilj. Prostor na palubi između trojice nindi suviše je uzan da bi to mogao izbeći...

Grleni Ivamotov krik... igra, dakle, još traje!

Zamahnuvši horizontalno mačem, da načini više prostora oko sebe, Lesli meko doskoči na palubu jahte. Zamah je, zapravo, bio potpuno nepotreban, jer su sva trojica poslušno ustuknula za jedan korak.

— Ostavi mač, nindo! — reče Ivamoto sa svog mesta, udo bnije se smeštajući u stolici. — Kada sam rekao da ćeš biti kažnjen, nisam mislio da umreš na tako lak i brz način!

Sa osmehom na licu, Lesli na čini ispad levom nogom unapred, zamahujući mačem. Prilika koju mu je Ivamoto dao mora biti iskorišćena do kraja; on će u nekoliko narednih desetina sekundi shvatiti da je užasno pogrešio, ali to vreme može biti iskorišćeno... mora biti iskorišćeno.

Jošivin katana spremno dočeka Leslijev udarac i čelik za

zvoni o čelik, razbacujući iskre, gotovo nevidljive na jakom suncu.

Poznavao je do tančina Jošivin stil borenja, bio potpuno siguran kakvom će blokadom ovaj uzvratiti na njegov udarac.

Energija Leslijevog zamaha i energija koju je Jošiva uložio da ga odbije pod određenim uslovima mogu se zamisliti. Kao živo biće, teslijev katana se obrte, dobijajući brzinu na kakvu čak ni refleksi nindi nisu navikli.

Refleksni pokret ninde koji je stajao desno od Leslija, kraj same ograde jahte, zakasni. Katana mu je već stajao popreko, obe noge se odvajale od palube da bi apsorbivale energiju udarca, ali sve to jednostavno nije bilo dovoljno...

Kosi vrh katana kratko zviznu kroz vazduh, dok se Lesli upinjao svim silama da u rukama zadrži dršku mača. Jedan deo te energije biće utrošen, kad pogodi svoj cilj, ali ako doпусти da mu silina zamaha istrigne katana iz ruku, može sebe već smatrati mrtvim čovekom.

Vrh Leslijevog mača zari se drugom nindi u čelo, tamo gde je lobanja najtvrdja, ali su se ruke pogođenog još kretale, nošene inercijom poslednje komande mozga. Njegov katana pro

duži horizontalni pokret koji neminovno mora završiti poprečnim rezom preko Leslieevog trbuha.

Stežući dršku svog mača, Leslie odvoji noge od palube. Energija koju njegov katana nosi u sebi toliko je još uvek velika da može povući čitavo njegovo telo za sobom...

„Da!“

Lesliejevo telo se obrte u vazduhu, zajedno sa mačem stegnutim obema rukama, oko tačke oslonca u lobanji već mrtvog protivnika. Mač mrtvacu prođe ispod trbuha američkog ninde, tako blizu da on u deliću sekunde oseti dodir čelika na tkanini svoje košulje.

Svaki od tih munjevitih pokreta bio je savršeno proračunat u Lesliejevoj glavi, zajedno sa utroškom energije i pravcima i intenzitetom sila koje će u međuvremenu delovati. I najmanja greška bila bi kobna, ali on nije učinio takvu grešku...

Desno Lesliejevo stapalo do tače ogradu jahte, sledeći neophodnu tačku oslonca. Odbacujući se od ograde, on načini akrobatski dvostruki salto u vazduhu, ponovo se dočekujući na nože iz tela pogođenog ninde.

Sve to odigralo se tako brzo da ono još nije imalo vremena da padne na palubu. Kolena su

tek popuštala i kičma se povijala napred u grotesknoj imitaciji učtivog japanskog poklona kada je mač drugog ninde pogodio grudi mrtvacu, nemoćan da se zaustavi posle zamaha čiji su cilj bila Lesliejeva leđa!

HARAGEI!

Katana u Lesliejevim šakama pretvori se, za obično oko, u čeličnu rešetku pred njegovim licem, tako se brzo pokretao levo-desno vođen šakama ninde.

U jednoj jedinjoj desetini sekunde, Jošiva je levom rukom lansirao tri šurikena uzastopno, sa rastojanja od svega dve jarde. I sva tri je Lesliejev mač odbio, šaljući ih da prozuje preko palube i nestanu u talasima okeana!

— Ne! — zaurla Ivamoto iza Lesliejevih leđa.

Lica iskrivljenog od mrženja, Jošiva zadrža ruku sa mačem spremnu za novi napad iz pozicije haso no kamae. Drugi ninda vešto se bacao u stranu, da lje od Leslija, kako bi dobio u vremenu i izvukao svoj mač iz mrtvog tela koje će se tek u narednom delicu sekunde stropostati na palubu.

»Ivamoto je toliko siguran u sebe«, prolete Lesliju kroz glavu, »da čini grešku za greškom... i svaka naredna sve je teža!«

Ali su to i dvojica Ivamoto-

vih nindi shvatila kada i Lesli. Umesto da deluju odvojeno kao do tada, dajući protivniku sasvim prirodnu prednost bolje kordinacije, oni načiniše po korak u stranu, stajući sada gotovo rame uz rame i stvarajući od svojih mačeva štit pred sobom.

Svaki napad na tako dobro branjen položaj čisti je hazard, ali prekid u borbi bio je jedino što Lesli u ovoj situaciji nije smeo dozvoliti. Ivamotova pažnja i dalje mora biti prikovana za ono što se zbiva na palubi. Još dugo... bar još četiri ili pet sekundi...

Ali, to je prava večnost kada se radi o obračunu nindži!

Iskoračivši napred, Lesli munjevito prebaci katana u levu ruku, šuriken izlete iz desne, primoravajući Jošivu da hitro pokrene mač u stranu kako bi ga odbio.

Lisljev katana pojuri kroz tako stvoreni prostor, ciljajući levo rame drugog protivnika. Ovaj se izvi u stranu, uzvraćajući udarcem čiji cilj nije bio da ubije, već samo udalji protivnika koji neprestano napada.

Kratak potez levog zglavka i katana, prkoseći zakonu inercije, promeni pravac. Jošiva naglo ispusti vazduh iz pluća, sma-

njujući tako obim grudi gotovo za čitav palac.

Jedini način da izbegne vrhu katana koji mu se približavao brzinom kojom ujeda razbesnela otrovna zmija!

Koso zarezani vrh mača, međutim, glatko skide kožu i meso, ogoljujući deo Jošivinih rebra. Drugi ninda uzvratí oštirim udarcem odozgo naniže, uklanjajući opasno Leslijevo sečivo dalje od sebe i primoravajući ovoga da odskoči unazad.

Okrećući se u mestu, kao čigra, Lesli izbeže šuriken lansiran iz ruke Jošiviniog partnera.

Ovo već suviše dugo traje... Ivamoto se uskoro mora umešati... ili bar osloboditi ruke dvojici svojih nindži. Ako to ne učini, obojica će uskoro biti mrtvi!

Ah, konačno!

Lesli ponovo odskoči u stranu, ukrštajući korak i vijugajućim telom kao zmija da bi otežao nišanje dvojici protivnika.

Dvojici?

Čitava šuma ruku sa šurikenima koji svetlucaju među prstima. Ivamoto je odlučio da još jednom iskoristi svoju telepatiku moć i borbu učini neizvesnijom time što će u Leslijevom mozgu stvoriti lažnu sliku onoga što se zbiva oko njega!

Ali... šta učiniti kada se na

tvoje telo sručuje pravi pljusak smrtonosnih čeličnih zvezda? Kako razlikovati one dve, tri ili četiri koje nisu iluzija, već zaista mogu pogoditi tvoje telo? Bez obzira što znaš da oni još uvek ne žele da te ubiju?

Pogrešan pokret može ga dovesti na putanju jednog od onih šurikena koji će ga stvarno povrediti. Jedino što može — i sme — učiniti, jeste da od svog tela načini što manju metu!

Odbacujući se unatraske, Lesli dovede svoje telo u potpuno horizontalan položaj, sa stopalima okrenutim protivnicima. Svojim čulima nije smeo verovati i zato mu je samo iskustvo moglo reći kada su opasni šurikeni prohujali oko njega.

Ipak, od svega je najbolje to što se Ivamoto ponovo koncentrisao na borbu. Neće imati vremena da misli na ono što se stvarno događa oko njega, čak ni priliku da ispita misli svih ljudi u neposrednoj okolini...

Jer, Tabasko Pit i Sumiko su, potpuno neprimećeni, skočili u vodu u času kada je na palubi započela borba četvorice nindži.

Užasno opasna igra, sve dok je Ivamoto na suprotnoj strani. Ali je to bila jedina mogućnost koja je bar donekle popravljala one izgleda na uspeh od jedan prema milion!

Dok je pažnja trojice nindži koncentrisana na Leslija, Pit i Sumiko mogli bi savladati Tahuu i Teorija. Posle toga...

Čak i kada bi to uspelo, bitka je još daleko od dobijene. Od trenutka kada se jahta pojavila na horizontu, svi oni bili su na samo korak od smrti!

Pljuska šurikena nestade pred Leslijevim očima i on se meko dočeka na vrhove nožnih prstiju, povijajući desnu nogu tako da kolenom skoro dotakne palubu. Na taj način telo se uklanja sa pravca kojim će sigurno doći sledeći napad, a on je u pogodnom položaju da uzvraća protivnapadom mačem prebačenim u desnu ruku...

Dvojica nindži pred njim, međutim, već su u pokretu. Ali, ne prema njemu, ne prema nje mu!

*
* *

Oko ninde u jednom trenutku, kao i svako drugo ljudsko oko, može primiti na hiljade informacija. Razlika je, međutim, u tome što njegov mozak može sve te informacije da obradi gotovo trenutno i stvori koherentnu sliku događanja u okolini, a na osnovu nje i plan svoje sledeće reakcije...

Jedan ninda leti prema krmi, samo krajičkom oka motreći Le slijeve pokrete. Drugi, Jošiva, skočio je tako da se postavi kao štit između Leslija i svog gošpodara.

Mali predah, dakle, zahvaljujući diverziji njegovih prijatelja. Kao delfini, Tabasko Pit i Sumiko iskaču iz vode, on jasno vidi nad ogradom njihova napeta lica niz koja se sliva voda.

Tahua i Teori odskočili su od ograde pred tom iznenadnom pretnjom, kao da zaboravljaju da prvo što treba učiniti jeste zaštita Ivamota.

On sam upola se podigao iz stolice, usta sa debelim usnama su mu razjapljena, ali ne, nema straha u njegovim očima.

Šta će učiniti? Iskoristiti svoju moć telepatije da preokrene borbu u svoju korist, ili se osloniti na dvojicu preživelih ninđi.

Ovo drugo rešenje biće daleko opasnije; ne za njega, već za Sumiko i Pita. Ma kako do bri borci bili oboje, njihov otpor punokrvnom japanskom ninđi ne može trajati više od nekoliko sekundi, a posle toga...

Smrt!

Iz položaja u kojem se našao, on pođe pravo napred, iskeže njih zuba. Njegov skok i izraz

na njegovom licu reći će tačno Jošivi šta smeru, ali to više nije bitno.

Poruka je jasna: »Skloni mi se sa puta, ili ćeš biti pregažen!«

Jošiva se, naravno, neće skloniti. Antagonizam između njega i mladića iz Amerike počeo je još prvog dana u školi senseija Tanake i samo je gvozdena disciplina sprečavala da dođe do obračuna.

A sada su im se putevi ponovo ukrstili...

Lesli neće oklevati da ubije Japanca. I ovaj to zna. Pitanje je samo da li će Ivamotova zapovest zadržati Jošivu, ili će i on konačno napasti da bi ubio!

A sve to ne sme trajati više od jednog delića sekunde, jer on još mora stići da se umeša u borbu drugog ninđe protiv Sumiko i Tabasko Pita!

— HAI!

Jošiva stavlja sve na kocku, rešen da borbu odluči jednim jednim udarcem. Taj udarac mačem pada ukoso, odozgo naniže. Ako promaši, Jošiva će biti izbačen iz ravnoteže, nemoćan da se odbrani od protivnapada.

Samo što ne može promašiti; ninđe veoma retko zadaju udarce za koje nisu sigurni da će pogoditi.

Padajući na koleno, Lesli po prečno postavi svoj mač pred lice. Ovde će odlučivati delići sekunde i delići palca; ako Jošivin katana produži po ovoj putanji, njegovo sečivo raskolice Leslijevu glavu!

Udar čelika o čelik odjeknu tako snažno da uši obojice boraca zagluhnuše. Lošiji materijal bi popustio, ali čelik od kojeg su se kovali mačevi za srednjovekovne samuraje nije običan...

Lesli oseti kako mu obe ruke trnu, kako Jošivina oštrica dodiruje njegovu kosu...

Ali, nema vremena da se rađuje što Jošiva nije uspeo!

Pokret utrnulim rukama; Leslijev katana poprečno klizi nad palubom, oko tačke dodira sa Jošiviniim mačem. Iz ovog položaja udarac oštricom se ne može zadati, ali se drška može podići dovoljno visoko da se su dari sa Jošiviniim grudima koje se kreću naniže.

Tup udar čija je energija dovoljna da Japancu slomi nekoliko rebara, ali ne da ga i ubije. Ipak, na nekoliko trenutaka izbacice ga iz borbe, a to je sve što je Lesliju sada potrebno.

I ne sačekavši da Jošiva klonе na palubu, on se odbaci dugim skokom napred, ispuštajući

ći iz punih grudi prodorni krik tigra koji kreće u napad.

Onaj drugi ninda već je zadržavao prvi udarac, ali je pogrešno procenio svoje protivnike. I Sumiko i Tabasko veoma dobro su poznavali tehniku borenja katanom. Razdvajivši se, prinudili su ga da uspori svoj skok i time prvi napad učini manje efikasnim.

Sem toga, ninda je pogrešio, posvećujući više pažnje Tabasko Pitu. Znajući da će se upravo to dogoditi, on je odskočio duž ograde jahte u stranu, podrugljivo se cereći protivniku i primoravajući ga da na trenutak okrene leđa Sumiko.

Bila je spremna da to iskoristi; bacila se pravo napred i obema nogama zadala jedan od najtežih udaraca koji džiu-džicu uopšte poznaje. Protiv nekog drugog taj dvostruki udarac u kičmu i potiljak bio bi fatalan, ali je japanskog nindu haragei upozorio i on je imao vremena da hitrim vijugavim pokretom tela amortizuje energiju udarca.

Leslijev krik odjeknuo je kad se obrtao da uzvрати, zamahujući mačem tako da jednim jedinim dobro odmerenim udarcem prepolovi telo devojke u pojasu. Pitanje je da li bi mu to uspelo, jer je sada na Tabasko

Pita bio red da se aktivno umeša u borbu.

Njegove džinovske šake šcepale su debeli konopac položen po palubi i zavitlale njime kao da nema nikakve težine.

Udarac japanskog ninde promaši, jer je morao odskočiti visoko da izbegne da mu se uže omota oko cevanica. U međuvremenu, Lesli se toliko približio da je svu svoju pažnju morao posvetiti najopasnijem od sve trojice protivnika.

A šta se dogodilo sa Ivamoto? Sa Tahuom. Teorijem?

Oči i mozak ninde sve vreme su nepogrešivo registrovali ono što se događa na palubi. Posle prvog šoka izazvanog pojavom novih napadača iz vode, reagovali su hitro. čak prilično koordinirano.

Tahua je teleportirala na drugi kraj palube. Ivamoto se trenutak kasnije stvorio kraj nje, prenet bez sumnje Teorijevom moći telekineze. Sam Teori žurno je odmicao duž ograde na svojim kratkim nogama.

Vreme... sada vreme odlučuje o svemu...

Da li će uspeti da savlada drugog nindu i stigne do Ivamota pre nego što ovaj postigne dovoljno koncentracije da interveniše telepatski?

Dva duga mača se sudariše u

vrelom vazduhu, razbacujući unaokolo jedva vidljive zelenkaste iskre. Japanac će sada biti đavolski oprezan, a još uvek treba voditi računa i o Jošivi koji se svakog trenutka može ponovo umešati u borbu...

(Ali...

Lesli otvori usta da upozori svoje prijatelje, ali shvati da im to upozorenje neće pomoći. Bilo je prekasno... Ivamoto i njegovi parapsihološki džokeri konačno su počeli da upotrebljavaju svoje moći na pravi način.

Zamah mačem preseče debelo uže, ono isto kojim se i Pit maločas poslužio, ali to nije imalo značaja, jer se oba kraja kao zmija obaviše oko Leslijevih udova i tela, prisiljavajući ga da se umiri kako ne bi izgu bio ravnotežu. Ruka sa mačem, štaviše, bila mu je tako čvrsto pritegnuta uz telo da je morao napregnuti sve njene mišiće kako bi obezbedio nesmetano proticanje krvi kroz krvne sudove.

Tabasko Pit se rvao sa vazduhom. Ili je to tako bar izgledalo, jer se plavokosi džin uzaludno pokušavao da se pomeri sa mesta, naprežući svu svoju snagu da bi savladao nevidljive veze koje su ga držale na mestu...

Sumiko...

Gospode bože!

Teori je, očigledno, svoju pažnju posvetio devojci, čim se poslužio konopcem da eliminiše američkog nindžu.

Telekineza je odista čudesna moć... Vitko telo devojke sada je lebdele nad samom površinom okeana, punih dvadeset stopa od palube na kojoj je do maločas čvrsto stajala!

Ali, nije bilo vremena da joj se dovikne čak ni reč ohrabrenja. U očima Japanca pred Lesliejem blesnu trijumfalni plamen i on podiže na udarac koji više ništa ne može zaustaviti...

— Kogaši!

Ivamotoov glas odjeknu kao prasak biča. Mora da je u isto vreme delovao i telepatskom komandom, jer se desna ruka nindže neprirodnom brzinom vratila u položaj uz telo.

Čuteći, nindža se s poštovanjem nakloni prema svom gospodaru i vrati mač u korice, pričvršćene ukoso preko leđa. Pogled koji je dobacio Leslieju pre nego što se povukao do ograde, međutim, govorio je mnogo...

— Ah! — reče Ivamoto zadovoljno. — Ovo je bilo đavoljski zabavno, zar ne, Eldridž?

— Do izvesnog trenutka — osmehnu se Leslie. Ono što je slutio bilo je tačno: čovek sa

praktično neograničenim moćima se dosađivao.

Da, Ivamoto se dosađivao. Upravo zato što je mogao s lakoćom dobiti sve što poželi...

Još uvek nije naišao na protivnika koji mu se može odista suprotstaviti i obračun na jahti dao mu je da nasluti ukus opasnosti, ukus od kojeg se svako bio odvikao.

»Neće nas ubiti«, zaključio Leslie, proučavajući Ivamotovo lice. »Bar ne još... samo će se malo zabaviti. Premda... ta njegova zabava, možda, može biti i gora od smrti...«

— Da, za tebe je svakako bilo zabavno dok te Teori nije umotao tim užetom — nasmeja se Ivamoto. — Dobra predstava, moram priznati. Znaš, čista je drskost tako bezglavo na pasti trojicu nindži, Eldridž!

— Primena teorije igara — sleže Leslie ramenima, nastojeći da naprežanjem mišića neprimetno olabavi veze. — U času kad tvoj protivnik drži sve adute u rukama, razumni potezi ne pomažu. Jedini izlaz je potez protiv ustaljenih pravila, drzak i neočekivan. Kao što si video, Ivamoto, gotovo da je uspeo.

— Izgubio sam jednog nindžu — klimnu Ivamoto glavom — a drugi je polumrtav... ili tako bar izgleda...

— Ništa opasno — osmehnu se Leslie. — Imao je sreće, nisam stigao da ga dovršim, inače...

— Jošiva je i do sada imao razloga da te ubije, Eldridž. Sa da, kad si ga porazio u direktnom sukobu, neće mirovati sve dok si ti živ!

— To znam.

— U redu — osmehnu se Ivamoto, nameštajući se udobnije. — Reci svom prijatelju da prestane da trači snagu; nikakvo koprncanje neće mu pomoći. Ne ka se ugleda na tvoju devojkicu.

Svesna da nikakvi pokreti ne mogu izmeniti njen položaj, Su miko je sada mirovala, opuštenih mišića. Uspela je lako da se osmehne Leslieju kad su im se oči susrele.

Ivamoto zadovoljno klimnu glavom.

— Teori, vrati je na palubu i pomozi Kogašiju da ih veže za ogradu. Imam drugi posao za tebe...

Šireći ruke, Sumiko doplovi na palubu i spretno se dočeka na noge. Kogaši je, međutim, bio spreman da je dočeka. Tan-ko uže od crne svile, potpuno isto kao ono koje je Leslie imao omotano ispod svog opasača, čvrsto priteže telo devojke uz ogradu. Časak kasnije i Pit se našao pored nje, gundajući nešto sebi pod nos.

— Tako... Teori, dovedi one dve žene na palubu...

Betsi Gruman vrisnu kad se dva tela iznenada stvoriše nad palubom, preneti na neshvatljiv način iz unutrašnjosti glisera. Kornelija je, bez sumnje, bila već navikla na takav tretman i svu svoju pažnju posvetila je nastojanju da što mekše padne na palubu.

— Koji više želiš, Teori? — promuklo upita Ivamoto. — Riđokosu ili našu staru prijateljicu?

Cereći se, krivonoga karikatura od čoveka izgovori nekoliko reči koje Leslie nije mogao razumeti.

— Čar novog, zar ne? — veselo se nasmeja Ivamoto, zabacujući glavu. — Žao mi je što moram da te razočaram, Teori... ali naša prijateljica zaslužila je kaznu zato što je radila protiv nas.

Teorijevo lice nije pokazalo nikakvo razočarenje. Samo je upitno pogledao u gospodara. Iz otvorenih usta, debeo mlaz pljuvačke curio mu je niz bradu na gole grudi.

Lagano je krenuo prema Korneliji čije se lice pretvorilo u masku načinjenu od mešavine užasa i gađenja.

— Tori — prostenjalo je. — Tori... nemoj mi to činiti...

Ivamotovo lice ostade nepomično. U ovom času neobično je podsećalo na kumir od crnog drveta u stanu Kornelije Tiso.

Lesli na trenutak opusti mišiće, zamorene neprestanim nastojanjem da olabavi isprepletano uže. Pogled mu zastade na Teorijevom zdepastom telu.

»Gospode bože!«, pomisli. »Ni je nikakvo čudo što ga se Kornelija Tiso toliko plaši. Jer, ako je sve ono što zateže tu tkaninu na njemu njegov penis...

*

/* *

Sumiko i Betsi Gruman pomogle su Korneliji da siđe pod palubu. Bleda, izmučenog lica, koraćala je s naporom, još uvek drhteći čitavim telom.

Lesli i Tabasko Pit se zгледаше, a ovaj drugi otpljunu u okean u pravcu jahte koja se brzo gubila na horizontu.

— Dakle, ortak? — upita. — Šta sada?

— Sada? — ninda protrlja ruke po kojima su se još videli tragovi konopca. — Sada treba da sednemo i razmislimo...

— Misliš da će pomoći? Oni su pobedili, ortak... i to ne samo pobedili... bukvalno su obrisali pod sa nama!

— Misliš?

— Pitaj Korneliju — s gorčicom odvratila Tabasko. — Coveće, ono što je ona preživela... a mi, glupaci, još verujemo kako sve žene lude za tako velikim komadom mesa!

— Teori nije fenomen samo zbog svoje moći telekineza — sleže Lesli ramenima. — Sem toga, Kornelija je znala u šta se upušta kada se pobunila protiv Ivamota. Koliko sam shvatio, ovo je čak jedna od njegovih blažih kazni...

Tabasko se spusti na palubu, zarivajući lice u dlanove.

— Zašto je morala baš tebe da odabere za saveznika, do đavola? — promrmlja.

— Ivamoto joj je, zapravo, dao tu ideju. Izgleda da su Jošiva i on sa mnogo poštovanja govorili o meni, tako da je odlučila da me potraži. Kako nije mogla doći do moje adrese, poslužila se tim radio-programom. A kad smo već kod toga, ima i tvoje zasluge u tome što se ona povezala sa mnom, zar ne?

Tabasko još jednom gnevno otpljunu preko ograde. Više na lik rezanju, iz grla mu se izvi glasna psovka.

Ninda se osmehnu dok mu je prilazio. Sagnuo se da bi mu dotakao golo rame.

— Obrisali su nama pod, a?

— A kako bi ti to nazvao, prokletstvo?

— Pa, recimo... odmeravanjem snaga...

— Je li? A šta da je tom šašavom Japancu palo na pamet da naredi nindama da nas jednostavno pokolju, kao piliće? Ili da nas sve podvrgnu Teorijejom tretmanu; taj momak bi bio u stanju da to učini, video si!

— Ništa. U prvom slučaju sa da bi svi naši problemi bili rešeni. A u drugom... želeli bismo da smo mrtvi. A kako se nije dogodilo ni jedno ni drugo, treba da razmislimo kako da sprečimo da se to uopšte dogodi, Pite!

Tabasko se sa uzdahom diže sa poda.

— Ti razmišljaj — reče. — Ja idem da vidim šta je ta crna kučka uradila sa motorom... da ne bismo morali da veslamo do obale!

Pita nestade pod palubom, a ninda zauze položaj za meditaciju, odmotavajući još jednom u svojoj glavi sve ono što se dogodilo u prethodnih šezdesetak minuta.

Sumiko se pojavi na palubi, nastojeći da bude tiha, ali joj se on osmehnu, otvarajući oči.

— Dođi — reče tiho. — Potrebna si mi.

Osmehnula se i ona, ali su joj duboke crne oči bile pune straha.

— Kornelija je dosta loše, Les. Trebalo bi je što pre odvesti do lekara...

— Krvari?

— Ne, ne više. Mnogo me više zabrinjava njeno psihičko stanje.

— Govoriću sa njom — klimnu Lesli glavom. — Ona nam je potrebna. Ne smemo dopustiti da se jednostavno preda i postane pokorna Ivamotova igračka...

— Može li se to uopšte izvesti, Les? Mislim da se nikada u životu nisam osećala tako nemogućom kao kad sam posmatrala kako se ono krivonogo ču dovište izživljava na Korneliji!

— Da, svi smo osetili, i to veoma plastično, ono što i ona. zar ne? Ivamoto.

— Šta?

— Ivamoto se poslužio svojim moćima da nam prenese ono što Kornelija oseća, Sumiko. Zato ste i ti i Pit toliko deprimirani. Kako se Betsi drži?

— Bolje nego što sam očekivala. Hrabra je to devojka. Trebalo je da čuješ šta je rekla za Toriju, dok su joj one zelene oči sevale!

— Je li? Šta je rekla? Sumiko obori pogled.

— Nešto o oštrim noževima i onom čudu među Teorijevim nogama. Nije teško zamisliti šta bi mu učinila...

— Ne, nimalo. Devojčice, bojiš li se?

— Bojim se, ali mislim da Ivamoto nije nepobediv!

On joj steže ruku. Uprkos vrelom suncu, prsti su joj bili hladni.

— Da, Ivamoto se može savla dati. Njegova moć daleko je od toga da bude neograničena. Jedna je stvar delovati na psihi čoveka koji spava, a nešto sasvim drugo kad je on aktivan i na nogama. Iluzije s kojima je uticao na mene trajale su kratko, verovatno zato što se oko Ivamota događalo mnogo toga što mu nije dopuštalo da se koncentriše.

— I obrnuto — osmehnu se Sumiko. — Ako se koncentriše na mozak jednog od nas, ostali mu mogu neopaženo prići. Ni Tahua ni Teori nisu nikakvi bo rci. Da nije bilo nindi, stvar bi do sada bila uveliko svršena, zar ne?

— Tačno. Koordinacija je ve liki Ivamotov problem, zapazila si?

— Kako da ne? Kad donese odluku, mora najpre preneti na ono dvoje svoju želju, kako bi oni to mogli izvršiti. A njih

dvoje nisu posebno inteligentni.

— Naprotiv. Posebno Teori, iako je njegova parapsihološka moć fantastična!

Ninda se osmehnu i ispruži na palubi, stavljajući ruke pod glavu.

— Kad se sve sabere i oduzme — reče — nismo ni tako loše prošli. Ivamoto je izgubio jednog nindu, a drugi će nekoliko dana lečiti svoju povredu. Ako uspe ono što sam zamislio da izvedem uz Kornelijinu pomoć... naši izgledi naglo rastu.

— Na koliko: jedan prema pet stotina hiljada?

— Što je dvostruko bolje nego jutros. A kada budem imao vremena za razmišljanje, da proverim jednu od svojih ideja, taj odnos će se možda naglo povećati!

— Možda?

On ispruži ruku da je pogladi po kosi.

— Da, možda. Kad ću moći da siđem i govorim sa Kornelijom?

— Što se nje tiče, možeš odmah. Rekla sam ti, fizički nije toliko povređena... a tvoje prisustvo bi moglo pomoći da se otrese te grozne uspomene.

— Misliš?

— Leslie Eldridže, i ja znam

ponešto o odnosima između mu škarca i žena... iako sam se kao poslednja glupača do ušiju zaljubila u momka kome nije stalo do mene!

Nasmejali su se oboje i Leslie, ustajući, dotače usnama njen obraz.

— Les...

On zastade kraj stepeništa.

— Les... budi nežan sa njom.

— A kad nisam takav?

— Ozbiljno govorim... njoj je jako stalo do tebe. Nemoj je razočarati.

Pre nego što je Leslie stigao da odgovori, Pitova glava izroni ispod palube.

— U redu je — reče. — Sređio sam motor. Idemo kući?

— Najkraćim putem, ortak. I najbrže što može, a da se ne sudarimo sa nekim...

Kornelija Tiso ležala je u za mračenoj kabini, pokrivena samo lakim i mekim batistanim pokrivačem. Betsi Gruman sedela je uz nju i nešto joj tiho govorila.

— Kako je? — upita Leslie šapatom.

Kornelija otvori oči i blede mu se osmehnu.

— Sada već bolje. Ti?

— Sasvim dobro.

— Da, svi smo sasvim dobro — s gorčinom reče Betsi. — Sem nje! Prokletstvo, da li će

neko učiniti nešto da to čudovište bude kažnjeno!

— Koje čudovište? Ivamoto ili Teori?

— Teori, do đavola! Ako mene pitaš, treba ga kastrirati... i to polako, tupim nožem i bez anestezije!

Kornelija umorno odmahnu glavom.

— Ne govori tako, Betsi. On je samo oruđe u Ivamotovim rukama.

— Đavola! Da si mu samo vi dela lice! On je uživao da te muči! Uživao, proklet bio!

— Videla sam. Iz mnogo veće blizine nego ti... i ne prvi put.

— Sumiko mi kaže da nisi ozbiljnije povređena — umeša se Leslie u razgovor, spuštajući se na ivicu postelje.

— Ne, nisam. Štaviše, imam utisak da sve to ne bi bilo tako strašno kad Ivamoto ne bi u moju svest projektovao ono što Teori oseća...

— Ne ono što oseća Teori... već ono što oseća on sam — ispravi je ninda.

Kornelija sklopi oči.

— To je prljavo — prošaputa.

— Užasno prljavo... provela sam gotovo pola sata u kupatilu, a opet mi se čini da na koži osećam Teorijev znoj... i pljuvačku...

Lesli je pomilova po obrazu, dajući Betsi glavom znak da izađe. Osmehnuvši se lukavo, ridokosa izađe iz kabine.

— Ne diraj me, Lesli...

— Zašto? Ti nisi prljava... samo misliš da je tako!

Dve suze pojaviše se ispod spuštenih trepavica. Sagnuvši se nad nju, Lesli ih ukloni usnama.

— Zašto, oh zašto mi to radiš?

— Da bih ti pokazao da ono što se dogodilo ne utiče na mene, Kornelija...

— Lažeš me. Lažeš me!

Njegova ruka skliznu po pokrivaču i zadrža se na jednoj čvrstoj dojci, nežno je milujući.

— Da se ti malo bolje osećaš — šapnu — već bih ti pokazao da je to istina...

Oči su joj bile začuđene kada ih je otvorila.

— Zaista?

On jednim pokretom zbaci pokrivač sa nje. Ruka mu skliznu naniže, zadržavajući se među njenim nogama.

— Ohhh...

— Vidiš... i ti mene želiš kao i ja tebe. Ono što ti je Teo ri učinio, fizički nije bilo jako strašno, zar ne? Gore od svega je što ti Ivamoto nije dopustio da uživaš!

— Proklet bio! — reče ona nemoćno, ponovo sklapajući oči. — Proklet bio! Kako si to pogodio?

— Posmatrao sam pažljivo tvoje lice. Kao i Ivamoto, uostalom. Teori jeste bio grub, ali ne toliko da bar povremeno ne bi osetila i pravu strast. Kad god bi to tvoje lice pokazalo, Ivamoto je intervenisao nekom od svojih slika, potpuno menjajući tvoje emocije...

Nagnuo se i dotakao joj usne svojima. Nekoliko trenutaka njene usne ostadoše nepokretne, a onda između njih izbi dubok uzdah i ona snažno obavi Lesliju ruke oko ramena, povlačeći ga naniže.

Motor glisera naglo proradi i žena se trže, otvarajući oči.

— Šta je to?

Lesli odvoji usne od njenih grudi.

— Idemo kući — reče tiho.

— Ne boj se, sve je u redu. Ivamoto se zadovoljio, neko vreme će nas ostaviti na miru.

— Da... ali samo neko vreme...

— Dovoljno da pronađemo način kako da dovršimo ovo što smo danas započeli. On nije nepobediv, Kornelija! Veruj mi!

— Kako da ti poverujem? Svi mi smo za dlaku izbegli smrti,

i to ne zahvaljujući sebi, već stoga što Ivamoto želi još da se zabavlja sa nama!

— Ta zabava može postati i opasna po njega, Kornelija. I mi smo puno naučili danas, zar ne?

— O, da... kako da mirno legnemo i raširimo noge! — s gorčinom odvrati ona. — Tako nekako kaže ona izreka koja se pripisuje Konfučiju ili nekom drugom Kinezu. Samo što on još preporučuje i da uživamo, zar ne?

On se uspravi sa osmehom na licu, zbacujući sa sebe svu odeću, pokretima tako hitrim da ih je bilo teško slediti pogledom.

Ona zastenja, zabacujući glavu na jastuk i sklapajući oči.

— Oh, bože, zašto sam toliko slaba? Zašto?

— Opasno je potiskivati želju, Kornelija — ozbiljnim glasom reče ninda. — Učini ono što želiš... i videćeš da će mo se posle toga oboje osećati mno go bolje...

Nije odgovorila ništa. Ali, kada se Lesli spustio na ležaj i nežno joj prišao, njeno telo pro govorilo je jezikom koji poznaje svako ljudsko biće na ovoj planeti...

*
* *

Kućica na obali mirovala je u potpunoj tami. Udišući punim plućima vlažni, topli vazduh sa bogatim mirisom okeana, ninda izađe na travnatu po vršinu ispred kuće da bi još jednom osmotrio okolinu.

Naporan dan. Čak i njegovo čelično telo, sa gotovo neiscrpnim izvorom energije, čezne za odmorom.

Ali ga neki tajanstveni nemir sprečava da krene u postelju, iako je Sumiko zaspala pre više od dva sata.

Ne, to nije haragei. Nikakva opasnost još ne širi svoja mračna krila nad ovim, potpuno pustim delom obale...

Krećući se tiho kao senka, Lesli se zavuče među stene nad okeanom, još tople od sunca. Njegovo omiljeno mesto: odavde se pruža pogled na ustalasanu srebrnastu površinu koja nikada ne miruje, pa čak i kada je noć ovako tiha kao sada.

Mnogo je hiljada milja od ovog mesta do tri sveta vrha koji se jednim imenom zovu...

Deva Sanzan!

Zašto to ime ponovo, nepozvano, iskrsava u njegovim mislima?

Tori, Gospodar misli, živeo

je pod vrhovima Deva Sanzan sve dok...

Zaista, kako je Tori završio? Šta o tome kažu stare japanske legende?

Utonuo u misli, Lesli sklopi oči, nastojeći da dubljom koncentracijom prođe do podataka zabeleženih u memoriji još pre mnogo godina. U vreme kada im, sasvim prirodno, nije pridavao toliko važnosti.

I sensei Tanaka ga je jednom čak morao upozoriti da ne prezire iskustva nindži koji su živeli pre njega. U stotinama godina dugoj istoriji nindžucua svaki detalj ima svoje mesto i svoj značaj, ako ni zbog čega drugog, a ono da se ne bi ponavljale greške koje je neko već učinio.

Vetar jače zašume među stenama i okean mu odgovori življim udaranjem talasića o podnožje litice. Lesli podiže glavu i osmehnu se.

Da, sada je znao šta se dogo dilo sa Torijem. Gospodarem misli...

I, što je još važnije, i ovaj novi, savremeni Tori, može biti uništen na vrlo sličan način!

Uspravio se i još jednom zagledao u beskrajni okean, nemo dižući ruke na pozdrav prirodi. Ona je stvorila i čoveka... ali isto tako i načine da se uklo

ni svako biće koje njoj, prirodi, zapreti...

Bez žurbe je krenuo prema kući, verući se uz glatke stene. Mnogo puta je prošao ovuda, duž stene pred kojim bi zastali i iskusni potpuno opremljeni alpinisti. On je, međutim, poznavao svaku pukotinu i svaku izbočinu na tom kamenu. Najzad, kamen je bio njegov prijatelj i mnogo puta su u tišini drugovali kada su noći ovako lepe i tople...

Ali...

Četiri figure stoje na vrhu stene, dvadesetak stopa iznad njegove glave!

Četiri poznate figure, na koje ga haragei nije upozorio.

Sumiko. Tabasko Pit. Korneilija Tiso. Betsi Gruman...

Sumiko je jedina koja se može odista naći na ovom mestu. Njih troje otišli su zajedno u grad i trebalo bi da su već davno u svojim krevetima...

Usne nindže razvukoše se u osmeh. Ivamoto se ponovo šali, naravno. Gore nema nikoga. ovo što vidi samo je slika koju mu Ivamoto natura iz nekog bezbednog zaklona u blizini.

Iluzija ne može ubiti, ali pad sa ove visine na kamenje u podnožju litice, zapljuskivano talasima, svakako može.

Njih četvoro u rukama imaju duge štapove od tvrdog drveta, vrlo pogodno oružje protiv onoga ko puže uz gotovo vertikalnu liticu. Za koji trenutak, kada im se dovoljno približi, moći će da ga dosegnu ako kleknu na ivicu stene i nagnu se napred.

Lica su im prazna, oči prazne, ali štapovi u rukama stoje upravo onako kako bi ih držali pravi majstori veštine borenja tim na Zapadu prezrenim oružjem.

Šta da učini? Da produži?

Iluzija da ga štap odvaja od oslonca mogla bi biti toliko jaka da njegovi mišići načine nekontrolisan trzaj i sami ga odbace u ponor. Sem toga, za Iva mota je dečja igra da izmeni lik stene pred njegovim očima i tako mu poremeti orijentaciju...

Čak i kada bi se uspeo do vrha stene i uspravio na noge, to ne bi bio kraj. Morao bi uložiti mnogo fizičkog napora kako bi sebe prinudio da zada udarac jednom od bića koje poznaje i voli.

»Prljav udarac, Ivamoto!«, posla on nemu poruku u noć. »Ali, ništa drugo nisam ni očekivao od tebe!«

Sklopio je oči, oslanjajući se na pamćenje koje će mu reći gde se u kamenu nalaze oslonci potrebni da bi stigao do

vrha. Napredovao je isto onako brzo i sigurno kao da vidi, svestan da u svakom od narednih trenutaka može osetiti udarac vrhom štapa po glavi ili prstima ruku...

Još svega tri stope do vrha. Kada nađe siguran oslonac za desnu nogu i ispruži ruku na suprotnoj strani, prsti će mu se kao kandže zakačiti za ivicu litice. Posle toga, biće veoma teško baciti ga natrag, u ponor.

HARAGEI!

Napad je došao tako iznenađeno, da bi svakako uspeo da haragei nije upozorio nindžu u poslednjem trenutku. Što je najgore, dogodilo se to na potpuno neočekivan, gotovo neshvatljiv način.

Teleportacija je čudesna moć. Ako je posedujete, i imate dobre nerve, možete se materijalizovati u vazduhu, gotovo na leđima žrtve koja se vere uz vertikalnu liticu. Ako potom žrtvu šćepate obema rukama, ona će izgubiti oslonac i vi ćete zajedno poleteti naniže.

Moć teleportacije preneće vas, u odsudnom trenutku, na neko drugo, savršeno bezbedno mesto, a žrtva...

Žrtva će završiti tamo gde ste i želeli, na oštrom kamenju u podnožju litice!

U času kad je prste ruku kao kandže zario u jedva vidljive pukotine u steni, dve snažne ru ke sklopiše se Lesliju oko tela i on na vratu oseti vreli dah bi ča koje se kao nekom čarolijom našlo u praznini iza njegovih leđa.

Tahua, shvati u magnovenju, osećajući kako žena sada čvrsto pritiskuje nago telo uz njega. pružajući ruke da bi njegove pr ste iščupala iz pukotina.

Ivamoto je, izgleda, ipak odlučio da ga ubije još ove noći!

Da li je moguć očajnički po-
tez koji bi, ako bude imao mno
go, mnogo sreće, mogao raski-
nuti čvrsti zagrljaj žene i spre-
čiti da zajedno polete u ponor?

Vremena za razmišljanje ne-
ma. jer prsti ninde već popu-
štaju. Bolje rečeno, popušta ka-
men u koji su se oni zarili!

Oslanjajući se dlanovima o
kamen, ninda se naglo odbaci
od stene u prazninu iza sebe.
Tahua glasno udahnu kad shva
ti šta se dogodilo.

Strah od padanja urođen je
svakom ljudskom biću. Veoma
je malo onih koji su u stanju
da sačuvaju prisustvo duha kad
osete da pod sobom nemaju ni-
kakvog oslonca, potpuno izlože
ni nemilosrdnoj sili gravitaci-
je...

Težine tela iznenada nestade
sa leđa ninde i on napreže sve
mišiće, prinudivši ih da u jed-
nom kratkom deliću sekunde
prkose već značajno velikoj ene
rgiji pada.

Obrnuvši se u dvostrukom sa
ltu, ninda ispruži prste. Ako
je njegov proračun tačan, oni
bi u sledećem deliću sekunde
trebalo da sretnu izbočinu na
steni. Ako nije...

Jeste!

Nije bilo načina da se amor-
tizuje energija obrtanja njego-
vog tela posle salta i on licem,
grudima i butinama snažno lupi
o kamen.

Udarci su, međutim, nešto na
što se ninde moraju navići i nje
govi prsti podneše trzaj bez po
puštanja.

Na trenutak je oslonio lice o
kamen da se odmori. Ivamoto
već zna da njegov i Tahuin trik
nije uspeo. Da li će pokušati da
ga ponovo, ili možda već smi-
šlja nešto što bi stvar još uvek
moglo preokrenuti u njegovu
korist?

Sa mesta na kojem se našao,
može se ponovo uzverati uz ste
nu, ali nije želeo da reskira no
vi Tahuin napad. I ona je po-
nešto naučila maločas, uosta-
lom...

Vrlo oprezno, palac po palac,
ninda savlada opasni deo ste-

ne i nađe se na stazi kojom su on i Sumiko često silazili do okeana. Opreznost je, naravno, i dalje neophodna, ali nikakav novi napad ne može biti toliko opasan kao onaj koji je jednom već pregrmeo.

Nekoliko minuta kasnije, našao se na travnatoj površini ispred kuće i zastao da pažljivo osmotri okolinu.

Njegov instinkt borca bio je u pravu; ova noć nije za spavanje, jer mora biti na oprezu, neprestano na oprezu...

Dugo je ležao u travi, dopuštajući svom telu da se postepeno opusti. Disao je duboko i ravnomerno, izbacujući iz svog krvotoka sve one otrovne materije koje je nagomilao umor. Njegovo telo danas je podnelo puno toga; mora učiniti sve da sutra ponovo bude spremno da uzvрати svaki Ivamotoov udarac.

Prenuo se gotovo pola sata kasnije iz stanja bliskom transu. Samo naizgled bliskom; sva ko ko bi pokušao da ga u takvom stanju iznenadi, sam bi doživeo iznenađenje. I to veoma neprijatno.

To, naravno, nije važno za devojkicu koja je bosonoga došla preko trave dok je laka providna spavačica lepršala oko nje nog raskošnog tela...

Pružio je ruke prema njoj i oni su klonuli u travu. Reči nisu potrebne kad ljubav govori...

*
* *

(Predvečerje na jednom od širih bulevara San Franciska. Kao da se grad malo primirio pre nego što krene u još jednu od svojih uzbudljivih noći...)

Niski »porše« zaustavi se pred samom telefonskom govornicom. Crnokosa devojkica za njegovim volanom ravnodušno je gledala pravo pred sebe dok je čovek koji je sedeo pored nje prilazio jednoj od kabina.

— Kornelija — reče muškarac tiho pošto je začuo glas sa druge strane žice. — Možemo li da se vidimo?

— Da. Šta se dogodilo?

— Ne mogu ti sada reći... ali imam potpuno siguran način da se oslobodimo našeg zajedničkog prijatelja...

— Šta?!

— Potpuno siguran način, ka-
žem ti!

— Bože... ako je to istina...

— Ne govorimo više ništa — nestrpljivo je prekide muškarac. — Možeš li za sat da dođeš do Južnog parka?

— I ranije. Gde u Južnom parku.

— Na uglu Druge ulice i Ulice Brajant je veliko gradilište. Uđi iz Druge ulice, čuvara neće biti na kapiji. Ja ću te čekati tamo. U redu?

— Da — šapnu žena. — Da... biću tamo...

Spustivši slušalicu, Leslie je još nekoliko trenutaka gledao u aparat, a onda odmahnu glavom i izađe iz kabine. U međuvremenu, Sumiko se sa mesta vozača pomerila na slobodno se dište, prepuštajući mu volan.

— Rekla je da će doći — odgovori on na njeno nemo pitanje, pokrećući motor.

— Poverovala je?

— Mislim da jeste. Ne zabravim, već nekoliko dana ona i ja govorimo samo o tome kako uništiti Ivamoto. Postepeno sam je pripremao, mislim da je sada potpuno uverena da poznajem način da dobijemo ovu bitku...

— Pa i imamo ga, zar ne? Da tvoj glas nije zvučao toliko ubedljivo, ni ona ti ne bi poverovala! — nasmeja se Sumiko.

Ninđa klimnu glavom.

— Jedna od prvih lekcija ninđucua jeste da moraš uvek verovati u sebe. To, međutim, ne znači da smeš potceniti protivnika. Ili dopustiti da prazna nada u uspeh pomuti tvoj proračun

odnosa snaga. Oni su još uvek u ogromnoj prednosti, devojčice.

— Našli smo načina da većinu tih prednosti eliminišemo — reče Sumiko. — Kad obračun počne, a konačno će jednom početi pod uslovima koje diktiramo mi, a ne Ivamoto, brzo ćemo otkriti da li smo se prevarili, zar ne?

— Da, veoma brzo. Sam ako Ivamoto ne prozre zamku i uopšte se ne pojavi na uglu Druge i Ulice Brajant... I to je moćno sa kojom treba ozbiljno računati...

Telefon ugrađen ispred Sumiko zazvuča i ona prihvati slušalicu.

— Da?

Uprkos buci saobraćaja, oštri sluh ninđe jasno je hvatao reči izgovorene u mikrofona na drugom kraju grada.

— Tahua je ovde — govorio je Tabasko. — Njuška unaoko, prokleta bila!

Sumiko upitno pogleda Ninđu, a on samo očima dade znak da čuje Pita.

— Nema šanse da te slučajno otkrije? — upita.

— Ovde? Devojko, šta ti je, zar nije Leslie svojim rukama načinio ovo skrovište? Ivamoto je jedini kome bi to moglo us-

peti, ali bi se i on đavolski namučio!

— U redu onda ostani mrian i govori nam šta se događa...

— Da ne gledam ovo svojim očima — mrmljao je Tabasko u telefon — nikada ne bih poverovao... ili bih pomislio da sam konačno preterao sa austra lijskim pivom... Ta dama je potpuno gola... I prilično zgodna, moram još jednom ponoviti... Neprestano se pojavljuje i nestaje, ponekad čak i na duže vreme...

— To je bez sumnje zato što se teleportira do nekih mesta na gradilištu koje ti odatle ne možeš da vidiš...

— Valjda je tako... Hmmm... pitam se šta bi se dogodilo kad bi se odjednom stvorila u mom skrovištu?

— To već zavisi od tebe! — nasmeja se Sumiko. — Ako uspeš brzo da je šarmiraš, možda će i ostati da provede s tobom nekoliko trenutaka pre nego što odleti da te tuži svom gospodaru...

Prošlo je više od pola sata pre nego što je Tabasko, sa vidnim olakšanjem u glasu, javio kako već duže vremena ne vidi Tahuu i pretpostavlja da je otišla.

Lesli zadovoljno klimnu glavom.

— Za sada se sve odvija po planu — reče. — Tahua je izvidela gradilište i Ivamoto je uveren da tamo, za sada, nema nikakve zamke za njega. Dobro je što je poslao nju; nisam siguran da Jošiva ili Kogaši ipak ne bi otkrili nešto što bi im moglo odati da se taj teren danima pažljivo priprema za konačni obračun.

— Ipak, brzo je reagovao. Ili se nalazi u Kornelijinoj blizini, tako da joj može čitati misli, ili...

Ninda se osmehnu njenom licu iznenada zamračenom strahom.

— Ili mu je sama Kornelija javila šta sam joj rekao. Računao sam i s tom mogućnošću. Od trenutka kada Ivamoto stigne na to gradilište, ona nam više neće biti potrebna. I tada će konačno morati da se odluči na kojoj će strani igrati!

Zvučni signal telefona ponovo prekide njihov razgovor. Ovoga puta na drugoj strani bila je Betsi Gruman.

— Kornelija Tiso upravo silazi niz stepenice ispred svog stana — javljala je. — Da kre nem za njom?

— Ne, Betsi, hvala. Ovo što si do sada učinila sasvim je dovoljno — nasmeja se Sumiko.

— Dobro, hoće li mi neko reći šta se to večeras događa? Ona propalica, Tabasko Pit, sve vreme ćutao je kao zaliven. a nestao je iz mog stana dok sam samo na trenutak ušla u kupatilo! Nije mu se ništa dogodilo?

— Ne, ne brini, Betsi. Mislim da ćemo ga Les i ja uskoro sreći, pa ćemo mu reći da si ljuvena. Ili ne treba to da mu kažemo?

— Recite mu... recite mu da sam bila prokleta glupača što sam se uopšte upustila sa momkom o čijim poslovima niko ništa ne zna! I da neću više da ga vidim, tako mu recite! I... i da će ga pred zoru čekati čitav sanduk australijskog piva ako navrati u »Fremont«!

— U redu, Betsi! Vidimo se...

Pogledali su se i nasmejali ka da je Betsi Gruman prekinula vezu. Strogo poštujući saobraćajne propise, Lesli sačeka da se upali zeleno svetlo na semaforu pre nego što je skrenuo u Ulicu Grant koja će ga odvesti do Ulice Market i početka Druge ulice u poslovnom središtu San Franciska.

— Treba li još jednom da ponovim u čemu se satoji tvoj zadatak. Sumiko? — upita on tiho.

— Ne. Mora da ti je dosadilo da neprestano misliš o toj gomili detalja čitavog plana...

— Ne, nije... Svaki taj detalj je važan, devojčice. Čak i najsitniji. Kamenčić koji će se omaći pod nogom u odsunom trenutku i narušiti mi ravnotežu... Dašak vetra koji će pokrenuti komad hartije na tlu i privući pažnju protivnika na pogrešnu stranu... Zvuk policijske sirene sa ulice...

— Nemoguće je o svemu tome misliti u isto vreme, Les!

— Sasvim tačno. To je lekcija koju Ivamoto tek treba da nauči. Ninđe, međutim, sve ove kve planove pređu u mašti una pred, mnogo puta, pre nego što postanu sigurni da će se on odvijati onako kako je zamišljen. Svaka varijanta sadrži u sebi podvarijante, a ove opet nove podvarijante...

— Posao za kompjuter, ne za ljudski mozak...

— Slažem se. Iznenadila bi se kad bi znala da je sensei Tanaka, u svoje vreme, našu obuku koncipirao slično kao da programira kompjuter velikih mogućnosti. I velike brzine.

Zeleni talas duž Market stripta veoma brzo ih je propustio u pravcu kojim su želeli da krenu. Ipak, prva ulična svetla po čela su da se pale u času kada

je »porše« skrenuo u Drugu ulicu.

Još desetak blokova do Ulice Brajant. Čas odsudnog obračuna se bliži. . .

Noć će biti mračna, bez mešetice. Još jedan faktor koji je ninda ukalkulisao u svoje planove. U nemogućnosti da se osloni na uobičajena čula, Ivamoto će nastojati da u okolini potraži misli onih koji ga budu čekali, skriveni u tami.

Fantastična sposobnost. . . ali ona Ivamota ostavlja ranjivim ako se pronađe način da se ona eliminiše. . .

Druga ulica. Prepuna vozila i pešačka, zaslepljujućih svetlećih reklama. Puna života.

»Porše« ne smanji brzinu dok su prolazili pored oaze mraka u tom moru sjaja. Pre nekoliko meseci počela je gradnja velikog tržnog centra na uglu dveju bučnih ulica, a onda se postavilo da je neko falsifikovao rezultate ispitivanja geološke stabilnosti tla na tom mestu i radovi su obustavljeni.

Vlasti San Franciska veoma su osetljive na poštovanje propisa koji garantuju da će sve građevine podneti neprestane slabe zemljotrese koji život u Kaliforniji čine uzbudljivijim nego drugde. Međutim, jednom u stotinak godina obično naiđe

i neki jači potres, a niko ne želi da se u takvom trenutku nađe u betonskom kavezu čiji temelji nisu bezbedno usidreni u nedra Zemlje.

Neko je gubio hiljade dolara svakog dana dok su se advokati jedne i druge strane besomučno borili da dokažu ko je u pravu, ali je gradilište ostalo prazno, ako se ne računaju čuvari koji već danima umiru od dosade.

Ninda je pažljivo osmotrio osvetljene kabine na ulazima iz Ulice Brajant i Druge ulice. Po dvojica čuvara u svakoj; upravo onako kako mu je i Ta basko rekao da će biti.

Bilo je vreme da on i Sumiko uđu na gradilište. Dečja igra u poređenju sa onim što ih tek čeka. . .

»Porše« ostade u gomili vozila pred velikom robnom kućom u Ulici Brajant i njih dvoje se pešice zaputiše ukoso preko Južnog parka prema gradilištu.

Ovde je bilo već manje sveta. Ni u San Francisku parkovi noću nisu naročito bezbedna mesta. . .

Visoka drvena ograda gradilišta nad kojom se nazire betonski i čelični kostur, u polutadi nalik kosturu preistorijskog čudovišta koje je neka ka-

taklizma izvukla iz nedara Zemlje. Graditelji su počeli tek četvrti sprat kada je sud izdao nalog da se radovi obustave.

Osvrnuvši se oko sebe, ninda klimnu glavom.

Odevena u tamne pantalone i crnu jaknu sa kapuljačom, Sumiko priskoči ogradi. Poturajući obe ruke pod njenu nogu, ninda je snažno odbaci uvis.

Ona se uhvati rukama za gornju ivicu i bez napora prebaci na drugu stranu. Nikakvih alarmnih uređaja tu nije bilo; sve što je bilo ostavljeno na gradilištu preveliko je da bi ga obični lopovi mogli odneti.

Još jedan hitar pogled unatokolo, a zatim skok. Trenutak kasnije, i Lesli se, zajedno sa svojom crnom vrećom, takođe nađe na drugoj strani ograde.

— Ponesi ovo — šapnu on devojci, istražujući pogledom okolinu. — Ostavićeš je tamo gde smo se dogovorili. Sećaš se?

— Zaboga, nisam izgubila pamćenje! — malo nervozno odvrati devojka. — Izvadiću tvoju opremu i raširiti je tako da se možeš brzo presvući. Hajde, kreni već jednom!

— Imamo vremena — on usnama hitro dotiče njen obraz. — Budi oprezna, devojčice...

— I ti...

Sitna, krhka prilika izgubi se u tami. Hitar i nečujan Lesli se uputi prema stražarskoj kabini koja je gledala na Drugu ulicu.

Prislonio je uho na vrata od tankog lima. Muzika iz televizijskog aparata, glas spikera.

— To će biti negde ovde u blizini, a, Henk?

Jedan od čuvara. Govori punim ustima, mora da je ovog njegovo vreme za večeru.

— Na zapadnoj strani gradilišta. Što?

— Znaš kakvi se skupljaju, boga mu! Ujutru ćeš na ovoj strani ograde naći gomilu praznih špriceva i čega sve ne!

— Neka idu do đavola! Ako neko misli da ću čitavu noć džonjati pored ograde i paziti da drogirani klinci ne prebacuju đubre na gradilište, moraće da me plati mnogo bolje nego sad, znaš!

Na svom mestu, ninda zadovoljno klimnu glavom. Kornelija Tiso će stići za nekoliko minuta, kaže njegovo čulo za vreme. Pre nego što ona stigne, mora eliminisati čuvaru u ovoj i drugoj kućici.

Opipao je oprezno vrata. Nisu zaključana. A i da jesu, to za punokrvnog japanskog nindžu nije nikakva prepreka...

Kornelija Tiso izađe iz taksi ja na suprotnoj strani. Druge ulice i zagleda se u mračno gradilište pred sobom.

Nimalo privlačno mesto, do đavola! Zašto taj Eldridž nije odabrao predvorje nekog hotela ili pozorišta? Tu bi oboje bili daleko bezbedniji!

»Ako je Ivamoto u blizini«, reče ona sebi, »onda i sada pri sluškuje tvoje misli. U pakao s tobom, Ivamoto!«, posla ona poruku u noć i odlučno zakorači preko ulice.

Dva čuvara u osvetljenoj kabini nisu se ni pomerili kada je prišla uskoj kapiji načinjenom u ogradi.

— Halo! — reče ona. — Rekli su mi da mogu da uđem ovuda!

Ništa. Jedan čuvar ukočeno je buljio u ekran televizora, drugi u brošuru raširenu na stolu. Dok ga je posmatrala, on mehanički okrete novu stranu, ali su njegove zenice ostale uprte u istu tačku, ne sledeći tekst kao što se događa kad neko ozbiljno čita.

— Hej! — uzviknu ona glasnije. — Neko želi da uđe, do đavola!

Ništa. Nikakvog novog pokreta...

Slegnuvši ramenima, ona odgurnu kapiju i uđe, držeći čuvaru na oku.

Nisu se ni pomerili kada je čak snažno zalupila kapiju za sobom. Glasno se nasmejavši i pitajući se koliko im je plaćeno da se prave gluvi i nemi, ona oprezno produži mračnom asfaltnom stazom, posutom šljunkom i tragovima cementa.

Ta nedovršena zgradurina pred njom zlokobno deluje. Valjda je taj Eldridž toliko pame tan da je sačeka pre nego što stigne do nje!

Trgla se i poluglasno kriknu la kad je iz tame iznenada izronila figura u crnom.

— To sam ja, Kornelija — šapnu ninda.

— Bože, kako sam se uplašila. Mislila sam... mislila sam...

— Da je to jedan od Ivamotovih nindi, zar ne? Nije isključeno da su i oni u blizini...

— Da... nikada ne znam ka da je pročitao moje misli, a ka da ne!

— Dođi! — on je povuče za ruku. — Sklonićemo se iza one kućice za alat i čekati.

Oslonivši se na zid od talasastog lima, žena duboko uzdahnu.

— Kakav je tvoj plan, Leslie?

— Ne još... najpre da vidimo da li će Ivamoto doći.

Ona se naže napred u pokušaju da mu vidi lice, zabravljajući da je i ono prekriveno crnom kapuljačom.

— Ti... ovo je zamka, zar ne?

— Da.

— Poludeo si! Dovoljno je da se nađe u kolima, sa druge strane ove ograde, pa da pročita sve što ti i ja mislim! To ne može uspeti, jednostavno ne može!

— Niko te ne sprečava da odeš, Kornelija, ako se bojiš. Ali, ovo je jedno od retkih mesta u gradu gde Ivamoto uskoro neće imati nikakve moći...

— Šta?! Šališ se?

— Ne. Oslušni...

Ona podiže glavu. Prošlo je nekoliko dugih trenutaka pre nego što su joj se oči raširile od iznenađenja.

— Misliš... misliš da bi moglo upaliti?

— Mislim da bi moglo. A šta ti misliš?

Ona ga ščepa za ruku, privijajući se uz telo skriveno crnom svilom.

— Moglo bi! — prošaputa uz buđenje. — Tako mi boga, moglo bi! — Ohh, Lesli... kad sa mo pomislim da bi konačno mo

gao doći kraj toj užasnoj mori...

— Budi mirna, Kornelija. Za pravo, ti si svoj deo posla već obavila. Ako je Ivamoto pročitao tvoje misli, on će uskoro doći ovamo.

— Šta želiš da sada uradim?

— Sada? Ništa... najbolje od svega bilo bi da ponovo izađeš na ovu kapiju i izgubiš se u masi, što dalje od ovog mesta.

Ona odmahnu glavom.

— Ne... ne bih mogla podneti pomisao da se TO događa, a da sam ja daleko...

— Onda ostani. Ako ne budeš izlazila odavde, najverovatnije te niko neće ni opaziti...

— A... japanske ninđe?

— Njih se moraš čuvati. Zato sam ti i predložio da odeš. Kornelija.

Ona mu čvrsto steže ruke.

— Ostaću — šapnu. — Ko zna... možda mi se ukaže prilika da ti pomognem.

— U redu, Ja sada idem. Čuvaj se, Kornelija...

Htela je da odgovori, ali siluete u crnom više nije bilo kraj nje, nestala je poput senke u tami, tako hitro da nije uspela da primeti ni kojim je pravcem otišao.

Ugrizavši se za usnu, ona je nekoliko trenutaka razmišljala, a onda naglo donese odluku.

Duge noge ponovo su je ponеле u pravcu kapije...

— Hej! — reče neko iz tame kraj nje. — Kuda?

Kornelija odskoči unazad, za stvarajući usta rukom da priguši krik.

— Ko... ko je to?

— Sumiko — odvrati glas iz tame. — Budi tiha... mislim da je jedan od Ivamotovih nindži već na gradilištu...

— Ohh... Lesli mi je rekao da mogu da odem...

— A ti si njemu rekla da ćeš ostati. Zašto si se predomislila, Kornelija?

— Ne znam... Mislim da me je strah ipak savladao i... Ah-hh!

Duga igla za šešire, oružje koje je Kornelija Tiso već dugo držala skriveno u ruci, naglo se sruči u pravcu sitne senke koju je nazirala pred sobom. Ta mala žuta kučka je hitra i spretna, ali u ovom mraku...

Zastenjala je kad dve čvrste šake ščepaše njen zglavak, zaustavljajući ruku sa iglom tek što je prešla polovinu putanje. Lako vrisnuvši, Kornelija oseti kako joj se noge odvajaju od tla, oseti da leti kroz vazduh

i da joj je Sumiko, na neki go-tovo volšeban način, istrгла oružje iz prstiju.

Veština padanja je važan deo obuke. Ali, tu obuku Kornelija Tiso nikada nije prošla...

Stropoštala se čitavom težinom na gomilu šljunka pripremljenog za beton, pred očima joj je blesnula zaslepljujuća bela svetlost. Uspravila se na ruke i kolena tek nekoliko dugih sekundi kasnije, tresući glavom kao grogiran bokser.

— Kuda si krenula? — javi se Sumiko iza nje. — Da upozoriš svog ljubavnika, je li tako?

Dugi prsti žene sklopiše se oko jednog krupnijeg oblutka. Zajecavši, ona ga svom snagom zavitla prema Sumiko.

Promašila je. Znala je da će promašiti još pre nego što je oblutak izleteo iz njene šake. Nikada nije bila spretna u ono me što zahteva fizički napor i dobru koordinaciju pokreta, ma koliko se Ivamoto trudio da je nauči bar osnovama borilačkih veština.

— Lesli je ipak bio u pravu kada je rekao da ćeš tek u poslednjem trenutku odlučiti na kojoj strani igraš — produži Sumiko šapatom. — Ivamoto ti zadaje strah i bol... ali je ipak lepo razmišljati o apsolutnoj

moći koju bi imala žena koja ostane uz njega...

— Zaveži! — prošaputa Kornelija. — Oh, zaveži, prokleta bila!

— Pogrešila si — nasmeja se Sumiko u tami. — Poslednja runda tek počinje, ali sam gotovo sigurna da ćemo je mi dobiti. A šta će se TADA dogoditi sa tobom, Kornelija Tiso?

Šljunak zašušta pod nogama žene koja jurnu slepo napred, šireći prste na rukama kao kandže.

Sumiko nije bilo pred njom i ona shvati da je slobodna. Da kle, ipak je uspela da je za-plaši!

A sada dalje, što dalje oдавде! Mora naći izlaz i upozoriti Ivamota pre nego što bude suviše kasno!

Druga kapija, iz Ulice Branjant... kako da stigne do nje? Gde je ona? Tamo... gde više ulične svetiljke nad ogradom!

Bezglavo je potrčala, spotičući se po neravnom tlu u cipelama sa visokim potpeticama. Od svog glasnog dahtanja nije ni mogla da čuje da je neko u stopu prati, sitna, hitra pri-lika, odevena u crno.

Zatvorena kapija. Iza stakla kabine glave i ramena dvoji-

ce čuvara. Kao i na drugoj kapiji, jedan od njih bulji u televizor, drugi u knjigu na stolu.

»Kao roboti«, prolete Korneliji kroz glavu. Šta su im to učinili?

— Hipnoza — reče mirno Sumiko kraj samog njenog uha. — Lesli je pravi majstor za to.

Strah sledi Kornelijino srce i ona klonu na kolena, dižući lice prema senci koja je stajala pred njom.

— I ti... i ti...?

— Da li i ja čitam misli? — nasmeja se Sumiko. — Ne, to ne... ali nije bilo teško odrediti o čemu razmišljaš dok si tako stajala i gledala u kabinu. Postoji još jedan trik koji mi je Lesli pokazao. Sve ga ninde znaju; većina ljudi usnama i glasnim žicama oblikuju reči o kojima razmišljaju. S malo vežbe, to se može razumeti. Subvokalizacija, tako se to naziva. Stručnjak za ljudsku inteligenciju trebalo bi to da zna, Kornelija!

Žena pokri lice rukama, još uvek klečeći.

— Šta ćete učiniti sa mnom? — prošapta. — Ubiti me?

— Ne, zašto bismo... Ostaćeš ovde sve dok Ivamoto više ne bude opasan. Posle toga... možeš krenuti kud god zaželiš...

— Zašto... zašto on mora umreti? Još uvek nije kasno da se dogovorimo... Ivamoto je impresioniran Eldridžom, za ista! Ako bismo radili zajedno, ništa nas više ne bi moglo sprečiti da učinimo što god zaželimmo! Bilo šta, Sumiko!

— Moć? — prezirivo reče devojka. — To je ono za čim čezneš?

— Glupačo! Mogli bismo vladati svetom, zar ne shvataš to?

— Možda... ali, kakvo je za dovoljstvo vladati svetom? — nasmeja se Sumiko. — Mnogo je lepše — i mnogo teže — činiti ga boljim, zar ne?

— Boljim? Svet se može učiniti boljim samo grubom silom, nametanjem volje onih koji su jači i inteligentniji od te sive gomile bednika!

— Grešiš, Kornelija... Ali, ovo nije ni mesto ni vreme za filozofske rasprave. Pođi sa mnom, sklonićemo se dok borba ne bude završena, a onda...

— Ne!

Taj vrisak skoro je preglasan... čuće se dosta daleko uprkos buci saobraćaja na dve ulice i onom neodređenom žamoru koji postaje sve glasniji na zapadnoj strani ograde, tamo u Južnom parku.

Kornelija Tiso ponovo bezglavo juri kroz tamu, nepres-

tano se osvrćući, ali ne uspeva da odredi da li je Sumiko još uvek prati ili ne.

Nije ni gledala pred sebe kada je u punoj brzini stomakom naletela na oštricu vakizašija. Istina, ne bi joj pomoglo i da jeste; ninda koji u tami strpljivo čeka svoju žrtvu praktično je nevidljiv i iz neposredne blizine.

Nekoliko koraka dalje, Sumiko se bešumno spusti na tle, za državajući dah.

Zvuk koji je dopro do nje čula je mnogo puta. Karakteristični udar oštrice o meko lju dsko telo, naglo ispušten vazduh iz pluća, tihi šum koji podseća na blagu letnju kišu, dok krv pljušti po suvom tlu...

Lesli ne bi ubio Korneliju Tiso. Pred njom je, dakle, jedan od Ivamotovih nindi...

*
* *

Debele Ivamotove usne raširiše se u podrugljiv osmeh.

— Pa šta ako je mrak, do davola? Bojiš se mraka?

Devojka sa prednjeg sedišta zakoluta ogromnim očima.

— Ne... ali ništa ne mogu da vidim, gospodar... Sem toga, ninde su unutra. Da neko ga ima, već bi vas upozorili!

— Znam, do đavola, da su ninde unutra! Sačekaj...

Prinevši prste slepoočnicama, Ivamoto sklopi oči, koncentrišući se na misli koje su iz oko line dopirale do njega. Bilo je teško, jer je ulica bila puna sveta, a tu negde, u blizini, čitava gomila ljudi misli samo o jednoj jedinjoj proklesoj glupo sti...

Ipak... ipak...

— Jošiva je nekoga ubio — prošapta. — Ženu... Sad se saginje da joj pogleda lice... Kornelija! Ta prokleta budala ubila je Korneliju!

— Vidite, gospodaru — ponizno odvratila Tahua. — Mrak je... isto tako mogao je ubiti i mene!

— Što ne bi, do đavola, bila nikakva šteta! — zareža Ivamoto. — Zaveži i pusti me da se koncentrišem!

Tahua razmeni pogled sa Teorijem. Ovaj je ukočeno sedeo, sa rukama na volanu velikog crnog »mercedesa«, kola koja svuda na svetu označavaju status svog vlasnika.

— Eldridž je tamo — šaputao je Ivamoto — ali on neprestano misli samo o tome kako izgleda telo njegove proklete ženske... Još neko... onaj što ga zovu Tabasko Pit... I on misli na ridokosu... Dobar tr-

ik, ali im ne može mnogo pomoći. Kad im se približim, moći ću sa sigurnošću da odredim njihov položaj i pošaljem ninde na njih... Teori!

Crnoputi čovek poskoči na svom mestu.

— Da, gospodaru!

— Idemo unutra! Prebaci ona dva čuvara iz kabine nekud... Ne znam kud, svejedno mi je...

Teori se namršti, tražeći pogledom siluete iza stakla. Trenutak kasnije, bez ikakvog šuma, bez ikakvog vidljivog praznjenja energije, dvojice ljudi nestade sa njihovih mesta...

Naći će ih rano ujutru, kako poluljudi od strah lutaju obalom jezera Marsed. Ni oni sami nisu uspjeli da objasne kako su se tu stvorili.

— Idemo! — zapovedi Ivamoto otvarajući vrata kola. Ipak, zastao je pred kapijom, još jednom se koncentrišući na mentalnu komandu Jošivi da dođe na kapiju i štiti ih.

U svom skrovištu, Sumiko se još nije usuđivala da udahne punim plućima. Bilo je pravo čudo kako ninda nije nagazio na nju...

Već je bio krenuo, pravcem koji će ga dovesti do nje, kada je naglo zastao, okrenuo se

u mestu i pohitao prema kapiji.

Šta se dogodilo? Nečujni Ivamoto poziv? Ili je do njegovih ušiju stigao neki šum, nedostupan sluhu običnog čoveka?

Svejedno... ona mora pohitati na svoje mesto. Do početka obračuna nije ostalo još mnogo vremena!

Ne čudeći se što više ne vidi glave čuvara kroz staklo, Jošiva otvori kapiju, propuštajući svog gospodara da prođe. Os vrtao se neprestano, iako je haragei još čutao. Taj Eldridž je opasan, đavolski opasan. Se nsei Tanaka morao bi se bar deset hiljada godina peći u paklu zato što mu je odao najsve tije tajne ninducua!

— Šta se dogodilo, Jošiva? Zašto si ubio Kormeliju, proklet bio?

— Žao mi je, gospodaru, ali nisam smeo ništa da rizikujem. Zapravo, ona mi je sama naletela na vakizaši i...

— Do đavola, ne zanima me rekonstrukcija događaja! Kučka je mrtva i tako joj i treba... iako moram priznati da bi mi još bila korisna. Tahua, svuci se; želim da budeš spreman za trenutnu teleportaciju čim ti to naredim! Teori, znaš šta je tvoja briga; na prvi znak opa-

snosti teleportiraj me u »mercedes«. Jasno?

— Da, gospodaru!

Ivamoto ga ščepa za kovrdžavu kosu, privlačeći ga bliže sebi i unoseći mu se u lice.

— Nije ti jasno, Teori. Neće ti biti jasno da tvoja vašljiva koža nije važna. Ako dođe do gužve, ne smeš misliti o sebi, već o meni, razumeš! Prvo ćeš ukloniti mene, a posle se snalazi... inače ću ti odseći to što ti visi među nogama i baciti ajkulama u Zalivu da ga pojedu!

— Da, gospodaru!

— U redu, razumeli smo — hladno se isceri Ivamoto. — Jošiva, povedi nas prema zgradi. Eldridž je tamo negde, maločas sam osetio njegove misli. Gde je Kogaši?

— Uskočio je sa druge strane gradilišta. Naći ćemo se u blizini zgrade, tako da Eldridž ostane između nas.

— Vrlo dobro. Kreni, Jošiva...

Neobična povorka oprezno krete kroz mrak. Na čelu ninda sa isukanim mačem u ruci, za njim potpuno naga, crnoputa devojkica i oniski Japanc debelih usana. Teori se gegao na kraju, mrmljajući nešto za sebe i povremeno nadla-

nicom brišući pljuvačku sa bra-
de.

— Gore je — promrmlja Iva
moto, stežući prstima slepooč-
nice. — Eldridž je negde go-
re, na toj građevini... Prokle-
tstvo, Jošiva, šta se događa ta-
mo u parku, iza ograde?

— Ne znam, gospodaru...
Kogaši je bio na toj strani.

— Oh, do đavola! Hajde, ha-
jde napred, šta čekaš?

Putanja kojom su se kretali
vodila je između ogromnih gra-
devinskih mašina, nemih kao
fosili prepotopskih čudovišta.
Bili su već tako blizu da se ko-
nstrukcija od čelika i betona
nadosila nad njih, preteći svo-
jim mnogobrojnim praznim očima.

Ivamoto zastade. Sada su da-
lje od obe ulice i Eldridžove
misli jasnije dopiru do njega,
neometane mislima te mase ko-
ja besciljno hrli tamo i ova-
mo.

Ne, nema mnogo pomoći od
tih misli... Prokleti razbojnik
potpuno se koncentrisao na li-
ce i telo te devojke... Što mu
neće pasti teško, mala je odli-
čno parče. Čudno kako to ra-
nije nije primetio! Sad, kad ne
ma Kornelije, ona će mu dobro
doći kao nova igračka...

Naravno, čim eliminiše El-
dridža... a to ipak ne bi sme-

lo da bude suviše teško, sad
kad je upao u sopstvenu zam-
ku!

Jošiva zastade, nemo podižu-
ći ruku.

— Šta je bilo? — prošaputa
Ivamoto.

— Vidim Kogašija... tamo
uza zid. Daje mi znak da je
na njejjgovoj strani sve u re-
du...

— Naravno da je u redu, glu-
pane! Da nije, ja bih to oda-
vno primetio! Produži, mora-
mo gore... ali kako?

Zastao je, proučavajući po-
gledom kostur građevine. Ste-
penište svakako još nije zavr-
šeno. Ni građevinski lift neće
raditi... Izgleda da je jedini
put gore pomoću dizalice koja
nemo stoji kraj nedovršene zg-
rade, upirući svojim čeličnim
prstom u tamno nebo.

— Daj Kogašiju znak da po-
gleda kako se može popeti go-
re, Jošiva...

— Da, gospodaru...

— Tahua, obidi zgradu. Sva
ki sprat. I čim nekoga otkriješ,
doći ćeš da mi kažeš gde je!

— Da, gospodaru...

Kratka koncentracija, a on-
da devojke nestade sa mesta
gde je samo delić sekunde ra-
nije stajala. Vazduh se pokre-
te, da ispuni prazninu u pros-

toru koja se tako naglo pojavila.

— Teori... Teori, priđi pola ko do one dizalice i vidi može li se uz nju uspužati naviše...

Čovek se bez reči izgubi u mraku. Približavajući se Jošivi, Ivamoto se još jednom koncentrisa na misli ljudi na gra dilištu.

Eldridž i njegova Sumiko... onaj grmalj Tabasko Pit i riđokosa u njegovim mislima. »Glupani, misle da me time mogu dugo zadržati! Ne shvataju da je i to dovoljno da im otokrijem položaj, a onda...«

Reflektori, ugrađeni svud unaokolo da bi omogućili i noćni rad, blesnuše istovremeno, pretvarajući prostor pred nedo vršenom zgradom u more bele svetlosti na čijoj su se površini jasno isticale dve siluete, Jošivina i Ivamotova.

— Teori! — vrisnu Ivamoto. — Teoriiiii!

Jošiva je reagovao hitrinom pravog ninde. Odskočivši korak unazad, on zakloni telom gospodara i odgurnu ga leđima prema zaklonu džinovske mešalice za beton podignute na stubovima pored čitave planine šljunka.

Nikakav napad nije usledio, ali je japanski ninda sve više ubrzavao korak, svestan užasne

činjenice da su i on i njegov gospodar, pod mlazevima bele svetlosti, izloženi opasnosti većoj nego ikad!

Šuriken zazuja kroz vazduh, prvi drugi, treći...

Kogaši je shvatio isto što i Jošiva, ali je on imao vremena i da reaguje. Pogodeni čeličnim zvezdama, reflektori su eksplodirali, jedan po jedan, smanjujući bar delimično intenzitet svetlosti pred tek započetom zgradom.

Spotaknuvši se, Ivamoto pada u zaklon visokog čeličnog stuba, koprcajući se kao riba izbačena iznenada na suvo. Ta las panike nije mu dopuštao da se koncentriše. Jedino čega je u tom trenutku mogao da se seti bilo je jedno ime, čarobna reč koja ga u magnovenju sa ovog mesta može preneti na drugo, mnogo bezbednije!

— Teori! — zaskiča promuklo. — Teori, proklet bio, ukloni me oдавde!

Duga čelična ruka dizalice po meri se na tamnom nebu, uz glasnu škripu i iznenadnu zaglušnu buku motora. Pitajući se šta to znači, Ivamoto se pomeri dublje u zaklon, osećajući kako ga oštri komadi šljunka bodu kroz odeću.

Ruka dizalice se lagano spu-
sti, uz buku odmotavanja čeli-
čnog užeta sa kukom na kraju.

— Jošiva! Šta se događa? —
proštenja Ivamoto.

— Ne znam, gospodaru... još
ništa ne vidim...

Uže ponovo zaškripa, sada se
namotavajući, a ruka dizalice
poče preteći da se diže. Šlju-
nak zaškripa pod Ivamotom dok
se povlačio još dublje pod me-
šalicu.

— Teori, gospodaru — reče
prigušenim glasom Jošiva.

— Šta? Šta je sa Teorijem?

Ruka sa mačem podiže se da
pokaže pravac.

Nepotrebno...

Ivamoto je iz svog zaklona
sasvim jasno video čeličnu ku-
ku dizalice i telo potpuno pro-
bijeno njome, i taj prizor ga
podseti na džinovskog crva ko-
ga je neko pribio za isto tako
džinovsku udicu i sada se spre-
ma da još živi mamac, koji se
koprca i stenje, zavitla daleko
u vodu...

*

* *

Uspravljaajući se, Ivamoto kle-
knu uz čeličnu nogu mešalice,
stežući slepoočnice obema ru-
kama.

— Jošiva, zovi Kogašija...

— Da, gospodaru...

— Tahua! Šta je s Tahuom?

— Ne znam, gospodaru...

Kao da je čula poziv, naga
devojka stvori se pored Iva-
mota, posrćući na gomili šlju-
nka koji joj je klizio pod no-
gama.

Lice joj je bilo pepeljasto
sivo, oči razrogačene od stra-
ha.

— Teori, gospodaru... Teo-
ri je...

— Znam, do đavola! Šta se
s tobom dogodilo... Gde si se
toliko zadržala...

Ona ćutke pokaza nogu... sv
ud po cevanici videli su se tra-
gov i oštih čeličnih zuba...

— Kljusa, gospodaru... či-
tava zgrada ih je puna... jed-
va sam našla mesto gde bih
mogla ponovo da se materija-
lizujem... a onda se ta prokle-
ta stvar sklopila oko moje no-
ge... Umakla sam u poslednjem
trenutku, pre nego što su se
zupci potpuno sastavili!

Jedna crna silueta izbi iz mra-
ka. Čitav prizor sada su isko-
sa osvetljavala dva udaljena re-
flektora koje Kogaši nije mo-
gao dosegnuti.

— Odlazimo oдавде? — upi-
ta Jošiva tiho. On i Kogaši spo-
razumeli su se jednim pogle-

dom, postavljajući svoja tela između zgrade i Ivamota.

— Ne, do đavola! — zaškr-guta Ivamoto zubima. — Još ne!

Sklapajući oči i osećajući se malo bezbednije zaštićen telima svojih sluga, on pokuša da se koncentriše. Ovo što želi da pošalje Eldridžu možda je vrhunac njegove moći. Još nikada nije pokušao da svoje misli oblikuje sa takvom preciznošću i snagom, stvarajući u mozgu drugog čoveka gotovo savršenu iluziju.

Ova iluzija imaće još jednu dimenziju... Ako uspe da se dovoljno koncentriše, Eldridž će umreti, umreti!

... Ali je Lesli bio spreman na Ivamotov napad. Bio je spreman na sada već dobro poznatu sliku kratera i ogromnog meseca na crnom nebu...

I na prizor stotina, hiljada ljudi odevenih u crno koji sa svih strana trče prema njemu u onoj istoj grobnoj tišini!

Sečivo katana blesnu, nalik munji koja iznenada preseca oblačno nebo. Jednim skokom ninda se nađe u gomili naoružanih ljudi i u gotovo mrtvoj tišini počeo užasna seča, nalik paklenoj žetvi plodova zla za-

sejanih nekada davno, ko zna čijom rukom i u kakvoj nameri.

Oni su umirali ćuteći, jer ni su imali vremena ni da se jave. Ninda je ubijao ćuteći, jer smrt uvek ćuti...

A opet, znao je sasvim jasno da je ova iluzija Ivamotov vrhunac, ono najbolje što je uspeo da izvuče iz svoje čudesne moći. Borba koju sada vodi ne može se završiti budućem.

Ako ga jedan od ovih mačeva koji mu kao srebrna zavesa trepere pred očima, pogodi, to će biti kraj. Ovoga puta neće biti buđenja iz sna. Kada prilike u crnom nestanu, on će i dalje ostati da leži u crvenoj prašini, posmatrajući kako život ističe iz njega...

Ah, najzad!

Sa pet minuta zakašnjenja, zakašnjenja koje je gotovo postalo kobno za Leslija i njegove prijatelje, na drugoj strani ograde, u Južnom parku, grupa »Tornado« počeo svoj koncert, prvi u velikoj kolifornijskoj turneji.

Narednih nekoliko meseci mu zički kritičari i publika bučno će se svađati oko vrednosti ove grupe, ali će se i jedni i drugi složiti u jednome: »Tornadosi«

umeju da sviraju pravi, izvorni rokenrol i — još više — da općine sve koji se nađu u blizini kada proradi njihovo ozvučenje džinovske snage!

Zaurlavši od bola, Ivamoto prinese ruke glavi. Sa druge strane ograde jedna jedina, mno gostruko pojačana misao, zbri- sala je kao džinovski sunder sve mentalne vibracije koje je slao i primao!

Ne, Ivamoto se nije mogao suprotstaviti talasu oduševlje- nja dvadesetak hiljada mladih koji su, svi kao jedan, iz sve- ga glasa ponavljali stihove pe- sme.

»Sad — shvati — da je — došao — KRAJ...«

— Pazi! — vrisnu Jošiva.

On i Kogaši reagovali su o- nako kako mogu da reaguju sa mo dvojica dobro uigranih ja- panskih nindi. Svaki od njih šćepao je Ivamota za po jedno rame, da bi ga dugim skokom preneli na sigurnije mesto.

Nekim čudom, otvor za beton na donjem kraju mešalice izne- nada se otvorio i polutečna ma-

sa, teška nekoliko tona, uz šuš- tav zvuk je poletela naniže.

Tahua...!

Tahua nije dospela da se u- kloni, čak ni da vrisne kada je shvatila šta će se dogoditi!

Masa betona obavi njeno na- go telo, potiskujući ga naniže, mrveći i drobeći kosti, pretva- rajuci čitavo jedno ljudsko biće u neodređenu mrlju tamnocrve- ne boje unutar gomile betona koji će se stvrdnuti mnogo pre- jutra.

Nikome neće pasti ni na pa- met da razbija taj beton kako bi našao eventualne ljudskn os- tatke. Tahuino telo ostaće u njemu za sva vremena, i to na plitkom dnu okeana, tamo gde džinovske mašine sada nasipa- ju podlogu za novi put koji tre- ba da prođe istočnom obalom Zaliva...!

Dvojica nindi naglo zastado- še. Posrnuvši, Ivamoto pade na kolena i zabulji se u tamu pred sobom.

Silueta...!

Visok i krupan čovek... u- crnom!

Ninda!

— Vratite se natrag, gospodaru — tiho govori Jošiva. — Da budete van domašaja njegovih šuriken. Kogaši i ja do voljni smo da ga savladamo.

— U redu... — dahće Ivamoto, oprezno odstupajući. — U redu!

Izmakao se sasvim desno, ta mo gde je jedno jedino nakrivljeno drvo oguljene kore poka zivalo da je nekada i ovde bio park. Obuhvativši deblo obema rukama, borio se da potpuno blokira te reči koje dolaze preko ograde, podsećajući ga na ironiju sopstvenog položaja...

»Sad — shvati — da je — došao... KRAAAAJ!«

A opet, ima ono što bi se moglo nazvati mestom u loži pred prizorom koji je veoma malo ljudi videlo u čitavoj istoriji čovečanstva: ne obračun dvojice, već obračun trojice nindži istovremeno!

Nije sumnjao u ishod. Njegov ljudi ubili bi Eldridža još ta mo na jahti da im je to dopustio. Ne postoji na ovom svetu ninda koji bi se mogao su-

protstaviti dvojici boraca iste škole!

Njih dvojica već su krenuli prema Eldridžu... mačevi im mutno svetlucaju u tami...

On ih čeka, nepokretan. Katanu mu je još u koricama, ukoso pričvršćenim preko leđa!

— Napred! — šapuće kroz stisnute zube. — Ubijte ga! Ubijte kućkinog sina!

Grmljavina!

Ne, to nije grmljavina, to je motor buldožera koji je iznenada proradio dvojici nindži iza leđa!

— Pazite! — vrišti Ivamoto. Nepotrebno, jer njih dvojica veoma dobro znaju šta se događa.

Kogaši skače levo, Jošiva sa svim desno, padajući u zaklon nemarno odbačenih praznih kanti za benzin. Buldožer nezgrapno skreće, sledeći Kogašija i dižući svoje sečivo na udarac koji će japanskog nindžu smlaviti kao što ljudska šaka može da smlavi komarca.

Ivamoto jasno čuje kako šuriken pogađa čelik debeo sko-

ro punu stopu i nestaje zujeći negde u tami. Sa mesta na kome se nalazi vidi plavokosu glavu Tabasko Pita u tami kabine, ali ne, nema snage da se koncentriše na njega i omete ga u pokušaju da pregazi Kogašija.

Ipak, ovaj je ninda. Smeli skok u stranu uklanja ga van domašaja udarca džinovske oštrice. Sa mačem u ruci, Kogaši je već jednom nogom na gusenici buldožera i treba samo još da se nagne napred i zada udarac kroz otvoreni prozor kabine.

Nešto zuji kroz vazduh?

Šuriken!

Kogaši pada, bez glasa, njegov mač nemoćno zveči o čelik buldožera. Gusenica se nezadrživo kreće, noseći njegovo telo na sebi, baca ga na tle već išarano brojnim sličnim tragovima.

Kao da trijumfuje, džinovska mašina teška nekoliko tona prelazi desnom gusenicom preko ispružene figure u crnoj odeći.

Legenda kaže da samo ninda može ubiti nindu, ponavlja u

sebi Ivamoto. Kogaši ne može biti mrtav, ne sme biti mrtav!

Ne... Kogašija je oborio šuriken... Eldridžov šuriken! Gusenica je prešla preko već mrtvog tela, ostavljajući za sobom nešto što se može opisati samo kao izdužena krvava krpa kroz koju se na nekoliko metara vidi gola zemlja...

— Jošiva! — šapuće Ivamoto. — Ubij ga, Jošiva! Ubij ga!

Prazne kante, međutim, lete unaokolo kao da je među njih pala bomba. Digavši se na noge, Jošiva juriša prema protivniku koji ga spokojno čeka, sa mačem još uvek uvučenim u korice.

Šta se to događa?

Je li Jošiva poludeo kad tako besomučno juriša?

Da li je lud Eldridž što ga tako hladnokrvno čeka!

Ivamoto nema vremena, a sa da ni snage, da istražuje Lesliejev mozak. Da je to mogao učiniti, otkrio bi strašnu istinu. Ovo mesto je danima pripre-

mano za upravo ovakav redosled događaja!

Jošiva nije slučajno izleteo iz naizgled solidnog zaklona. Među nagomilanim kantama jasno je čuo kucanje starog mehanizma koji će za koji trenutak aktivirati skriveni eksploziv.

Ili možda neće. Na bezbednom mestu u kabini dizalice, čitavih stotinu stopa nad njima, Sumiko hladnokrvno isključuje daljinski uređaj. Ako bude potrebno, ona može aktivirati eksploziv skriven na još nekoliko mesta po gradilištu.

Ali neće biti potrebno...

Slepi Jošivin juriš može se završiti na samo jedan način — njegovom smrću!

Katana je odjednom u Leslievim rukama, a da Ivamoto nije ni video kako se to dogodilo. Zveket čelika o čelik, ponovo iskre koje vrcaju na sve strane, sada sasvim vidljive u potpunoj tami.

Da li je ovo prilika za nje-ga?

Pridigavši se, ali samo malo, tako da prstima opuštenih ruku gotovo dodiruje tle, Ivamoto počinje da trči prema kapiji.

Njegove kratke noge pokreću se iznenađujuće hitro dok gutata prostor.

— Neeeee!

Plameni stub izniče iz tla na dvadesetak jardi pred Ivamoto, udarni talas eksplozije odbaci ga nazad, pracom iz kojeg je i došao. Ošamućen, on se nekoliko puta prevrte po tlu, tražeći pogledom uzrok te eksplozije.

U kabini dizalice, Sumiko se suvo nasmeši. Ivamoto je odabrao dobar pravac. Ako nastavi njime, čekaju ga još dve bombe na putu do kapije.

Iza Ivamotovih leđa čelik još zveči po čeliku, ali Jošiva odstupa, nesvestan da tako dovodi Leslija do njegovog gospodara.

Lesli vidi Ivamota, sada već smešnu i patetičnu figuru koja se koprcu po tlu.

— Okreni se, Jošiva — kaže. — Pogledaj kako sada izgleda čovek koji te je odveo u smrt!

Jošiva se ne okreće. Učiniti to, značilo bi izvršiti samoubištvo!

Ponovo zveket čelika po čeliku. Jošiva neprestano preti vakizašijem u levoj ruci, ali još nijednom nije zadao udarac njime.

Lesli zna šta to znači. Jošiva vreba svoj trenutak da zada udarac koji će odlučiti borbu.

Taj udarac sensei Tanaka na zvao je udarcem »iz tame«. Či tava zamisao svodi se na to da se pažnja protivnika skrene na katana. U odlučnom trenutku vakizaši pronalazi put do trbuha suparnika, a da ovaj uopšte i ne vidi kako se to dogodilo...

Otprilike kao žrtva pogode na iznenadnim udarcem iz tame.

Ipak, Jošiva bi se morao setiti da i Lesli poznaje taj udarac. Ne krije li se u tome neki novi, suptilniji pokušaj da se borba okonča?

Osmehnuvši se pod svojom kapuljačom, ninda pođe u novi napad, pružajući Jošivi sve sno priliku da oproba udarac »iz tame«.

Ovaj trijumfalno zaurla. Fi nta mačem, udarac odozdo vakizašijem. I nešto treće...

Padajući nauznak, Jošiva za mahnu desnom nogom naviše. Aktivirana oprugom, iz donog njegove obuće izbi oštrica noža duga svega dva palca.

Sasvim dovoljno, međutim, da otvori Leslijev trbuh i prope mu creva!

Lesli oseti kako mu ledeno hladno sečivo para odeću, čak na jednom mestu para kožu. Njegov skok unazad, međutim, bio je dovoljno hitar da eliminiše stvarnu opasnost.

Jošiva kriknu još jednom, čekujući se na desni lakat. Ovoga puta to je bio krik razočarenja.

Pokušao je da postavi obe svoje oštrice ukrštene pred grudima, stvarajući tako znak **đumondi no kamae** koji ne dopušta prilaz silama zla.

Nije imao vremena za to. A i da je imao, ne bi zaustavio udarac. Zato što ga NISU zadale sile zla!

Kratkim zamahom mača, Lesli prikova telo ninde za zemlju, tačno kroz srce. Držao je mač tako nekoliko trenutaka, čekajući da se Jošivino telo potpuno umiri.

»Ne veruj da je ninda mrtav«, govorio je sensei Tanaka, »sve dok ne vidiš njegovo mrtvo telo... a i tada budi oprezan, jako oprezan, sine moj«.

Lesli istrže mač iz rane, oštro motreći crnu tkaninu na Jošivinom licu.

Tkanina se udubila u visini usta — Jošiva je još jednom udahnuo!

I još jednom pokušao da zamahne desnom nogom i zarije kratko sečivo u Lesliejev trbuh!

Izbegavajući s lakoćom taj nekontrolisani i neprecizni udarac, Lesli zamahnu mačem. Odsečena glava, prekrivena crnom svilom, otkotrlja se nekoliko koraka dalje, rasipajući unaoколо krupne kapi krvi.

Ali, ne!

Obezglavljeno telo, pomažući se rukama koje su grebale po tlu, podiže se u sedeći položaj, dok je krv brizgala iz rane na grudima i presečenih vratnih žila!

Lesli uzmače jedan korak. Ovo što se događa je jednostavno nemoguće, nemoguće!

— Les! — to je glas Tabasko Pita. — Les, beži, za ime božje!

Telo bez glave uspravilo se na noge... noga se ukočeno pokreće, čini korak... druga noga to ponavlja...

Ivamoto stoji, leđima pribijen uz drvo. Oči su mu razrogačene od straha, usta otvorena, jedna ruka podignuta da zaustavi tu bezglavu spodobu koja kao robot korača prema njemu sa isukanom oštricom u ruci!

Lesli strže kapuljaču sa lica mokrog od znoja. Njegov mozak očajnički traga za objašnjenjem ovog nemogućeg događaja!

Ili to možda Ivamotov poludeli mozak, u svojim poslednjim trenucima, pokušava da mu nametne još jednu iluziju umesto stvarnosti!

Ne... objašnjenje je, zapravo, veoma jednostavno...

Prilika bez glave stigla je do čoveka koji stoji uz drvo. Ruka sa mačem mehanički se diže i spušta, diže i spušta. Svaki udarac mača razbacuje unaokoło komade mesa i krupne kapi krvi, sve dok uz drvo ne osta-

ne samo gomilica koja u sebi ne ma više ničeg ljudskog.

Okačeno u kuku. Teorijevo te lo i samo se konačno smiruje. Telekineza je učinila poslednje što je mogla da učini...

Tamo, na drugoj strani ograde, još jednom se čuje stih odpevan iz mnogo hiljada grla.

»Sad — shvati — da je — — došao — KRAJ!«

— KRAJ —

NOVO!

T'AI ČIGONG PUBLIKACIJA № 2

Terapeutske vežbe tradicionalne medicine, Či — energija tela, unutrašnje borilačke veštine i još mnogo toga zanimljivog naći ćete u ovoj jedinstvenoj publikaciji, koju preporučujemo svim uzrastima oba pola.

- Ekskluzivne reportaže, prevodi izvornih starih tekstova:
- Či zagonetka života ■ Kako aktivirati i upravljati Či energijom kod raznih oboljenja.
- Wuqinxī — Čigong pokreti za zdravlje »5 životinja« ■ Metod meditacije Yin Shih Tzu.
- Pa kua čuan ■ Šaolin metodi treninga ■ Vu T'ang veština mačevanja ■ Tajna veština samoodbrane nogama severnog Šaolin boksa ■

T'ai čigong publikacija ima oko 50 strana, a cena je 25 Din, plus poštarina i pakovanje.

Po istoj ceni možete poručiti prvi broj T'ai čigong publikacije (zaokružite na porudžbenici). Ne šalžite novac unapred, plaćate pouzećem.

Poručite na adresu: M. T. I. — P. FAH 56 — 11050 Beograd 22

Narudžbenica T'ai čigong publikacija №1/№. 2

Ime i prezime: _____

Ulica i broj: _____

Pošt. broj i mesto: _____

ROTO ROMAN NINĐA

VELIKA NAGRADNA IGRA

Dragi čitaoci naših romana,

Redakcija je za sve vas pripremila veliku nagradnu igru. Imate šansu da postanete dobitnik SUPER PREMIJE — PUT NA SVETSKO FUDBALSKO PRVENSTVO U ITALIJU (jun 1990. Milano i Bolonja). Da bi postali srećni dobitnik potrebno je da redovno kupujete NINĐU (tri broja — februar, mart i april), i da tačno odgovorite na postavljena pitanja. Svoje odgovore šaljite (sva tri kupona zajedno) na odgovarajućim kuponima iz NINĐE — 81 — februar, NINĐA — 82 — mart i NINĐA — 83 — april 1990. na adresu redakcije: »Dečje novine« — 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Dopisnice sa odgovorima upisanim na nagradnim kuponima treba da stignu najkasnije do 1. maja. 1990. godine.

Sve dobitnike VELIKE NAGRADNE IGRE izvući ćemo žrebom. Imena srećnih dobitnika biće objavljena u NINĐI broj 84, koja izlazi 26. maja 1990. godine.

Dragi čitaoci naših romana — SREĆNO!

NAGRADE:

- 7 putovanja u ITALIJU, MILANO i BOLONJA — SP u FUDBALU.
- 10 SPECIJALNIH POKLON—PAKETA NINĐA (vrednost 200 dinara).
- 10 KOMPLETA DŽEPNA KNJIGA NINĐA.
- 10 majica NINĐA.
- 10 pretplata za NINĐU u 1990. godini.

SUPER KONKURS

PLAVI, PLAVI U ITALIJI 1990.

Reprezentacija Jugoslavije učestvovala je na više Mundijala i postigla prosečne rezultate. Na Svetskom prvenstvu u Čileu 1962 godine PLAVI su postigli svoj najveći uspeh:

PLAVI su u Čileu osvojili:

DRUGO mesto

ČETVRTO mesto

SEDMO mesto

Svoje odgovore upišite na NAGRADNOM KUPONU broj 1, sačuvajte i pošaljite zajedno sa NAGRADNIM KUPONOM broj 2 i 3, zašlepljenim na dopisnici na adresu:

DEČJE NOVINE, – 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića
4.

Dopisnice sa vašim odgovorima treba da stignu u Redakciju najkasnije do 1. maja 1990. godine.

SREĆNO, PLAVI U ITALIJI!

NAGRADNI KUPON br. 1

Tačan odgovor: _____

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Roto-roman NINDA

